

MÅNDAGEN DEN 20 OKTOBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 9 oktober 2008.

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Parlamentets sammansättning: se protokollet

4. Utskottens och delegationernas sammansättning

Talmannen. – Jag har mottagit ett förslag från gruppen Självständighet/Demokrati om att utse Nigel Farage till ersättare för Trevor Colman som ledamot av utskottet för internationell handel. Finns det några invändningar mot detta?

Hannes Swoboda (PSE). – *(DE)* Herr talman! Finns det någon minimiperiod för att tjänstgöra i ett utskott, eller gäller det här bara i dag?

Talmannen. – Det får ni naturligtvis fråga gruppen Självständighet/Demokrati om, men jag kan försäkra er om att parlamentets talman kommer att stödja fullständig öppenhet i den här frågan.

Nigel Farage (IND/DEM). – *(EN)* Herr talman! För att lugna min österrikiske kollega vill jag bara säga att jag faktiskt var ledamot av utskottet för internationell handel under de första två och ett halvt åren av den här valperioden. Sedan överlämnade jag min plats till en kollega som helt drog sig tillbaka från parlamentet för två veckor sedan. Så i motsats till vad ni kanske befarar handlar det här inte om någon kupp i sista minuten.

Talmannen. – Ni har inte besvarat frågan om hur länge ni tänker tjänstgöra i utskottet, men av era kommentarer drar jag slutsatsen att ni kommer att fortsätta fram till slutet av den här valperioden.

5. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

6. Rättelse till en antagen text (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

7. Inkomna dokument: se protokollet

8. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

9. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

10. Framställningar: se protokollet

11. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 16 oktober 2008 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen).

Måndagen, tisdagen och torsdagen:

Inga ändringar.

Onsdagen:

Jag har erhållit ett förslag från utskottet för regional utveckling om att den muntliga frågan till kommissionen om Europeiska unionens solidaritetsfond ska skjutas upp till nästa sammanträdesperiod.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (NL) Herr talman! Det stämmer att debatten om frågorna kring solidaritetsfonden tagits med på onsdagens föredragningslista, på begäran av utskottet för regional utveckling. Nu visar det sig dock att den behöriga kommissionsledamoten Danuta Hübner, som vi väldigt gärna skulle vilja debattera denna fråga med, inte kommer att kunna delta.

Därför föreslår både utskottspresidiet och de olika gruppernas samordnare att denna debatt, som är så viktig för parlamentet, hålls vid november månads plenarsammanträde. Vi ber därför om att debatten flyttas till sammanträdesperioden i november. Det är det önskemål jag skulle vilja framföra.

(Parlamentet samtyckte till detta förslag.)

(Arbetsplanen fastställdes.)

o

o o

Philip Bradbourn (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill bara göra er uppmärksam på att det under den tid som gått sedan vi senast var i Strasbourg är minst två ledamöter som haft inbrott i sina kontor på åttonde våningen i tornbyggnaden och blivit av med saker. Jag skulle vilja veta om detta bara är en engångsföreteelse eller om det finns fler tecken på att det förekommit inbrott i ledamöters kontor och att de så att säga "befriats" från saker under den period när vi inte varit i Strasbourg. Jag tycker att det här är mycket oroväckande. Om vi inte kan se till att våra kontor är säkra när vi inte är här så är detta ett mycket dåligt arrangemang.

Talmannen. – Tack så mycket, herr Bradbourn. Frågan kommer att utredas; generalsekreteraren kommer att ta hand om det.

12. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Herr talman, ärade kolleger! En av de största utmaningar som Bulgarien står inför är ett öppet utnyttjande av medel från EU-fonderna. Vårt land har uppvisat allvarliga brister i arbetet med föranslutningsprogrammen, vilket lett till att hundratals miljoner euro blockerats inom Phare-, Ispa- och Sapardprogrammen. Blockeringen av medel är en allvarlig signal från Europeiska kommissionen, som den bulgariska regeringen måste tolka på rätt sätt, och man måste vidta de brådskande åtgärder som utlovats.

I likhet med våra europeiska partner måste alla bulgariska medborgare visa större fasthet och beslutsamhet i kampen mot korruption och organiserad brottslighet, och för att få till stånd tillförlitliga, effektiva kontroller av hur EU-medlen används. Vi har inte råd med några felstarter när det handlar om finansiella resurser från EU:s strukturfonder, för det skulle bli ödesdigert för utvecklingen av Bulgariens ekonomi, dess jordbruk, infrastruktur och små och medelstora företag, och i slutändan för den oerhört viktiga höjningen av bulgarernas levnadsstandard. Tyvärr är det vanliga medborgare, och inte de som styr landet, som främst drabbas av felen och bristerna i vårt lands utnyttjande av EU-medel.

När vi anslöt oss till Europeiska gemenskapen fick vi möjlighet att utnyttja EU-medel, men vi måste göra det i enlighet med EU:s regler. Det ligger även i det nationella intresset. Därför får vi inte lura oss själva att tro att vi kan rätta till våra misstag utan att reformera systemet.

Iliana Malinova Iotova (PSE). - (BG) Mina damer och herrar! Världen står inför en finanskris vars omfattning och konsekvenser ingen ännu kan göra några korrekta förutsägelser om. Den jämförs rentav med den stora depressionen i 1920-talets USA. Just nu måste vi agera tillsammans för att ta oss ur krisen. Ett år före valet, i ett krisläge, står vi inför ett viktigt test. Folk kommer antingen att övertygas om att EU-projektet har en mening och spelar en roll, eller också blir effekten den motsatta och deras skepsis förstärks. I det här läget behöver vi ett undertecknat Lissabonfördrag mer än någonting annat.

Våra gemensamma insatser hittills börjar redan ge de första positiva resultaten. Vi bör fortsätta med dessa insatser i åtminstone tre riktningar, för även om en stabilisering av banksektorn är det allra viktigaste är det inte tillräckligt i sig. Just nu behandlar vi bara symptomen utan att göra något åt orsakerna. Framtidens EU-lagstiftning måste innefatta stärkta mekanismer för kontroll och reglering av finansmarknaderna. Vi behöver ett storskaligt paket med konkreta åtgärder som lindrar krisens inverkan på ekonomin, tillverkningen och framför allt det sociala området.

Och sist men inte minst behöver vi ett separat, specifikt åtgärdsprogram för de nya medlemsstaterna, som ännu inte nått samma utvecklingsnivå som EU:s finansmarknader men hotas av de indirekta följderna av krisen: sjunkande investeringar, stigande kreditkostnader och minskande export.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman! Både före och efter valet till Europaparlamentet kommer vi att få höra det vanliga beklagliga omdömet att EU är för långt från sina medborgare. Jag undrar vad Europaparlamentet gör åt detta.

För en tid sedan gjorde en kollega och jag en framställning via Internet, som behandlas i utskottet precis som andra framställningar. Ungefär en och en halv miljon människor har undertecknat denna framställning på Internet – en siffra som på ett ungefär motsvarar Estlands befolkning. Efter påtryckningar från ordföranden för utskottet för framställningar, Marcin Libicki, hänsköts frågan till talmanskonferensen med en begäran om en debatt i parlamentet om hur framställningar via Internet i princip ska behandlas. Det bör inte ha någon betydelse att framställningen i fråga gäller parlamentets säte, eftersom vi ofta diskuterar kontroversiella frågor – och jag är också medveten om att alla inte tycker som jag. Men det är motsägelsefullt att inte tillåta en sådan debatt samtidigt som man klagat på att EU är så långt från sina medborgare.

Jag skulle vilja att talmanskonferensen gjorde något åt detta och att man kanske hade det i åtanke nästa gång man beklagar sig över EU:s avstånd från sina medborgare.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Herr talman! Den ekonomiska krisen i de europeiska och globala ekonomierna kanske kan få vissa överentusiastiska individer att sansa sig. Krisen ger oss mer än ett skäl att inte bygga den nordliga gasledningen. Jag hoppas att den ekonomiska statistiken till sist övertygar dem som vägrar låta sig påverkas av geopolitiska argument som att det är oklokt att göra sig beroende av en enda leverantör av energiresurser, av behovet av intern solidaritet mellan EU:s medlemsstater eller av det verkliga hotet mot Östersjöns ekosystem.

Det är allmänt känt att det är betydligt dyrare att bygga och använda en rörledning på havsbotten än att välja det landbaserade alternativ som föreslagits. Gazprom har inte övervägt en alternativ sträckning genom politiskt och ekonomiskt stabila länder som alla tillhör Nato eller EU. Det tyder på att investeringarna har vad som bäst kan beskrivas som tvivelaktiga avsikter. Moskvabörsen har drabbats särskilt hårt när världens fondbörser kollapsat. Svårigheterna där kan kanske fortfarande åstadkomma mer än alla de förnuftsargument som lagts fram, inklusive Europaparlamentets yttrande där man efterlyser ett allvarligt övervägande av den landbaserade sträckningen för denna satsning. Det finns ett polskt ordspråk i samma anda som "vart moln har en silverkant", men det här molnet är verkligen mycket mörkt.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Herr talman! I förra veckan rapporterade Amnesty International om ett eventuellt mordförsök på den ryska advokaten och människorättsförsvararen Karina Moskalenko. Små kvicksilverkulor hittades i hennes bil. Karina Moskalenko har vunnit omkring 30 mål för ryska medborgare mot den ryska staten i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i Strasbourg, och det var här i Strasbourg som man försökte förgifta henne. Nästa dag skulle hon företräda familjen till den mördade Anna Politkovskaja vid en domstolsförhandling i Moskva. Efter en rad mord på oberoende journalister i Ryssland verkar det nu vara de oberoende advokaternas tur. Det är därför angeläget att vi visar solidaritet på ett så kraftfullt sätt som möjligt, för att försvara de människor som hjälper dem som inte kan hjälpa sig själva.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – (EN) Herr talman! Det verkliga testet för alla institutionella strukturer, även EU, sker i kristider, och i sådana tider befinner vi oss nu. Integrationen av de så kallade nya medlemmarna är inte fullständig, Lissabonfördraget har ännu inte ratificerats av alla medlemsstater och vårt beroende av importerad energi ökar.

De gemensamma insatser som är nödvändiga kommer ofta till stånd långsamt och med svårighet, eftersom medlemmarna föredrar ett individuellt förhållningssätt. Om vi låter det senare ta överhanden över det förra är vår union i stor fara – oavsett den moraliska aspekten att de som har dragit störst nytta av den har en större skyldighet att se till att den blir starkare i stället för svagare. Detsamma gäller även Nato. Nu mer än någonsin

behöver vi gemensamma analyser, gemensamma insikter, gemensamma ståndpunkter och gemensamma insatser med avseende på de allt större utmaningar vi ställs inför.

Låt oss göra detta, så att vi inte anklagas för att förstöra det mest anmärkningsvärda exemplet på framgångsrikt samarbete på en kontinent som alltför länge härjats av krig.

Fiona Hall (ALDE). - (EN) Herr talman! Med tanke på att förbättrad energieffektivitet är det effektivaste sättet att minska koldioxidutsläppen, och med tanke på att det, enligt direktivet från 2006, är meningen att den offentliga sektorn ska vara en föregångare på det här området, är jag besviken över att det inte skett några förbättringar av energieffektiviteten i samband med de omfattande reparationerna av parlamentets byggnad i Strasbourg. Jag skulle vilja veta var byggnadens energicertifikat förevisas.

Dessutom är det fullständigt inkonsekvent att myndigheterna gett parlamentsledamöterna tillåtelse att i parlamentets korridorer underteckna en modell av en tjur i naturlig storlek till stöd för den skriftliga förklaringen mot tjurfäktning, men inte ett plakat till stöd för den skriftliga förklaring där man kräver ett enda säte för Europaparlamentet. Ett enda säte är det bästa sättet att minska vår energianvändning och spara 200 miljoner euro om året.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Herr talman! Europeiska kommissionen bör nu se över hur livsmiljödirektivet fungerar i EU. Jag anser att direktivet tillämpas alltför strikt och att det nu krävs större flexibilitet.

Direktivets genomförande hindrar stora infrastrukturprojekt på västra Irland, och följderna av detta har drabbat Galway Citys yttre förbifartsled. Det finns ett trängande behov av den här vägen, och staden såväl som Galways befolkning kommer att drabbas om projektet inte blir av.

Det var aldrig meningen att detta direktiv skulle hindra stora offentliga bygg- och anläggningsarbeten. Kommissionsledamot Stavros Dimas måste nu agera och se över direktivet för att se till att det inte stör viktiga projekt som skulle kunna stärka regionens ekonomi.

Brigitte Fouré (PPE-DE). - (FR) Herr talman! I flera veckor har en allvarlig finanskris pågått i världen. Det har ofta sagts att den har sin grund i den otyglade kapitalismens excesser, jakten på vinst som inte baseras på någonting konkret och bristen på reglering av vårt finanssystem. Och den analysen är givetvis helt riktig! Mindre tonvikt har dock lagts vid den turbulens som skulle ha drabbat vår valuta utan EU:s ekonomiska och monetära politik. Euron har – såsom påpekats – stått emot krisen mycket bättre än marken, francen eller liran skulle ha gjort. Det står också helt klart att de beslut som Eurogruppen fattade för åtta dagar sedan, på initiativ av ordföranden för Europeiska unionens råd, har haft omedelbar effekt på finansmarknaderna. Åtgärder måste givetvis vidtas för att förhindra att en ny finanskris uppstår i framtiden. Men för att vara effektiva måste de vidtas på EU-nivå. Denna kris visar oss att EU är starkt när det står enat. Den visar oss – om det skulle behövas – att de institutionella förbättringar som Lissabonfördraget innebär behövs mer än någonsin. Vad vi behöver är alltså mer EU och ett bättre EU.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). - (ES) Atlético Madrid, dess fans och till och med den spanska polisen behandlas illa av det europeiska fotbollsförbundet Uefa. Problemet är dock större än så, eftersom dessa federativa organ ofta ökar sanktionerna när människor vänder sig till de vanliga domstolarna.

Denna medeltida tanke på en lag för mig och en annan för dig är oförenlig med vår lagstiftning och EU-institutionerna. Därför måste vi reagera. Till sist måste vi faktiskt reagera eftersom dessa egenmäktiga medeltidstyranner måste rätta sig efter lagen och de vanliga förfarandegarantierna i vårt EU.

Magor Imre Csibi (ALDE). - (RO) Det lagstiftningsförslag som Europeiska kommissionen lade fram i förra veckan gällande olaglig skogsavverkning borde ha inneburit en stor seger för alla dem som genom åren arbetat aktivt mot olaglig röjning. Kommissionen har dock valt en minimalistisk, ja rentav idealistisk, lösning på ett högst påtagligt problem

Det finns ingen norm för certifiering av timmers laglighet. Leverantörerna är inte skyldiga att bevisa att deras produkter är lagliga. Inte ens innehav och försäljning av detta timmer erkänns direkt som straffbara handlingar. När vem som helst obehindrat kan upprätta normer och det inte finns någon oberoende offentlig mekanism för att övervaka denna verksamhet är det enda EU gör att uppmuntra dagens olagliga hantering. Det är en skandal att vi klappar oss själva på axeln och säger att vi gjort ett gott arbete, när kontrollen av lagligheten för timmer från EU:s marknad i själva verket fortfarande är oerhört slapp.

Europaparlamentet måste inta en mer beslutsam hållning i sin kamp för att stoppa okontrollerad röjning. I denna anda uppmanar jag kolleger från alla politiska grupper att samarbeta för att väsentligt förbättra kommissionens förslag. Det är bara genom att anta en tydlig, effektiv lag som vi kommer att kunna sända ett kraftfullt budskap till leverantörerna om att vi inte kommer att tillåta den olagliga timmerhandeln i EU.

Ioannis Varvitsiotis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Premiärministern i f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, Nikola Gruevski, försökte väcka stor uppståndelse i förra veckan, till och med i Bryssel. Omständigheterna är klara: Fyra journalister från f.d. jugoslaviska republiken Makedonien, som försökte rapportera om reaktionerna hos en liten grupp på de militärövningar som hölls i området, eskorterades till polisstationen för att få sina identiteter kontrollerade, eftersom de inte hade sina id-kort med sig. De hölls på polisstationen i bara 20 minuter. Jag anser att Nikola Gruevskis agerande är fullständigt oacceptabelt.

Jag vill också fördöma Nikola Gruevskis agerande då han hindrade grekiska militärenheter, som ingick i Natos militära styrka som var på väg till Kosovo, att passera genom Skopje för några dagar sedan. Och samtidigt vill han gå med i Nato.

Evgeni Kirilov (PSE). – (EN) Herr talman! I förra veckan besökte jag Azerbajdzjan med Europaparlamentets delegation för att övervaka presidentvalet, som till större delen hölls i enlighet med demokratiska normer. Vi hade ett antal möten med parlamentsledamöter och tjänstemän på hög nivå, bl.a. utrikesministern. Till följd av detta måste jag säga att den oro jag från början kände för att praktiskt taget ingenting gjorts för Nabuccoprojektet tilltog. Azerbajdzjan känner inte ens till ramarna för detta projekt.

Europeiska kommissionen har hittills inte gjort någonting förutom att underteckna ett allmänt samarbetsavtal på energiområdet. Jag anser att det är löjligt när kommissionsledamöter hela tiden talar så högrävsande om hur viktigt det här projektet är för hela EU, samtidigt som man låter enskilda EU-länder förhandla om villkoren. I mitt hemland Bulgarien brukar vi säga att det inte finns någon rök utan eld. Men i just det här fallet finns det för mycket rök och ingen eld, och vi vet alla att vi står inför mycket stark konkurrens. Om kommissionen inte agerar tillräckligt snabbt kommer hela projektet att gå upp i rök.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Herr talman! Jag tror att vi alla välkomnar att finansmarknaderna börjar återgå till något slags normalläge. Detta är dock tyvärr inte en endimensionell kris, och det finns andra områden vi behöver titta på. Ett av dem är hela kreditkortsområdet.

Dagens kreditbeteende har visat sig ohållbart, både på individuell nivå och mer generellt. I tv-program, tidningar och tidskrifter har man de senaste åren belyst farorna med att människor som har svårt att betala för ett enda kreditkort äger flera stycken. Det är givetvis upp till individen att agera ansvarsfullt i detta avseende, men det är också upp till finansinstituten, och i allt högre grad detaljisterna, att agera ansvarsfullt när man gör reklam och erbjuder sådana kort.

Det är vi som offentliga företrädare som måste se till att våra medborgare får ordentlig information. Vi kan stabilisera våra marknader och försöka ge dem likviditet, men om vi inte tar itu med frågan om ansvarsfull kreditverksamhet, inte bara på nationell och internationell nivå utan på alla det ekonomiska systemets nivåer, blir återhämtningen i slutändan sannolikt begränsad och ohållbar. För att sätta detta i sitt sammanhang är kreditkortsmarknaden ungefär lika stor som subprimelånemarknaden.

Livia Járóka (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Varje år drabbas tusentals mor- och farmödrar, mammor och döttrar av bröstcancer. I Europa drabbas vi särskilt hårt av sjukdomen, eftersom den vanligaste cancerformen bland europeiska kvinnor är bröstcancer och uppskattningsvis 430 000 nya fall diagnostiseras varje år.

Det första steget i kampen mot denna förfärliga sjukdom är medvetenhet. Denna månad måste européerna inrikta sig på tidig upptäckt som den främsta förebyggande metoden. Upptäckt är en mycket viktig, central fråga i detta sammanhang, för i exempelvis Amerika diagnostiseras 41 procent av fallen i ett mycket tidigt skede, jämfört med 29–30 procent i Europa.

I EU kommer dock 1 kvinna av 10 att utveckla bröstcancer innan hon fyller 80 år, och det går två och en halv minut mellan varje ny diagnos. Den bistra verkligheten när det gäller bröstcancer är att det går sju och en halv minut mellan varje dödsfall i denna sjukdom. I Europa dog 132 000 kvinnor av bröstcancer 2006. Nu i oktober måste åtgärder för att öka medvetenheten om bröstcancer och för tidig upptäckt och förebyggande komma till stånd på alla beslutsnivåer.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Så här i tider av ekonomisk kris kan den allmänna opinionen i många av våra medlemsstater inte förstå hur vi kan lägga nästan 200 miljoner euro varje år på att komma

hit till Strasbourg, särskilt efter det gångna kvartalet när vi inte gjort det utan mycket framgångsrikt hållit våra sammanträden i Bryssel.

Dessutom är det mycket ofta parlamentet som får skulden, trots att det naturligtvis är medlemsstaterna, de nationella regeringarna, som har makten att åtgärda situationen.

Eftersom det franska ordförandeskapet är här vill jag uppmana regeringarna att ta frågan under nytt övervägande. Får jag, eftersom vi alla vet att vi måste finna en lösning som kan godtas av Frankrike och Strasbourg, föreslå att Europeiska rådet kanske kunde mötas i Strasbourg, i utbyte mot att parlamentets sammanträden hålls i Bryssel? Det skulle finnas en viss institutionell logik i en sådan lösning. Kommissionen, parlamentet och det ordinarie ministerrådet, som har dagliga kontakter, skulle finnas i samma stad, Bryssel. Europeiska rådet, som är ett strategiskt organ, bör hålla ett visst avstånd till den dagliga verksamheten. Rådet skulle kunna mötas i Strasbourg, vilket skulle ge Strasbourg lika stort anseende som Europaparlamentets sammanträden medför.

Philip Bradbourn (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Under årens lopp har det blivit alltmer uppenbart att EU:s skattebetalare är dödströtta på att betala 200 miljoner euro varje år för att vi ska kunna arbeta i Strasbourg fyra dagar i månaden. Miljöeffekten av dessa resor motsvarar dock på ett år enligt uppgift 13 000 resor över Atlanten med jumbo jet – och detta i ett läge när parlamentet självt försöker införa drakonisk miljölagstiftning för de europeiska företagen. Det är definitivt ett fall av "gör som jag säger, inte som jag gör".

Händelserna i augusti och september har visat att det inte finns något behov av att resa hit och att parlamentets byggnad i Bryssel mer än väl räcker till för våra officiella sammanträden, och att EU-medborgarna vore mycket nöjdare om vi slutade med denna månatliga pendling. Jag anser att det är helt orimligt att parlamentet så länge varit oförmöget att ta upp frågan och sätta press på rådet för att få slut på denna flygande cirkus.

Talmannen. – Tack – det finns alltid nya argument.

Glyn Ford (PSE). - (EN) Herr talman! Ni blir säkert glad att höra att jag inte tänker tala om Strasbourg, eller om att er syn håller på att bli sämre eftersom omkring hälften av de ledamöter ni har gett ordet inte tycks befinna sig i lokalen.

Vad jag vill tala om är branden i Penhallow – som jag nämnt tidigare här i kammaren – en brandkatastrof som ägde rum den 17–18 augusti förra året i min valkrets. Ett nyhetsbrev har nyligen utkommit där det uppges att branddörrarna inte var fullgoda, att sprinkler faktiskt hade kunnat rädda hotellet från att brinna ned och att det i själva verket handlade om mordbrand. Detta är spekulationer från en visserligen oerfaren brandman, men problemet är att varken brandkåren eller polisen har offentliggjort den officiella rapporten.

Eftersom kommissionsledamot Meglena Kuneva just nu tittar på förslag för att förbättra brandsäkerheten på hotell i hela EU vill jag be henne att uppmana myndigheterna i Storbritannien att lägga fram en rapport så att vi skapa klarhet i den här frågan.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Vi hör ofta sägas nu för tiden att ingen kan få ett träd att växa upp till himlen. Bankerna övertygade de svaga och behövande om att skulle kunna få ett bra liv med lån till 1 procents ränta, men utan att tala om att räntan på 1 procent bara gällde under en begränsad period och snart skulle komma att stiga. Jakten på vinst till varje pris har fått finanssystemet att krascha. Finanseexperterna får undersöka saken närmare. Allt jag vill göra är att varna för oinskränkt frihet på ett område som påverkar mig och som jag har anförtrots här i parlamentet.

I dag, i samhällen med miljardtals män och kvinnor, är det miljontals flickor som mördas. Valfrihet för kvinnor, tillsammans med prenatal diagnostik, har blivit ett redskap för att utrota kvinnosläktet. Vi är alla nu alltför väl medvetna om att vinsterna inte kan fortsätta att stiga i oändlighet, och detsamma kan definitivt sägas på moralens område. Den oinskränkta friheten vänder sig mot oss. Vi måste lära oss att inse när ett träd har nått sin naturliga höjd och respektera det för vad det är.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - (HU) Herr talman! Två av Ungerns grannländer, Österrike och Slovenien, har hållit val, och i båda länderna har socialdemokraterna segrat. Ni nämnde att vår kollega Borut Pahor har avsagt sig sitt mandat och antagligen kommer att bli ny premiärminister i Slovenien. Samtidigt, och detta är skälet till att jag begärt ordet, är det som hänt i Österrike oerhört oroväckande, nämligen att extremhögern fick nästan 30 procent av rösterna i det senaste valet. Detta resultat bekymrar alla EU-medborgare. Förutom att övervinna finanskrisen är den viktigaste uppgiften i EU att bekämpa extremism i hela Europa. Det gläder mig att den socialdemokratiska ledaren och blivande förbundskanslern Werner Fayman med kraft har betonat

att det inte kan förekomma något samarbete med extremhögern i Österrike. Ställda inför det "bruna" hotet måste alla demokratiska krafter till höger och vänster sluta sig samman i Europa. Tack för er uppmärksamhet.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Flerspråkighet och interkulturell dialog utesluter inte möjligheten för dem som tillhör samma kultur och talar samma språk att mötas och bilda internationella organisationer och rådgivande organ. Den internationella organisation som företräder franskspråkiga i fem världsdelar och 55 medlemsländer stöder politiskt, kulturellt och ekonomiskt samarbete mellan nästan 200 miljoner franskspråkiga. Judiska världskongressen har sedan 1963 samordnat försvaret av sina medlemmars intressen i 100 länder. Det finns också ett internationellt råd för judiska parlamentariker (International Council of Jewish Parliamentarians). I Rumänien finns en avdelning vid utrikesministeriet som värnar intressena för rumäner som bor utomlands. Forumet för ungerska parlamentariker från karpatiska bäckenet bildades i ett liknande syfte. De politiska företrädarna för ungrare som är spridda i åtta länder träffas en gång om året för att diskutera problemen och framtiden i sina samhällen och länder. Det är oförenligt med EU:s normer att en befolkningsgrupp – oavsett om den är fransk, judisk, rumänsk eller ungersk – angrips för sina fredliga ansträngningar för att försvara sina intressen, såsom sker i Slovakien i dag. Tack.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) TEN-T (det transeuropeiska transportnätet) står i dag inför ett antal stora utmaningar. Å ena sidan har förseningar konstaterats i genomförandet av några av de 30 prioriterade projekten på grund av brist på finansiering från de berörda medlemsstaterna, å andra sidan har det ända sedan 2005 funnits en önskan att utvidga TEN-T så att EU:s transportsystem kan integreras med grannländernas system.

Vid det seminarium som kommissionen nyligen anordnade inleddes ett antal ändamålsenliga debatter och samråd om 2010 års översyn av listan över prioriterade TEN-T-projekt. Enligt min mening behöver vi höghastighetståg som förbinder Bukarest, Constanța och Sofia med EU:s övriga huvudstäder. Dessutom bör utvecklingen av hamnar och flygplatser i Rumänien och genomförandet av gränsöverskridande transportprojekt vid gränsen mellan Rumänien, Moldavien och Ukraina på nytt finnas med bland de prioriterade TEN-T-projekten.

Delegationen från transportutskottet, som besökte Rumänien i början av oktober, stöder behovet av att ge Donau högre prioritet i utvecklingen av EU:s transportpolitik.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! För tre veckor sedan började den globala finanskris som hotat det amerikanska banksystemet med kollaps att kräva sin tribut på den här sidan av Atlanten. För många av mina väljare hade den ekonomiska katastrofen varit teoretisk, men sedan dess har den blivit en kärv realitet i stället för ett avlägset hot, när arbetstillfällen går förlorade, huspriser rasar och socialtjänster dras in.

Jag välkomnar kommissionens och medlemsstaternas snabba insatser för att säkra insättningar och stötta bankernas kapital, för det tar inte lång tid för en global kris att bli inhemsk.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) De kommunistiska regimerna i Centraleuropa såg kyrkan som en inre fiende och började frukta den framför allt den 16 oktober 1978, när Karol Wojtyła från Polen utnämndes till påve.

Jag vill passa på att tacka mina polska kolleger för att de bjudit in mig att delta i den grupp som anordnar minnesevenemanget i Europaparlamentet med anledning av 30-årsdagen av starten för Johannes Paulus II:s påvetid och de 20 år som gått sedan han talade i Europaparlamentet i Strasbourg. Hans ord "Var inte rädda!" spelade en nyckelroll för att inge det mod, särskilt hos kristna, som ledde till de andliga revolutioner som fick den totalitära kommunismen att kollapsa i Centraleuropa.

I dag befinner sig mänskligheten på nytt vid ett vägskäl. Vi kan antingen förvandla vår värld till en blomstrande trädgård eller störta den i fördärvet. Jag är övertygad om att vi i dag, mer än någonsin, måste fästa större avseende vid Johannes Paulus II:s budskap.

Harlem Désir (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill besvara anförandena av Richard Corbett med flera angående vårt återvändande till Strasbourg och de förvaltningskostnader det medför.

Det är sant att EU inte bara handlar om vad som är förnuftigt. Även om EU försöker vara rationellt arbetar det också med utgångspunkt i symboler. EU är inte en enhetlig stat, och vi har inte en enda huvudstad där alla våra institutioner är baserade. Några finns här i Strasbourg, centralbanken finns i Frankfurt och jag tror att läkemedelsbyrån ligger i Storbritannien.

Allt detta har ett pris. Vi vet emellertid också vilket priset är för att inte ha något EU; vi har betalat det tillräckligt genom historien. Så om detta är en av de faktorer som gör att institutionerna kan fungera väl och t.ex. gör det möjligt för EU att få en bättre förståelse för finansmarknadernas problem och kanske i framtiden spara över 1 000 miljarder euro på räddningsplaner för finansinstituten, tycker jag att 200 miljoner euro är ett pris som det är värt att betala för att få en väl fungerande demokrati.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). - (RO) Jag har bett om ordet för att kunna fästa parlamentets uppmärksamhet på ett allvarligt problem i processen för utnyttjande av EU-medel för landsbygdsutveckling i Rumänien. Jag måste tyvärr säga att de rumänska myndigheterna systematiskt kränker principen om att ge de potentiella mottagarna av dessa medel korrekt och öppen information.

Nyligen offentliggjordes en vägledning för sökande för två viktiga åtgärder inom Rumäniens nationella program för landsbygdsutveckling, utan minsta pr- eller informationskampanj, bara en dag före första dagen för inlämning av ansökningar om finansiering. Byråkratin i samband med beviljande av medel för landsbygdsutveckling är alldeles förfärlig för vilken medborgare som helst. Det tar minst en månad att få en del av de handlingar som krävs, medan perioden för inlämning av projekt löper ut i slutet av den månaden.

Jag anser att gemenskapslagstiftningen bör innehålla tydligare och striktare bestämmelser för att undvika sådana här situationer. Annars kommer inte de relevanta målsättningarna att kunna nås med EU-medlen.

Britta Thomsen (PSE). - (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill fästa parlamentets uppmärksamhet på att den danska regeringen inte har genomfört direktiv 2002/73/EG om likabehandling. Den 21 mars 2007 sände kommissionen en formell underrättelse till den danska regeringen, där man bland annat påpekade att Danmark inte följer direktivets bestämmelser om att utse ett organ för främjande, analys och kontroll av samt till stöd för likabehandling av kvinnor och män. Under den tidigare regeringen fanns ett sådant organ i Danmark, men den nuvarande regeringen avskaffade det samma år som direktivet införlivades. Kommissionen måste nu agera och beordra Danmarks regering att inrätta ett organ som ser till att danska kvinnor inte blir ännu längre efter när det gäller likabehandling och lika lön.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Kommissionens förslag om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård syftar till att utöka patienters rättigheter att få behandling utomlands om de inte kan få behandling i hemlandet utan orimliga dröjsmål.

Jag har nyligen blivit uppmärksam på ett hopplöst exempel på orimliga dröjsmål i min valkrets. Barn i den södra sjukvårdsregionen tvingas vänta i upp till 48 månader på tandreglering. Väntetiderna har dessutom blivit ännu längre de senaste tre åren. Jag hoppas innerligt att vi med förslaget om gränsöverskridande hälso- och sjukvård kan sträva efter att förkorta dessa orimliga väntetider genom att underlätta för patienter att resa för att få kvalitetsbehandling i tid. I slutändan bör det vara alla patienters rättighet att få högkvalitativ behandling nära hemmet, men om det finns uppenbara brister i vårdtillgången bör vi ha rätt att resa fritt för att få den nödvändiga behandlingen utomlands.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Den senaste tidens kris har lärt oss att vi måste förlita oss på solidaritet, inte individualism, och att vi måste förändra vår livsstil och, när det gäller Europeiska unionen, fästa särskild vikt vid hur varje medlemsstat effektivt kan hantera sina egna problem.

Detta bör dock gälla alla aspekter av livet, inte bara ekonomiska svårigheter. Det bör också gälla respekten för nationella livsstilar, och här menar jag söndagen som vilodag. Det var på 300-talet e. Kr. som man slog fast att söndagen skulle vara en vilodag, och vi bör inte anamma en europeisk modell där den avskaffas.

Jag hoppas att någonting sådant aldrig händer i Europa.

Pál Schmitt (PPE-DE). - (HU) Tack, herr talman. Det är exakt tre år sedan Kroatien inledde anslutningsförhandlingar med EU. Vid det åttonde mötet i den gemensamma parlamentariskommittén för några dagar sedan konstaterade vi att Kroatien sedan dess gjort avsevärda framsteg på alla områden. Förhandlingar har nu inletts om 21 av de 35 kapitlen. Dessutom gör landet enorma ansträngningar för att genomföra de nödvändiga reformerna och uppfylla kriterierna för medlemskap. Jag är övertygad om att Europeiska kommissionen, tillsammans med lägesrapporten om Kroatien som ska komma den 5 november, kommer att lägga fram en tidsplan som ger den kroatiska regeringen en tydlig färdplan för hur anslutningsförhandlingarna kan slutföras före utgången av 2009, dvs. innan Barrosokommissionens mandattid löper ut. Denna tidsplan kommer dock att kunna genomföras endast om vi lyckas påskynda förhandlingarna och om rådet är villigt att öppna nya kapitlen före årsskiftet. Jag är säker på att Kroatiens anslutning kommer

att tjäna som ett exempel för dess grannländer och samtidigt vara en viktig stabiliserande faktor i regionen. Tack.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Som en av de tre nordirländska ledamöter av Europaparlamentet som arbetat för att säkra den ursprungliga finansieringen från Peaceprogrammet 1994, som jag anser har bidragit i oerhört stor utsträckning till Nordirlands sociala och ekonomiska välbefinnande, vill jag personligen tacka för och berömma det hårda arbete som utförts av dem som sedan dess under årens lopp beredvilligt har lagt ned både tid och stor möda på arbetet med de lokala strategiska partnerskapen. De har tagit på sig ansvaret för genomförandet, och jag vet att det varit en mycket svår uppgift.

Nu i december får de gå, och man har knappt tackat dem för deras insatser. Många har kritiserat Peaceprogrammet och sagt att dess resultat inte går att mäta. Men jag vill säga till kritikerna att de har fel: programmet har underlättat samarbete och partnerskap på lokal nivå, och det skulle inte ha hänt utan finansiering från Peaceprogrammet. Människor har förts samman för att arbeta i partnerskap, och den möjligheten hade de aldrig fått utan Peaceprogrammet.

Parlamentet har stor betydelse för vad som har åstadkommit och jag vill därför be er, herr talman, att skriva till de övergripande strategiska partnerskapsråden och framföra parlamentets tack till de personer som helt bryskt får gå efter alla dessa år som de arbetat och frivilligt gjort insatser för de människor de hoppas kunna hjälpa.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Den 16 oktober firade vi Världslivsmedelsdagen. När denna dag inrättades 1980 var syftet att minska hungern. I dag befinner vi oss emellertid i det paradoxala läget att vi tvingas hantera två gissel: hunger och övervikt. Hunger drabbar utvecklingsvärlden och övervikt den utvecklade världen.

I dag hotas omkring 850 miljoner människor på jorden av hunger, och omkring 40 miljoner dör av svält varje år. Enligt uppskattningar lider 2 miljarder människor av hunger, och 55 procent av dödsfallen bland barn i utvecklingsvärlden beror på deras bristfälliga kost.

Å andra sidan har västvärldens modell gett upphov till sjukdomar som övervikt, olika slags cancer och diabetes – sjukdomar som uppskattningsvis kommer att stå för 72 procent av dödsfallen 2020. Jag föreslår att Europaparlamentet inleder en kampanj för att införa Medelhavsdieten.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Om Catherine Ashton, som nominerats till kommissionsledamot, godkänns den här veckan måste hon ofrånkomligen finna den rätta balansen mellan EU:s livsmedelstrygghet och livsmedelsberoende å ena sidan och hjälpen till utvecklingsmarknader med att främja frihandel å andra sidan, utan hinder av våra befintliga förbindelser med AVS-länderna, som har varit oerhört betydelsefulla för dem och för oss.

Det multilaterala handelssystemet har i hög grad bidragit till det globala välbefinnandet genom att öppna sådana marknader, och Världshandelsorganisationen (WTO) har varit mycket effektiv när det gäller att åstadkomma rättvisare villkor för fattigare länder.

I ett framtida WTO-avtal får dock inte vitala sektorer av EU:s ekonomi äventyras i onödan. De förslag som finns tillgängliga i dag innebär att EU:s framtida jordbruksproduktion skulle hotas. Enligt beräkningarna skulle värdet av produktionen inom nötköttssektorn bara på Irland kunna minska med 120 miljoner euro per år, och sammanlagt skulle jordbruksproduktionens värde på hela Irland kunna minska med så mycket som 450 miljoner euro per.

Vi får aldrig gå med på att äventyra EU:s strategiska livsmedelstrygghet, och det vore därför klokt av kommissionsledamoten att i sitt svåra nya arbete lyssna noga på parlamentets farhågor och rätta sig efter det mandat hon fått av EU-ländernas regeringar.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad. Jag vill rekommendera ledamöterna att be om ordet endast om de planerar att närvara.

13. Arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för sysselsättning och sociala frågor om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets

direktiv om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag (10599/2/2008 – C6-0327/2008 – 2002/0072(COD)) (föredragande: Harlem Désir) (A6-0373/2008).

Harlem Désir, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag hoppas att rådets ordförandeskap kommer att ansluta sig till oss. Det har nu gått mer än sex år sedan antagandet av direktivet om arbete som utförs av personal som hyrs ut av bemanningsföretag sköts upp, inte på grund av parlamentet, som avgav sitt yttrande så snart det hördes om kommissionens förslag 2002, utan just på grund av dödläget för vissa medlemsstater i rådet.

Efter antagandet av en gemensam ståndpunkt mellan medlemsstaterna har vi i dag möjlighet att få till stånd denna viktiga rättsakt på det sociala området vid en tidpunkt när förväntningarna på ett socialt Europa är höga, och den möjligheten måste vi utnyttja. Den tillfälliga arbetskraften motsvarar mer än tre miljoner arbetstillfällen i EU. Personal som hyrs ut av bemanningsföretag anlitas av omkring 20 000 företag, vilket motsvarar en omsättning på 75 miljarder euro.

Detta är en sektor som givetvis är mycket känslig för tillväxtfluktuationer, och uthyrda arbetstagare är i dag de första som drabbas av den ekonomiska nedgången och den stigande arbetslösheten. I likhet med andra typer av osäkra eller atypiska anställningsformer har det skett en strukturell ökning av arbetskraftsuthyrningen de senaste åren, och denna utveckling har uppskattats till nästan 60 procent de senaste fem åren. Det är en utveckling som har fortsatt med särskild intensitet i de nya medlemsstaterna.

Arbetskraftsuthyrning förekommer i ett mycket stort antal sektorer som varierar mellan medlemsstaterna: industri i vissa länder, tjänster i andra, byggnadsarbete, jordbruk och transport i ytterligare andra. Dess andel varierar också stort mellan länderna. Den kan vara så hög som 5 procent av alla arbetstagare i länder som Storbritannien. Uppdragens längd varierar också. I vissa länder är uppdragen korta, t.ex. omkring 10 dagar i Frankrike, mindre än en vecka i Spanien och omkring 20 dagar i Finland. I andra länder, t.ex. Irland, Belgien och Nederländerna, kan det handla om flera månader, och i Österrike ett helt år eller mer.

Personal som hyrs ut av bemanningsföretag utsätts, som vi vet, i högre grad för fysiska risker, arbetsintensiteten är högre och arbetsolyckorna fler. De har ofta mindre utbildning. Stress på grund av de osäkra arbetsförhållandena är också oerhört vanligt.

Faktum är att de lagar och regelverk som reglerar deras situation skiljer sig avsevärt åt mellan medlemsstaterna – uthyrd personal har exempelvis ett verkligt skydd när det gäller likabehandling, särskilt med avseende på lön, i bara 10 av EU:s 27 medlemsstater. När det gäller tillgång till utbildning, socialt skydd och mammaledighet är variationerna stora, och det finns inte alls samma garantier i alla medlemsstater.

Därför ville Europeiska kommissionen, på begäran av arbetsmarknadernas parter och med Europaparlamentets stöd, ha en rättsakt som kunde garantera sådan likabehandling. Europaparlamentet fick ett första utkast, och med utgångspunkt i betänkandet av min kollega Ieke van den Burg, som finns kvar här i parlamentet och som jag vill ge mitt erkännande, förstärktes detta lagstiftningsförslag i november 2002 genom att likabehandling kunde garanteras redan från första arbetsdagen, särskilt med avseende på lön.

När rådet antog sin gemensamma ståndpunkt i juni i år anammade man äntligen Europaparlamentets hållning. Rådet har alltså ansett att likabehandling redan från första arbetsdagen ska vara den allmänna regeln och att arbetsmarknadens parter ska enas om alla undantag från denna princip genom kollektivförhandlingar eller genom avtal som ingås med arbetsmarknadens parter på nationell nivå. Parlamentets ändringsförslag om definitionerna av grundläggande arbets- och anställningsvillkor, bl.a. genom införande av lönefrågan i artikel 3, har också bibehållits i den gemensamma ståndpunkten.

Ändringsförslagen om tillgång till anställning, kollektiva faciliteter och yrkesutbildning samt rätten till representation för uthyrd personal på samma villkor som för fast anställda vid kundföretaget finns slutligen också kvar i rådets gemensamma ståndpunkt.

En diskussion har hållits i utskottet för sysselsättning och sociala frågor om parlamentets ursprungliga förslag om ändring av kommissionens förslag genom tillägg av bestämmelser om arbetarskydd, som inte antagits av rådet. Dessa garantier tillhandahålls dock genom ett annat direktiv, rådets direktiv av den 25 juni 1991, som kompletterar åtgärderna för att främja förbättringar av säkerhet och hälsa på arbetsplatsen för arbetstagare med tidsbegränsat anställningsförhållande eller tillfälligt anställningsförhållande.

Som ni vet – och jag tänker avsluta mitt första anförande med detta – vill Europeiska fackliga samorganisationen, å ena sidan, och de branschorganisationer som företräder bemanningsföretagen, å andra sidan, att vi ska anta den här lagstiftningen. Genom att anta lagstiftningen i dag ser vi till att

Europaparlamentets ståndpunkt vid första behandlingen härnäst blir lag, att dessa ramar för skydd av arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag kan införlivas inom de närmaste tre åren och att denna Pandoras ask av osäkra förhandlingar med rådet inte kan öppnas på nytt. Därför beslutade utskottet för sysselsättning och sociala frågor den 7 oktober att rekommendera att den gemensamma ståndpunkten antas utan ändringar, för att skydda denna anställningssektor som är EU:s mest otrygga.

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka föredraganden Harlem Désir för det arbete han just slutfört. Jag har inget att tillägga till de generella punkter som lagts fram utan skulle bara vilja koncentrera mig på resultaten av den politiska överenskommelsen den 10 juni och framhålla vilka framsteg som nåtts i en rad nyckelfrågor av intresse för Europaparlamentet. Vi har nu infört direkt tillämpning av principen om likabehandling för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag från den första dagen av deras uppdrag, utan några som helst undantag för korttidsuppdrag, "uppskov", tydligare definitioner, samråd med arbetsmarknadens parter eller diskussioner med dem för att föreslå undantag som skulle möjliggöra vissa specifika avvikelser från principen om likabehandling. Kommissionen gläder sig åt det samförstånd om rådets gemensamma ståndpunkt som nåtts i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, och jag vill på nytt gratulera föredraganden och de politiska grupperna för att de har bekräftat sin vilja att anta en gemensam ståndpunkt utan ytterligare ändringar.

Respekten för arbetsmarknadens parter är ett centralt inslag i den politiska föreställningen om EU, och jag noterar därför med stor tillfredsställelse de ståndpunkter som intagits av både fackföreningarna och arbetsgivarna. Jag anser att vi har de förutsättningar som krävs för att anta förslaget vid första behandlingen.

Xavier Bertrand, *rådets ordförande*. – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även om jag inte kunde höra er rent fysiskt, herr Désir, tror jag att era kommentarer – och även era, herr kommissionsledamot – har återgetts korrekt för mig.

Den 9 juni i Luxemburg nådde rådet en överenskommelse om två texter som Europeiska unionens medlemsstater debatterat i flera år. Den första är, som ni vet, förslaget till översyn av arbetstidsdirektivet, som har varit föremål för förhandlingar sedan 2004. Det är inte ämnet för kvällens debatt.

Den andra texten är ett förslag till direktiv om arbetsvillkor för personal som hyrs ut av bemanningsföretag, som debatterats sedan 2002. Syftet med detta förslag är att stärka skyddet för personal som hyrs ut av bemanningsföretag och förbättra arbetets kvalitet för uthyrd personal. I dag träffas vi för att anta det slutgiltigt.

Först och främst vill jag säga till er att jag anser att antagandet av denna text om uthyrd personal kommer att sända en mycket stark signal till alla européer om att 2008 kan bli året för det sociala Europas renässans. Vi väntade i åratal på påtagliga lagstiftningsmässiga framsteg på det sociala området. I och med det slutgiltiga antagandet av direktivet om arbete som utförs av personal som hyrs ut av bemanningsföretag börjar vi gå vidare efter dessa år av stillastående.

Europas folk väntade på denna signal, tecknet på ett mer beskyddande EU. Deras förväntningar är, som vi vet, ännu större i det aktuella läget, med finanskrisen och dess konsekvenser för ekonomin. Det är nu mer än någonsin dags att ge dem påtagliga tecken på vår förmåga att förena målsättningen ekonomiskt välstånd med den som gäller social sammanhållning och på vår vilja att försvara och främja den europeiska sociala modellen.

Det förslag till direktiv som vi debatterar i kväll är en oerhört viktig text, till att börja med på grund av det stora antal européer den kommer att beröra. År 2006 fanns det 3,4 miljoner uthyrda arbetstagare i Europa. Om vi räknar de människor som vid något tillfälle finns på bemanningsföretagens listor är det emellertid 6 miljoner människor som berörs.

Jag vill tillägga att arbetskraftsuthyrning i 20 års tid varit den typ av atypiskt arbete som ökat mest. Dessutom har det, enligt Eurofound i Dublin, blivit åtminstone dubbelt så vanligt i nästan alla medlemsstater och fem gånger så vanligt i Danmark, Italien, Spanien och Sverige. Allt fler europeiska företag vänder sig till bemanningsföretag för att hitta arbetstagare som motsvarar deras specifika behov.

Vi talar alltså i dag om en nyckelsektor av den europeiska ekonomin, och för denna nyckelsektor har ni lagt fram en nyckeltext, herr Désir, som kommer att ge europeiska arbetstagare nya konkreta garantier.

Den första av dessa garantier är principen om likabehandling från första arbetsdagen mellan fast anställda och inhyrd personal. Denna nyhet är en stor framgång för inhyrda arbetstagare i EU, som tidigare inte omfattades av några sådana skyddsbestämmelser i lagstiftningen. Så länge deras uppdrag pågår kommer dessa arbetstagare härnäst att omfattas av samma arbetsvillkor som de som anställs direkt av företaget på samma tjänst. Detta kommer att gälla arbetstid, övertid, rasttider, viloperioder, nattarbete, betald semester, arbetarskydd, rätten till icke-diskriminering och skyddet av gravida kvinnor.

Detta är grundläggande, för vi vet också när det gäller alla dessa frågor att inhyrd personal i dag utsätts för minst lika stora fysiska risker som fast anställda och ibland för en högre takt i arbetet.

Principen om likabehandling från första arbetsdagen kommer också att gälla lönen. Från den dag deras uppdrag inleds kommer inhyrd personal att få samma lön som personer som rekryteras direkt av kundföretaget för samma arbete.

Undantag från denna princip, och framför allt införande av kvalifikationsperioder, kommer att kunna göras endast om det finns en överenskommelse mellan arbetsmarknadens parter, dvs. om arbetstagarerna kompenseras.

Slutligen kommer direktivet att innebära nya garantier när det gäller inhyrda arbetstagares tillgång till fast anställning, tillgång till kollektiva faciliteter, personalmatsalar, barntillsyn och transport samt tillgång till yrkesutbildning och representation.

Som rådsordförande vill jag säga till er att jag är mycket glad att se att förutsättningarna för ett antagande av denna text nu finns. Det stämmer också att texten inbegriper många av de ändringsförslag som parlamentet antog vid första behandlingen i november 2002. Det förklarar säkert också varför utskottet för sysselsättning och sociala frågor – praktiskt taget alla dess ledamöter – beslutade att inte ändra den, och jag vill återigen tacka föredraganden och alla ledamöter som arbetat aktivt med texten för deras konstruktiva förhållningssätt.

Det i stort sett enhälliga stödet är också ett tydligt tecken på hur värdefull texten är och vilken hög kvalitet den håller, och jag vill också här i kammaren ge ett erkännande åt Vladimír Špidla, som alltid stött detta initiativ och som gick med på att inte dra tillbaka texten trots att debatten verkade ha kört fast i december 2007, t.ex. i Bryssel.

Som ni vet var det under det slovenska ordförandeskapet som vi lyckades nå ett positivt resultat. Jag vill också belysa de insatser som Storbritannien gjort i detta sammanhang, genom att ge ett erkännande åt överenskommelsen mellan arbetsmarknadens parter i Storbritannien den 19 maj 2008. Den har haft stor betydelse. Slutligen vill jag nämna stödet från de europeiska arbetsmarknadsparterna för den gemensamma ståndpunkt som antogs den 9 juni i fråga om arbetskraftsuthyrning.

Vi kan alltså i dag säga att det råder enighet mellan alla aktörer i denna fråga. Det är också ett bevis för att vi med uthållighet, kreativitet och dialog kan ta oss ur situationer som verkar låsta, även i sociala frågor, även i EU, även när det gäller att anta direktiv.

Elisabeth Morin, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Fru talman, herr Bertrand, herr Špidla! Först och främst handlar det här om slutförandet av ett oerhört konstruktivt arbete mellan EU-institutionerna, å ena sidan, och medlemsstaterna, å andra sidan, men också mellan de politiska grupperna och arbetsmarknadens parter. Den text vi åstadkommit bygger på samförstånd med arbetsmarknadens parter. Detta förslag till direktiv ger oss nu övergripande ramar för personal som hyrs ut av bemanningsföretag i de 27 medlemsstaterna, och det är ett ytterst viktigt framsteg, grundat på principen om icke-diskriminering mellan fast anställda och inhyrd personal.

Vi har låtit förslaget till direktiv innefatta ett åtagande om öppenhet – öppenhet när det gäller arbetstagarernas villkor – men också ett åtagande om förtroende mellan arbetstagare och arbetsgivare. Arbetstagarernas trygghet och den flexibilitet företagen behöver är oerhört viktiga frågor, och gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater – som utgår från de grundläggande aspekterna likabehandling, tillgång till yrkesutbildning och förfaranden för representation för uthyrd personal i enlighet med kollektivavtal – har försökt göra framsteg även med detta arbete och nå samförstånd.

EU skyddar i dag dessa arbetstagare. Ramdirektivet om skydd för personal som hyrs ut av bemanningsföretag innehåller bestämmelser om nya arbetsvillkor. Vi är övertygade om att vi tillsammans gör framsteg mot ett socialt Europa. Därför kommer vi givetvis att rösta för detta direktiv utan några ändringar, i den form det lagts fram i dag.

Ieke van den Burg, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Vissa saker man arbetat hårt för blir aldrig av, och andra saker blir av först mycket sent. Så var det med det här direktivet. Man trodde inte längre att det skulle bli av.

För sex år sedan, 2002, arbetade jag som er föredragande vid första behandlingen mycket hårt med detta kommissionsförslag efter förhandlingarna inom ramen för den sociala dialogen om de områden som rör arbetsmarknadens parter.

Vi lyckades övertyga kommissionen och en stor majoritet i rådet om att anta 95 procent av våra ändringsförslag och förbättringar av texten, och det var bara en blockerande minoritet på 4 av de då 15 medlemsstaterna som inte ville rätta sig efter den majoriteten. Flera ordförandeskap har gjort stora ansträngningar för att bryta dödläget, men efter några år var förslaget – ja, kanske inte dött men åtminstone avsmnat.

Det var synd, eftersom de problem som behandlas i direktivet inte alls hade försvunnit – tvärtom, vid tiden för EU:s utvidgning. Problemen med exploatering av migrerande arbetstagare har inte heller lösts till fullo med direktivet, så vi måste fortsätta arbetet med detta, men ett direktiv om bemanningsföretag är ett första steg. Det skapar klarhet om status och rättigheter när det gäller anställning av uthyrd personal genom att principen om likabehandling förstärks som den grundläggande arbetsrättsliga principen, samtidigt som – och det är lika viktigt – betydelsen av kollektiva förhandlingar och goda arbetsmarknadsrelationer betonas i en växande och mognande bemanningssektor.

Jag vill understryka detta, och det har negativa kopplingar till den exploatering som bedrivs av olagliga arbetsförmedlare från den organiserade bemanningssektorn. Med det aktuella direktivet kan denna sektor verkligen visa att den är mogen och har en god social dialog med fackföreningarna, och sedan bidra till att nå mycket avancerade överenskommelser för flexibilitet och trygghet på arbetsmarknaden.

Ona Juknevičienė, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag talar i dag på min kollega Liz Lynnes vägnar. Hon är ALDE-gruppens skuggföredragande för detta direktiv men kan inte vara med oss i dag på grund av problem med flygen till Strasbourg.

Jag delar hennes allmänna farhågor när det gäller det här dokumentet och i synnerhet hennes åsikt att direktivet är långt ifrån fulländat men skulle kunna vara sämre. Många bemanningsföretag i Storbritannien vill nu att direktivet ska antas, men bara för att det är det "minst dåliga" alternativet. Vi har alltid hävdat att detta inte borde ha gjorts på EU-nivå, med tanke på de skarpa skillnaderna och de olika traditioner som finns i var och en av medlemsstaterna. Vi förstår dock syftet med bemanningsföretag, nämligen att åstadkomma fler arbetsplatser för människor och att göra arbetsmarknaden mer flexibel.

Rådet kopplade givetvis detta direktiv till ett arbetstidsdirektiv, och ALDE-gruppens skuggföredragande anser att dessa två frågor kommer att fortsätta att hänga samman. Därför vill ALDE-gruppens skuggföredragande under rådande omständigheter stödja detta dokument, och vår politiska grupp kommer att följa hennes rekommendationer vid omröstningen.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill också, på min grups vägnar, välkomna denna överenskommelse. Vi tror inte att vi har något att vinna på en förlikning, så vi har gett föredraganden vårt stöd.

Ordförandeskapet ser detta som ett steg framåt mot ett socialt Europa, och jag medger att vi skulle vilja se det som ett steg i den riktningen. Särskilt som brittisk ledamot välkomnar jag en del uppskattande ord om den brittiska regeringens hållning, för en gångs skull. Jag hoppas att de kommer att vara lika konstruktiva i andra frågor på detta område som behandlas i parlamentet just nu. Jag anser att det är mycket viktigt att vi i det klimat som råder verkligen gör framsteg när det gäller arbetstagarnas rättigheter, i stället för att försöka göra gällande att de som arbetar på tillfällig basis på något sätt är mindre betydelsefulla som individer eller i ekonomiskt hänseende. Som någon sa är det somliga som väljer att arbeta på det här sättet, medan andra arbetar inom denna sektor därför att de inte har något val. På ett antal områden inom jordbruket, exempelvis, är anställningsmöjligheterna begränsade, och det är i princip en arbetsgivare som står för de flesta jobben. Om man som inhyrd arbetstagare vågar ifrågasätta de villkor som gäller kan det i själva verket bli så att man aldrig mer anlitas av just det företaget.

Jag anser därför att den rättssäkerhet som denna överenskommelse ger är oerhört viktig. Det kan i viss mån hjälpa t.ex. en person som jag träffade i London – den enda som arbetade i ett hotellkök och inte hade fast anställning var den som hade till uppgift att rengöra ugnarna inuti med starka kemikalier, utan utbildning

eller skyddskläder, för det var bara en inhyrd arbetstagare och därför var arbetsmiljöfrågorna inte så viktiga. För sådana människor kommer denna lagstiftning att få mycket stor betydelse, och vi ser fram emot ett snabbt genomförande.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Fru talman! Den ständigt höga arbetslösheten på senare år har lett till en obalans mellan arbetsgivarnas och arbetstagarnas ställning på arbetsmarknaden. Arbetstagarna har haft ett mycket besvärligt läge och tvingats godta vilket slags arbete som helst för att kunna försörja sina familjer. De har därför accepterat så kallade flexibla anställningsvillkor, som inte garanterat anständiga arbetsvillkor och arbetsförhållanden. De flesta arbetsgivare har hänsynslöst utnyttjat situationen.

Direktivet som garanterar lika lön, god arbetsmiljö, rättigheter vid moderskap och möjligheter till yrkesutbildning för personal som hyrs ut av bemanningsföretag är ett viktigt steg mot återinförande av civiliserade villkor på arbetsmarknaden. Det är betydelsefullt att dessa lika villkor ska gälla från första arbetsdagen. Överenskommelsen mellan arbetsmarknadens parter ger detta direktiv ett särskilt värde. Uthyrd personal får inte förvägras skydd.

Vi anser därför att detta dokument måste antas utan ändringar. Det rättsliga skyddet måste snarast sättas i första rummet.

(Applåder)

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Fru talman! Det nya förslag till direktiv som vi nu debatterar grundas visserligen på principen om likabehandling av arbetstagare när det gäller arbetsförhållanden, begränsning av den maximala arbetstiden och veckovila, men det ger möjlighet till en rad undantag som i praktiken kan äventyra just dessa principer, och detta trots att det vi verkligen måste göra är att bekämpa och minimera spridningen av bemanningsföretag för att sätta stopp för otryggt arbete och förhindra ett ständigt ifrågasättande av arbetstagarnas rättigheter.

Genom en rad ändringsförslag vill vi därför se till exempelvis att visstidsanställning bara används i undantagsfall, t.ex. under särskilt arbetsintensiva perioder och när den fast anställde arbetstagaren är tillfälligt förhindrad att arbeta, att inhyrd personal får samma arbetsrättsliga och sociala rättigheter som andra arbetstagare, inklusive rättigheter enligt kollektivavtal för den berörda sektorn, att tillfällig arbetskraft inte används för att äventyra strejkrätten och att arbetstagare med visstidsanställning omfattas av samma arbetsmiljöbestämmelser som kundföretagets personal.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Fru talman! Detta har bollats fram och tillbaka mellan kommissionen och rådet ända sedan 2002 – i sex år. Det har inte funnits någon gemensam standpunkt förrän i juni i år – men nu skickar de över den till parlamentet som en het potatis.

Beror denna plötsliga omsvängning på den rådande ekonomiska nedgången, tro? Oavsett om det är så eller inte kommer det inte att hjälpa i dessa tider av stigande arbetslöshet, för enligt betänkandet ska inhyrd personal få samma lön som heltidsarbetande fast anställda. Fel! Å ena sidan utnyttjar bemanningsföretagen detta för att ge ungdomar en start i livet, eller ett nytt försök. Å andra sidan ska oerfarna arbetstagare få samma lön som erfarna arbetstagare som varit anställda länge, vilket strider helt mot etablerad praxis. Detta motverkar lojalitet från de anställdas sida, något som alla företag behöver. Mer erfarenhet innebär större kompetens, vilket bör ge högre lön. Detta är en dålig åtgärd. Förkasta den.

Roger Helmer (NI). – (EN) Fru talman! Detta är dålig lagstiftning – inte så dålig som den hade kunnat vara, men ändå dålig. I likhet med så många andra arbetsrättsliga bestämmelser här i parlamentet införs den med hänvisning till arbetstagarnas rättigheter, och ändå blir dess främsta effekt att tusentals och åter tusentals människor nekas rätten att arbeta över huvud taget. Den gör vår arbetsmarknad mindre konkurrenskraftig och mindre flexibel. Den skadar våra ekonomier vid en tidpunkt när vi som minst har råd med det.

Bemanningsföretag ses allmänt och med rätta som en stege tillbaka till fast anställning för arbetstagare som av någon anledning tillfälligt har lämnat arbetsmarknaden.

Vad vi gör här i kammaren i dag är att sparka bort stegen som hjälper arbetstagare tillbaka till anställning. Den brittiska regeringen har länge motsatt sig denna åtgärd men har till sist insett att den inte kan stå emot. Man kan inte få ett tydligare exempel på hur EU undergräver demokratin i medlemsstaterna.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). – (PT) Fru talman, herr Bertrand, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket nöjd med detta betänkande, som avslutar ett ärende som pågått sedan 2002.

Enligt min mening är detta ett balanserat resultat, som innebär att uthyrda arbetstagare skyddas, flexibiliteten på arbetsmarknaden ökar och subsidiaritetsprincipen respekteras.

Detta förslag ger en generell garanti för likabehandling från första arbetsdagen för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag. Det ger dock även arbetsmarknadernas parter möjlighet att komma överens om annat, om de så önskar. Med tanke på medlemsstaternas olika praxis och lagstiftning på det här området är det hoppningivande att parlamentet, rådet och kommissionen har nått en överenskommelse. Denna överenskommelse kommer att säkra stabila ramar för bemanningsföretagen, vars roll på EU:s arbetsmarknad inte kan förnekas. Den ökade öppenheten i regleringshänseende kan bidra till att skapa arbetstillfällen och möjliggöra nya och mer flexibla arbetsformer.

Jag är medveten om att den ekonomiska utvecklingen kräver en mer flexibel arbetsmarknad, men för att denna flexibilitet ska gynna alla måste den åstadkommas med bibehållen respekt för arbetstagarnas rättigheter i alla avseenden, särskilt när det gäller arbetsmiljön. Jag anser att den slutgiltiga texten till detta direktiv är ett bra exempel på denna balans. Jag hoppas, herr Bertrand, att jag kommer att kunna säga samma sak nästa månad i fråga om arbetstidsdirektivet.

Jag måste tacka Harlem Désir för hans arbete, och även skuggföredraganden Elisabeth Morin, som tillhör min politiska familj. Jag gratulerar henne till hennes betydande bidrag till slutresultatet.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Jag vill först säga att jag kommer att rösta för förslaget eftersom det står klart att den aktuella versionen är det bästa vi kan göra. Jag anser att nästa steg är att noga övervaka hur medlemsstaterna omsätter det i praktiken. Vissa medlemsstater har ordentliga rättsregler om ställningen för inhyrda arbetstagare, men bestämmelserna om ackreditering av nystartade bemanningsföretag är sorgligt otillräckliga. Med andra ord kan vem som helst anställa folk, och det finns ingen som helst kontroll över verksamheten i en del tvivelaktiga bemanningsföretag. Jag talar naturligtvis om situationen i Tjeckien. För att öka sina vinster anställer bemanningsföretagen ofta personal på grundval av avtal om utförande av arbete i stället för anställningsavtal, för att slippa betala social- och sjukvårdsförsäkring för personalen. Det innebär att minimilön kan tillämpas, men arbetstagarna går uppenbart med förlust när deras avgifter betalas. Det är över huvud taget misstänkt att antalet inhyrda arbetstagare ständigt ökar på bekostnad av dem som omfattas av avtal om fast heltidsanställning. Det är därför yrkesinspektionsorganens och fackföreningarnas uppgift att uppmärksamma de ohederliga metoder som förekommer i vissa länder och att inte tillåta några begränsningar av inhyrda arbetstagares rätt att gå med i fackföreningar. Trots att den aktuella versionen av förslaget till direktiv uppenbart präglas av goda avsikter återstår mycket att göra när det gäller att sätta direktivet i kraft. Och som svar på vad vissa parlamentsledamöter sagt här vill jag säga att jag mycket gärna skulle anlita dem som inhyrd personal, så att de själva får se hur roligt det är.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Fru talman, mina damer och herrar! I Estland säger vi "bättre sent än aldrig", och det är positivt att vi äntligen antar direktivet om personal som hyrs ut av bemanningsföretag. Arbetskraftsuthyrning blir allt vanligare, och det är därför mycket viktigt att det regleras. Direktivet har också stor betydelse för de länder som ännu inte har tillgång till EU-ländernas arbetsmarknad och vars arbetstagare främst används för oriktiga ändamål, varvid deras lika rättigheter kränks.

Vi vet i dag att skyddet för inhyrd personal garanteras på mycket olika sätt i de olika medlemsstaterna. Det finns medlemsstater där sådant skydd saknas helt och hållet. Därför anser jag att förslaget till direktiv i sin nuvarande lydelse kommer att bidra till att i hela EU säkra åtminstone ett grundläggande minimiskydd för tillfälligt anställda, som utesluter diskriminering av arbetstagare med denna anställningsform i förhållande till dem med andra anställningsformer.

Jag hoppas att vi antar detta direktiv, och jag hoppas också att vi inte låter genomförandet av det ta alltför lång tid.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Fru talman! I samband med debatten om direktivet om personal som hyrs ut av bemanningsföretag vill jag påpeka att arbetskraftsuthyrningen i EU har ökat avsevärt, särskilt de senaste åren. Denna ökning hänger ofta samman med den ekonomiska situationen, och det är därför viktigt att påskynda den rättsliga regleringen av företeelsen på EU-nivå. En annan fråga jag vill nämna är att det är mycket olyckligt att det, trots att Europeiska kommissionen 2002 lade fram förslag på området som sedan ändrades av Europaparlamentet, inte var förrän i juni 2008 som Europeiska rådet kom fram till en kompromiss om förslagen. Mer än sex år har gått sedan dess.

Framför allt bör vi stödja lösningarna i förslaget till direktiv i fråga om likabehandling av inhyrd personal och andra arbetstagare i fråga om status och trygghet, samt respekt för de sociala normer som företagen måste följa i fråga om likabehandling, lön och arbetsvillkor för inhyrd personal och övriga anställda.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Fru talman! Inhyrda arbetstagare utnyttjas av arbetsgivarna och måste garanteras likabehandling för att deras trygghet ska skyddas. Europeiska kommissionen vill emellertid avreglera anställningsförhållandena och utvecklingen av flexibla arbetsformer.

Enligt kommissionens officiella statistik uppgick arbetslösheten 2007 till 4,7 procent och långtidsarbetslösheten till 2,8 procent. Främjandet av en modell för flexibilitet och trygghet ger arbetsgivarna ett starkt vapen för att öka arbetskraftsuthyrningen, vilket leder till mindre gynnsamma arbetsvillkor och urvattnade kollektivavtal. Syftet med att avskaffa medlemsstaternas möjligheter att reglera sådana frågor och att överföra dem till den sociala nivån är att åstadkomma finansiell integration på EU:s arbetsmarknad.

Vi motsätter oss de steg som hela tiden tas i denna riktning, för de innebär att man förbättrar EU:s möjligheter att stödja en nyliberal politik på arbetstagarnas bekostnad. Vårt främsta syfte bör vara att skydda alla arbetstagare. Uthyrda arbetstagare behöver skydd, men de främsta prioriteringarna måste ändå vara lugn och trygghet på arbetet och försvar av arbetstagarnas samtliga rättigheter.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Fru talman! Jag vill till att börja med gratulera föredraganden till hans betänkande, inte bara för innehållet utan även för betänkandets längd – eller borde jag kanske säga betänkandets ringa längd? Under mina nio år som ledamot av Europaparlamentet är det här det kortaste betänkande jag någonsin sett från en socialdemokrat i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, och jag hoppas han har satt ett exempel som en del av hans kolleger kan följa – men det återkommer vi till senare.

Det glädde mig också – och det vill jag tacka honom för – att han sa att skälet till detta korta betänkande, helt riktigt, var att båda de viktigaste intressenterna hade sagt att de var för denna gemensamma ståndpunkt, vilket fick rådet att stödja den. Fackföreningssidan och företagssidan – inte bara företagen i allmänhet utan just de företag som sysslar med arbetskraftsuthyrning – sa alla kollektivt ja, de kunde ställa sig bakom den, oavsett av vilka skäl.

Jag tror att vi politiker har något att lära här. När intressenterna själva säger att det är det här de vill menar jag att vi har ett ansvar för att om möjligt försöka underlätta det, så jag vill verkligen tacka honom för att han använt konsensusargumentet för att få igenom detta.

Till sist vill jag tacka ministern för hans påminnelse till dem som kanske behöver påminnas om att rådet, när man utarbetade denna gemensamma ståndpunkt, gjorde det som en del av ett paket där även arbetstidsdirektivet ingår. Vår grupp övervägde också som hastigast att vi kanske i planeringen av parlamentsarbetet borde slå ihop de två ärendena och diskutera dem i december. Men efter ytterligare övervägande och eftersom jag vet att det franska ordförandeskapet var mycket angeläget om att få saker att hända gick vi gärna med på det, så att vi verkligen kunde gå vidare. Det är, menar jag, budskapet i denna fråga: låt oss gå vidare. När vi kommer till paketets andra del som gäller arbetstidsdirektivet hoppas jag att vi för vår del också kommer att visa ansvar och gå vidare.

Harald Ettl (PSE). - (DE) Fru talman! I synnerhet arbetsgivarna tar varje tillfälle i akt att kräva mer och mer rörlighet och flexibilitet på EU:s arbetsmarknad. Likabehandling och miniminormer på det sociala området är det enda sättet att lindra arbetstagarnas oro för öppna arbetsmarknader och avreglering. EU behöver förebyggande åtgärder för arbetsmarknaden, som lyckligtvis blir allt öppnare.

Det aktuella förslaget till betänkande om arbetskraftsuthyrning visar hur svårt det är att göra framsteg på det här området. Det här direktivet har blockerats i rådet i sex år med argument av mycket varierande relevans. Detta förslag garanterar att inhyrda arbetstagare får samma behandling som andra arbetstagare från första arbetsdagen och framåt, om än med vissa begränsningar. Rätten att omfattas av arbetsrätten och lika lön för lika arbete – dessa är grundläggande principer för likabehandling. Bestämmelserna i medlemsstaterna utgår från mycket olikartade grunder, och de som är bättre än det aktuella direktivet försvagas inte av det, vilket är av avgörande betydelse. Här har man gått i rätt riktning under det franska ordförandeskapet.

De som blockerat arbetstidsdirektivet – och detta gäller även direktivet om överföring av pensionsrättigheter – bör nu också ändra sitt felaktiga sätt att tänka i sociala frågor och inse att ett socialt Europa behöver miniminormer. Det är det enda sättet att förbättra sympatin och förståelsen för, och även identifikationen med, Europeiska unionen.

Csaba Óry (PPE-DE). - (HU) Fru talman, herr minister, herr kommissionsledamot, ärade kolleger! När det gäller att upprätta en gemensam europeisk arbetsmarknad och garantera lika möjligheter för alla EU:s arbetstagare utgör det direktiv i diskuterar ett stort framsteg. Det betyder givetvis inte att denna EU-rättsakt kommer att ge oss harmoniserade ramar på EU-nivå för anlitande av inhyrda arbetstagare. Det är inte heller vare sig nödvändigt eller önskvärt, eftersom grundläggande anställningsbestämmelser, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, i detta avseende kommer att fortsätta att omfattas av medlemsstaternas behörighet. Men strävan efter att införa klara och entydiga minimikrav på hela EU:s territorium, som kommer att skydda inhyrda arbetstagare på hela EU:s territorium, ska definitivt välkomnas och är ett steg i rätt riktning.

Som jag ser det kan vi alla, utan några ideologiska övertoner och oavsett partitillhörighet, enas om att skydd av gravida kvinnor, garantier för likabehandling av män och kvinnor, bekämpning av all diskriminering på grund av etniskt ursprung, religion, övertygelse, ålder eller minoritetstillhörighet är målsättningar av grundläggande betydelse. Allt detta motiverar ansträngningarna för att reglera dessa frågor på ett enhetligt sätt i hela EU. Det är för att nå detta mål som EU:s lagstiftare har utarbetat detta system med minimikrav. Det är viktigt att direktivet, förutom att främja individuell karriärutveckling, även tillvaratar EU:s ekonomiska intressen genom att garantera att inhyrda arbetstagare också får lika möjligheter i fråga om tillgång till utbildning, barntillsyn och andra infrastrukturprogram. Detta gäller även under tiden mellan uppdragen. Det ligger i allas intresse att arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag inte utsätts för diskriminering, att de kan öka sina kunskaper och att det inte blir ett oöverstigligt problem för dem att nå balans mellan arbete och privatliv. På detta område behöver vi definitivt en gemensam hållning, och jag stöder därför personligen antagandet av detta direktiv. Tack så mycket, fru talman.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) Det som föredraganden Harlem Désir har gjort kan beskrivas med den latinska frasen *multum in parvum* (många i en). Det är så vi kan kategorisera dagens förslag till direktiv, eftersom det innebär en garanti för rätten till arbete, även när den verksamhet som arbetstagaren bedriver är tillfällig på grund av vissa aspekter av det arbete som utförs. Tack vare åtgärder av detta slag tror jag att yrken som är sällsynta eller som knappast finns på en viss arbetsplats kommer att främjas genom att de kombineras med arbetstagare som har vissa av dessa färdigheter och i enlighet med marknadens efterfrågan. Det kommer att ge en yrkesmässig mosaik av människor som kan beskrivas som renässansens *homo universale*.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Jag vill tacka föredraganden Harlem Désir. Denna debatt ingår i de åtgärder vi måste vidta för att upprätta EU-ramar som kan garantera EU-medborgarna anständiga levnads- och arbetsvillkor. Att garantera ett minimiskydd för arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag ingår i uppbyggnaden av ett socialt Europa. För att EU ska kunna bli den mest konkurrenskraftiga kunskapsbaserade ekonomin måste europeiska företag kunna välja vilken personal och vilken kompetens de behöver.

Om vi garanterar inhyrda arbetstagare samma villkor som för kundföretagens anställda anser jag personligen att vi skyddar inte bara de inhyrda arbetstagarna utan framför allt den fast anställda lokala personalen. Dessa lika villkor gäller arbetstider, vilotider, betald semester, status och säkerhet. Om arbetstagare från bemanningsföretag garanteras anständiga arbetsvillkor kommer vi att slippa olagligt arbete och social dumpning. Enligt min personliga mening kommer ett socialt Europa att främjas om fackföreningarna deltar i beslutet att bevilja vissa undantag genom tillämpning av kollektivavtal.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). - (DE) Fru talman! Som min kollega Jean Lambert redan sagt är detta ett mycket viktigt genombrott på vägen mot ett socialt Europa, om än bara ett första steg. Medborgarna förväntar sig att vi ska ta konkreta steg mot ett socialt Europa, och att vi ska se till att anställningsrättigheter på den inre marknaden och lika lön för lika arbete på samma arbetsplats tas i beaktande.

Europaparlamentet har lyckats få med denna princip om likabehandling, som saknades i kommissionens ursprungliga förslag, i direktivet. Det är mycket betydelsefullt att rådet stött oss i detta, eftersom det är grundläggande att konkurrens på denna inre marknad grundas på kvalitet snarare än löner.

Avslutningsvis vill jag tillägga en sak. Lika viktigt som detta genombrott är ett genombrott i fråga om arbetstidsdirektivet, men inte av det slag som Philip Bushill-Matthews föreslog utan helt utan möjligheter till undantag, såsom föreslogs vid parlamentets behandling. Jag kan bara uppmana rådet att stödja oss även i detta.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Det är ett oerhört viktigt ämne vi diskuterar. Jag är medveten om de många farhågorna i fråga om ställningen och situationen för tillfälligt anställda. Jag tänker både på formella och rättsliga frågor och på anställningsvillkor. Det är särskilt påfallande i samband med anställning av många människor från de nya medlemsstaterna. Dessa människor är beredda att acceptera vilket jobberbjudande som helst i hemlandet eller utomlands på grund av den höga arbetslösheten. Arbetsvillkor

och arbetsförhållanden får inte avgöras av situationen på arbetsmarknaden och tillgången på arbetskraft. Jag betonar att de måste vara förenliga med de arbetsrättsliga normer och krav som gäller. Det handlar om säkerhet, sociala villkor, försäkring och lönenivåer.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Fru talman! Jag är mycket stolt över att ha deltagit i omröstningen i utskottet om detta direktiv och över att delta i dagens debatt inför omröstningen om antagande av direktivet om personal som hyrs ut av bemanningsföretag. Det var en nyckelprioritering för Labourregeringen i mitt eget land Storbritannien och en del av den överenskommelse med våra fackföreningar som är känd som Warwick Agreement, och i dag uppfylls det löftet.

Jag är mycket glad över att stödja det och har propagerat för det här direktivet av tre orsaker.

En är att arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag är sårbara – oavsett vad en del mittemot säger. I en undersökning som gjorts av British Trade Union Congress (TUC) sa 80 procent att de behandlades sämre i fråga om lön, utbildning och betald semester, och de vill få det bättre.

Den andra är att de flesta invandrare från Östeuropa som sedan utvidgningen kommit för att arbeta i Storbritannien har kommit till min egen region, East of England, ofta via bemanningsföretag, som i avsaknad av reglering alltför ofta gjort sig skyldiga till missbruk. Detta missbruk kommer att upphöra.

Det sista skälet är att vi har ett avtal om partnerskap mellan arbetsmarknadens parter – något som sällan förekommit i Storbritannien – mellan TUC och Confederation of British Industry (CBI). Genom denna omröstning omvandlas det avtalet till lagstiftning.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Fru talman! Även jag vill gratulera inte bara ordförandeskapet och kommissionen utan även föredraganden och alla som bidragit till direktivets antagande, vilket utgör en ny landvinning för EU till förmån för medborgarna. Jag vill också påminna parlamentet om att en stor del av de arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag är kvinnor.

Det är särskilt glädjande att veta att kvinnliga uthyrda arbetstagare kommer att ha hävdvunna rättigheter redan från första arbetsdagen, vilket även kommer att gälla föräldrar i allmänhet. De kommer därför inte att missgynnas eftersom syftet med detta nya EU-förslag för både medborgare, arbetsgivare och arbetstagare är att införa en human behandling, med utgångspunkt i att en enda dags arbete har samma värde som flera dagars arbete och måste visas samma respekt.

Jag hoppas att det kommer att gå att tillämpa allt man har kommit överens om, för det är i lagens tillämpning som vi kommer till korta. I Grekland, exempelvis, har lagen kommit in i författningssamlingen och garanterar likabehandling av tillfälligt och fast anställda. Svårigheten ligger dock i tillämpningen av lagen.

Xavier Bertrand, rådets ordförande. - (FR) Fru talman! Jag vill i likhet med några av de föregående talarna bekräfta att antagandet av detta nya direktiv om arbetskraftsuthyrning innebär ett verkligt framsteg. Någon kallade det ett "genombrott", och jag menar att det är precis rätt ord.

Men, och det är jag väl medveten om, det innebär inte att vårt arbete är slut. Vi kommer under de närmaste veckorna att få fler tillfällen att visa att vi kan göra ytterligare framsteg mot ett socialt Europa. Jag tänker givetvis på arbetstidsdirektivet, som är den andra delen av den gemensamma ståndpunkt som antogs i Luxemburg den 9 juni.

Jag är medveten om de problem som en del av er har med den här texten, men jag vill i kväll påminna er om att det enda sättet att få rådet att godkänna den text ni snart ska anta om stärkta rättigheter för personal som hyrs ut av bemanningsföretag var att koppla den till arbetstidsdirektivet.

Jag tänker också på direktivet om ett europeiskt företagsråd, som måste ses över. 14,5 miljoner europeer arbetar i företag som har inrättat sådana råd. De väntar på att direktivet ska ses över för att deras sociala rättigheter ska få ett bättre skydd i framtiden, och det rådande ekonomiska klimatet innebär uppriktigt sagt att denna översyn är desto mer relevant, nödvändig och brådskande.

Den här frågan blir vår första möjlighet att visa att rådet och parlamentet är villiga att påta sig rollen som medlagstiftare. Arbetsmarknadens parter i EU har som ni vet redan visat att de inser vad som står på spel, genom att i slutet av sommaren lägga fram åtta gemensamma förslag på vars grund de säger sig vara beredda att godta kommissionens förslag, käre Vladimir. Det är nu upp till oss att visa att vi är lika fast beslutna att agera.

Mina damer och herrar, herr Désir, herr kommissionsledamot! Bemanningsbranschens tillväxt i Europa har hittills ofta ägt rum i ett totalt rättsligt tomrum, utan några egentliga skyddsåtgärder för arbetstagarna. Från och med i övermorgon kommer vi att kunna säga att denna situation har upphört. I övermorgon kommer vi också att kunna säga att vi som politiker, vid en tidpunkt när vår världsdel står inför allvarliga ekonomiska och finansiella svårigheter, är villiga att med gemensamma krafter vidta åtgärder för att ge det sociala Europa en nystart.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Debatten har enligt min mening tydligt demonstrerat vikten av detta direktiv, med tanke på det enorma antal arbetstagare som berörs och de stora förbättringar det kommer att medföra. Den har också visat att direktivet väckt ett mycket starkt samförstånd, som är resultatet av de långtgående debatterna och samtycket och stödet från arbetsmarknadernas parter. Vi har också under debatten hört att direktivet borde ha antagits för länge sedan, men som man säger på en del språk "bättre sent än aldrig". På tjeckiska finns det ett liknande talesätt, och jag är säker på att det finns även på andra språk. Efter ett utdraget arbete har vi gjort verkliga framsteg, för detta direktiv behövs precis lika mycket, om inte mer, i dag som för sex år sedan.

Det är en sak till jag vill nämna som jag tycker är värd att notera, nämligen att detta direktiv, detta mycket krävande direktiv, som verkligen öppnar dörren för ett socialt Europa, har antagits i ett EU med 27 medlemsstater, efter att i flera år ha kört fast i ett EU med 15 medlemsstater. Det tycker jag är ett tydligt exempel på att ett EU med 27 medlemsstater kan göra framsteg på det sociala området.

Många av er har nämnt de andra direktiv som är föremål för debatt här i kammaren. Jag anser att det steg vi tar i dag är ett löftesrikt exempel på hur vi också skulle kunna hantera kommande direktiv. Det återstår naturligtvis svåra och komplexa frågor, men jag anser ändå att en viss dynamik nu har skapats och att våra möjligheter att åstadkomma ett positivt resultat är bättre än någonsin tidigare.

Harlem Désir, föredragande. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill till att börja med tacka mina kolleger i parlamentet för deras synpunkter, och skuggföredragandena, samordnarna och alla andra som deltagit i denna debatt för det stöd de gett mig och slutförandet av denna process.

Det stämmer att detta betänkande begränsar sig till en motivering och en enda uppmaning: "Låt oss säga ja." Det antagande av direktivet som jag hoppas på om två dagar är en seger för Europaparlamentet och för arbetsmarknadens parter, och jag vill ta tillfället i akt att svara ledamöterna från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster, som lagt fram ett antal ändringsförslag. Jag förstår varifrån dessa ändringsförslag i grund och botten kommer, men jag vill ändå understryka att Europeiska fackliga samorganisationen på nytt talade med ordförandena för de politiska grupperna för några dagar sedan och sa att antagandet av detta direktiv utan ändringar skulle sända en tydlig signal om att sociala framsteg på EU-nivå var både nödvändiga och möjliga, och att det sociala Europa fortfarande var vid liv.

Vid en tidpunkt då bemanningsbranschen växer, i likhet med andra atypiska anställningsavtal, måste vi ha rättsliga ramar, och det är det beslutet vi nu fattar. EU är ett område med rättvisa – det måste det vara för de medborgerliga rättigheternas skull, och även i ekonomiskt och socialt hänseende. Vi har redan flera olika direktiv med bestämmelser om det skydd och de rättigheter som omfattar alla arbetstagare. Nu när allt fler människor arbetar för bemanningsföretag måste vi se till att de har samma rättigheter och att arbetskraftsuthyrning inte kan missbrukas för att kringgå vare sig de berörda arbetstagarnas rättigheter eller rättigheterna för andra arbetstagare som då skulle drabbas av konsekvenserna av påtryckningar och social dumpning.

Med antagandet av detta direktiv vill vi också visa att det sociala Europa kan gå framåt, och att det kan ha ett verkligt innehåll, i motsats till vad vi ibland hört från kommissionen – inte från Vladimír Špidla, men från andra kommissionsledamöter. Vi kan lagstifta – och medlagstifta – även i sociala frågor, och därmed visa rådets medlemmar, som alltför länge har blockerat antagandet av denna och annan lagstiftning, att de inte behöver vara rädda för framsteg mot ett socialt Europa. Om vi kan visa att EU värnar medborgarna och arbetstagarna kan det dessutom bidra till att få till stånd en försoning mellan medborgarna och EU-institutionerna och till att lindra de farhågor som kommit till uttryck på Irland, i Nederländerna och i mitt eget land Frankrike.

Jag tror att ytterligare framsteg i form av direktiv på det sociala området också kommer att bidra till att främja nya framsteg när det gäller det politiska Europa, och när det gäller människors stöd för framsteg på det området.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum den 22 oktober 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Att använda ett direktiv för att fastställa rättigheterna för EU-medborgare i samband med tillfällig anställning i EU-länderna har varit en verklig framgång för det sociala Europa. Problemet är om EU:s medlemsstater och arbetsgivare rättar sig efter direktivets bestämmelser, för konkreta exempel från arbetsmarknaden talar i många fall mot teorin. Ett konkret exempel på detta är att rumänska och bulgariska medborgares utbildningsbevis inte erkänns efter de båda ländernas anslutning till EU, trots att direktivet om denna fråga innehöll krav på något annat. Frågan är vad som kan göras för att förhindra att medborgare från de nya länder som anslutit sig till EU tappar förtroendet och säger att en sak godkänns i Bryssel medan något annat beslutas av regeringarna i de europeiska huvudstäderna. Man måste också ta hänsyn till att det pågår en ekonomisk kris, som under alla omständigheter kommer att påverka tillämpningen av arbetsrättsrelaterade direktiv i EU:s medlemsländer. Europeiska kommissionen borde omedelbart inrätta ett lämpligt system för övervakning av tillämpningen av arbetsrättsrelaterad lagstiftning och utan åtskillnad vidta straffåtgärder mot de berörda länderna.

14. Tillämplig lag i äktenskapsmål - Ändring av förordning om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– ett betänkande av Evelyne Gebhardt, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 2201/2003 om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål (KOM(2006)0399 – C6-0305/2006 – 2006/0135(CNS)) (A6-0361/2008) och

– en muntlig fråga från Evelyne Gebhardt och Gérard Deprez, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 2201/2003 om domstols behörighet och införande av bestämmelser om tillämplig lag i äktenskapsmål (O-0106/2008 – B6-0477/2008).

Evelyne Gebhardt, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! I dag diskuterar vi en fråga av största vikt för medborgarna. Vårt Europa är en trevlig plats där människor åtnjuter en allt större rörlighet. Det är en plats där äktenskap allt oftare ingås mellan medborgare från olika länder eller där par flyttar till ett annat land, och det är naturligtvis bra och en av EU:s bedrifter. Sedan har vi tyvärr också nackdelen med denna bedrift, nämligen att dessa äktenskap ofta slutar med separation och då är det oundvikligt med äktenskapsskillnad.

Den nuvarande lagstiftningen är så otillfredsställande i vissa hänseenden att ett par kanske inte hittar en behörig domare eller lag för sin äktenskapsskillnad. Detta är naturligtvis en mycket obehaglig situation för dessa medborgare, som vi måste hitta en lösning och ett svar på. Detta rör människors liv, vilket är av yttersta vikt.

Det gläder mig därför att Europeiska kommissionen har tagit sig an ämnet, och jag vill med en gång upprepa att det inte kommer att ske någon harmonisering av lagstiftningen på detta område – det är inte tillåtet, och det anges mycket tydligt i fördraget om Europeiska unionen och i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen att lagstiftningen i dessa frågor faller under medlemsstaternas behörighet.

Vi måste ändå se till att det finns en öppenhet och att medborgarna kan tillämpa denna lagstiftning. Lagarna är trots allt mycket olikartade. Vi har å ena sidan Malta, där skilsmässor inte är tillåtna, och å andra sidan Sverige, där man kan få äktenskapsskillnad inom sex månader. Sedan har vi Nederländerna, där äktenskap mellan homosexuella är tillåtet, och Polen där något sådant vore otänkbart. Alla dessa frågor uppstår och måste tas itu med.

Vi har gjort ett gott arbete i Europaparlamentet och vi har bedrivit ett konstruktivt samarbete i denna fråga med Europeiska kommissionen och rådet. Rådet är centralt – det måste enhälligt besluta vad som ska ske på detta område i framtiden. Tyvärr är det nu det som är problemet, men det återkommer jag till senare. Svaret från Europeiska kommissionen är mycket positivt. Till att börja med vill jag förbättra valet av den lagstiftning enligt vilken ett par kan skilja sig, förutsatt att båda parter är överens – även om det är självklart att om detta

verkligen ska kunna tillämpas måste det finnas en anknytning till parets liv, deras bostadsort eller äktenskapsort eller till andra aspekter.

Frågan uppstår också om vad som händer om ett par eller bara en av parterna vill skilja sig och paret inte kan enas om vilken lagstiftning som ska tillämpas. Under dessa omständigheter anser vi inte att valfriheten kan vara så stor, eftersom vi måste se till att det finns en lagstiftningsförteckning. Vi kan inte acceptera "forum shopping". Vi kan inte acceptera en situation där den starkare parten väljer den lagstiftning som gynnar honom eller henne bäst och missgynnar den andra parten. Det är oacceptabelt. Därför har vi två olika svar på dessa frågor.

En särskilt viktig princip gäller självklart i båda fallen: vi måste se till att båda parterna är mycket välinformerade om de sociala och rättsliga konsekvenserna av valet av lagstiftning. Som exempel kan nämnas vårdnadsfrågor, underhåll och alla sådana frågor som uppstår vid äktenskapsskillnad. De berörda parterna måste vara medvetna om detta innan de fattar sitt beslut. Vi vill att domarna ska kontrollera att parterna verkligen är medvetna om konsekvenserna av sitt val.

Det är också viktigt att vi förhindrar att en lagstiftning från något land tillämpas som är oacceptabel enligt EU:s principer, till exempel sharialag, kinesisk lag eller någon annan lag. Också i detta hänseende har vi föreslagit en tydlig ordalydelse – särskilt i ändringsförslagen 25 och 30, som jag har försökt förbättra genom mitt ändringsförslag 36 – om att respektive lagstiftning måste vara förenlig med EU:s principer för att få tillämpas. Det är helt självklart för oss.

Gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har lagt fram ett antal ändringsförslag som jag anser är helt och hållet omöjliga att acceptera. I dessa ändringsförslag införs en total begränsning av vad vi redan har och dessutom skulle de strida mot den befintliga internationella rätten, till exempel Haagkonventionen. Det kan vi inte acceptera. Vi behöver en fördjupad dialog och jag hoppas att vi lyckas hitta en lösning på problemet i morgon. Hur som helst är jag mycket tacksam mot Panayiotis Demetriou för hans samarbete, som har varit mycket konstruktivt.

Rådet har ett stort problem: det måste fatta ett enhälligt beslut, och en medlemsstat står för närvarande helt enkelt i vägen för denna enhällighet. Därför har vårt utskott lagt fram denna muntliga fråga till rådet och Europeiska kommissionen. Det är mycket beklagligt att rådet inte är här i dag för att besvara denna fråga. Ministern har just lämnat oss. Vi måste veta vad vi ska göra härnäst, för vår egen skull och för medborgarnas och EU:s framtids skull.

Den första frågan till Europeiska kommissionen – det gläder mig att ni är här för att besvara den herr Barrot – är följande: avser ni att dra tillbaka ert förslag? Den andra frågan är: avser ni att lägga fram ett förslag till rådet om att tillämpa ett förstärkt samarbetsförfarande enligt artikel 11 i EG-fördraget och i enlighet med artiklarna 43 och 45 i fördraget? Jag hade velat höra om rådet verkligen har för avsikt att gå i den riktningen, eftersom det är den stora frågan.

ORDFÖRANDESKAP: MORGANTINI

Vice talman

Jacques Barrot, ledamot av kommissionen. – (FR) Fru talman, ärade ledamöter! Jag börjar med att försöka bemöta Evelyne Gebhardts betänkande, och fortsätter sedan med den muntliga fråga som ni mycket lämpligt kopplat till betänkandet. Det gläder mig att Gérard Deprez också är närvarande.

Jag vill verkligen tacka er, fru Gebhardt, för ert betänkande som verkligen är anmärkningsvärt, och inte minst för ert utmärkta samarbete med kommissionen i ett så vanskligt och känsligt ämne.

Rom III-förslaget ligger oss verkligen varmt om hjärtat, och det gäller inte bara kommissionen, utan jag vet att det också är av stort intresse för Europaparlamentet. Jag tror att det kommer att få mycket stor betydelse som stöd för den fria rörligheten för människor inom EU.

Fru talman! Jag vill bara redogöra för ett antal av de tillgängliga uppgifterna: för närvarande ingår 2 200 000 äktenskap varje år inom EU, varav 350 000 är internationella äktenskap. Det är i sig ett avsevärt antal, och det är uppenbarligen ett fenomen som kommer att öka. Omkring 170 000 skilsmässor om året påverkas av detta förslag, vilket är ungefär 19 procent av de totala ca 875 000 skilsmässorna om året inom EU. 20 procent – det är rätt mycket!

Därför delar kommissionen i hög grad er åsikt om betydelsen av Rom III-förslaget, fru Gebhardt: förslaget möjliggör större förutsägbarhet och större rättssäkerhet för de berörda paren. Liksom ni påpekade bedriver paren antingen "forum shopping" eller så får den dominanta parten sin vilja igenom, eftersom det saknas ramar.

Kommissionen stöder därför starkt Europaparlamentets betänkande om det ursprungliga Rom III-förslaget, med vissa förbehåll. Kommissionen stöder parlamentets ändringsförslag som syftar till att se till att makar kan göra ett informerat val. Kommissionen instämmer därför med parlamentet om behovet av att skärpa de formella villkoren för ingående av äktenskapsförord och för att skydda den svagare maken, men vi måste också beakta skillnaderna mellan medlemsstaternas rättssystem i detta hänseende: liksom ni med rätta betonat är detta inte ett område som bör harmoniseras.

På samma sätt välkomnar kommissionen parlamentets förslag om att förbättra allmänhetens medvetenhet om de nationella lagstiftningarna och EU-rätten om äktenskapsförord och äktenskapsskillnad. Vi är oeniga på en punkt: kommissionen anser inte att ett nytt anknytningskriterium grundat på var äktenskapet ingicks behöver införas, eftersom sambandet mellan den plats där äktenskapet ingås och parets situation när de separerar kan vara mycket svagt.

Kommissionen stöder ändå parlamentets ändringsförslag om makars möjlighet att vända sig till denna domstol som en sista utväg, om det visar sig omöjligt att erhålla äktenskapsskillnad från den domstol som är belägen där paret har hemvist, men vi ser detta mer som ett undantagsfall.

Kommissionen skulle också föredra att låta EG-domstolen tolka termen "hemvist". Denna term förekommer redan i ett antal instrument och har hittills inte definierats formellt, men de nationella domarna tycks inte ha haft alltför många problem med dess tillämpning. Vi anser att vi kan förlita oss till EG-domstolen när det gäller respekten för mångfalden inom medlemsstaternas rättssystem.

Vi anser det heller inte nödvändigt att begränsa Rom III endast till medlemsstaternas lagstiftning. Detta är en viktig fråga, eftersom medlemsstaterna kommer att vilja fortsätta att tillämpa skilsmässolagstiftning från tredjeländer som delar våra demokratiska värderingar: om en tysk eller fransk kvinna till exempel gifter sig med en schweizisk man, vore det rimligt att det också skulle vara möjligt att tillämpa våra regler för detta äktenskap, eller denna äktenskapsskillnad.

Men kom i håg att kommissionen håller med parlamentet om behovet av Rom III när det gäller införandet av en klausul mot diskriminering som skulle göra det möjligt för alla europeiska domare att utesluta utländska lagar som är oförenliga med principen om jämlikhet mellan makar. Denna klausul mot diskriminering skulle säkerligen fortfarande kunna tillämpas för till exempel äktenskap mellan personer från Schweiz och en medlemsstat eller från Norge och en medlemsstat.

Jag går nu över till hur vi kan göra Rom III till en framgång, och jag vill återigen tacka Evelyne Gebhardt och Gérard Deprez för deras muntliga fråga, som för mig till framstegen för Rom III. Även jag beklagar naturligtvis dödläget i rådet angående förhandlingarna om Rom III. I juli förra året fördes en debatt mellan justitieministrarna om möjligheten med ett förstärkt samarbete om Rom III och i slutet av juli lade nio medlemsstater fram en begäran till kommissionen om förstärkt samarbete: det är mer än en tredjedel av de medlemsstater som deltog i antagandet av Rom III. Det är därför tydligt att kommissionen måste ta ställning till denna begäran om förstärkt samarbete, men som ni förstår måste vi beakta hela sammanhanget om vi vill att detta ska bli en framgång.

Jag vill nu besvara de tre frågor som ni ställt till kommissionen. Till att börja med kan jag tala om för er att det inte finns några planer på att dra tillbaka kommissionens ursprungliga Rom III-förslag. Om kommissionen enas om att lägga fram ett förslag för rådet om förstärkt samarbete inom ramen för Rom III kan den dock, till förmån för den rättsliga klarheten, dra tillbaka sitt ursprungliga förslag så snart beslutet fattats i syfte att ändra förslaget, men det skulle vi endast göra om vi verkligen hade möjlighet att inleda ett förstärkt samarbete. Hur som helst är det inte aktuellt med ett tillbakadragande.

Jag vill ta detta tillfälle i akt att kort sammanfatta det förfarande som används för mekanismen med förstärkt samarbete. En begäran måste först lämnas till kommissionen av minst åtta medlemsstater, vilket skedde i det här fallet. Om begäran uppfyller de andra villkoren i fördraget om Europeiska unionen – om den är förenlig med reglerna om den inre marknaden – kan kommissionen lämna begäran till rådet. Om den väljer att inte göra det måste den motivera detta. Det förstärkta samarbetet måste sedan beviljas av rådet efter samråd med eller samtycke från parlamentet, beroende på situationen.

Begäran om förstärkt samarbete väcker naturligtvis vissa frågor, såväl rättsliga som politiska. Vi måste bemöta behovet att gå vidare med våra gemensamma åtgärder i fråga om familjerätten, så nära medborgarna som möjligt, och väga detta behov mot risken för fragmentering av det europeiska rättsliga område som skulle kunna vara resultatet av en rad överenskommelser om förstärkt samarbete. Innan jag uttalar mig vill jag naturligtvis höra vad parlamentsledamöterna tycker, och jag vill absolut att medlemsstaterna klargör sina ståndpunkter.

Jag vill hur som helst försäkra Europaparlamentet om att det är min avsikt – och inte bara min avsikt utan också min önskan – att gå vidare med det rättsliga samarbetet om civilfrågor i EU. Familjerätten får inte vara civilrättens fattiga kusin – det vore tämligen paradoxalt eftersom de frågor som den omfattar ligger närmast medborgarnas dagliga liv. Som tur är har framsteg gjorts i fråga om spridningen av beslut om äktenskapsskillnad, föräldraansvar och umgängesrätten med barn.

I detta sammanhang vill jag också säga att nu när vi har texterna kommer jag som kommissionsledamot att med er hjälp behöva se till att reglerna följs. Jag tänker särskilt på umgängesrätten med barn och på vårdnad, för vilka den aktuella situationen inom EU inte är helt tillfredsställande.

Sammanfattningsvis kommer vi att kunna lägga fram ett lagstiftningsförslag om den tillämpliga lagstiftningen på detta område. Jag vill också säga att vi samtidigt utarbetar en lag för äktenskapssystem som skulle kunna antas i början av 2010.

Detta är vår ståndpunkt om denna fråga. Jag kan naturligtvis inte förutse resultatet av det samråd som vi mycket snart kommer att genomföra med medlemsstaterna. Vad jag dock kan säga är att kommissionen vill göra verkliga framsteg, och samtidigt återigen se till att vi får med oss majoriteten av medlemsstaterna. Detta är kort sagt min ståndpunkt, men jag hoppas liksom ni och parlamentet – även om jag kommer att lyssna noga på er – att saker och ting kommer att gå framåt.

Carlo Casini, föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (IT) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det aktuella förslaget till förordning har granskats ingående av utskottet för rättsliga frågor, för vars yttrande jag har äran att vara föredragande.

De förslag som lagts fram i yttrandet, som godkändes enhälligt i utskottet, godkändes dock endast delvis i utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Jag måste dock säga att vi tillsammans har försökt rationalisera rådets ursprungliga förslag så långt som möjligt, och lagt till inslag av rättssäkerhet.

De kompromissändringsförslag som godkändes i de båda utskotten med hjälp av Evelyne Gebhardt, som jag vill tacka, har välkomnats och har stärkt de principer som vi hänvisat till i syfte att få till stånd denna förordning. I detta hänseende kommer myndigheterna i stater som inte tillåter äktenskapsskillnad och som inte erkänner den berörda typen av äktenskap inte att tvingas lösa upp ett äktenskap.

Det finns dock en meningsskiljaktighet i en fråga, nämligen den fråga som Evelyne Gebhardt nämnde tidigare. Den grundläggande frågan är denna: valet av lag är helt nytt inom rättsvärlden, eftersom det normalt inte är möjligt att välja lag, utan endast domstol, vilket gör detta till ett helt nytt koncept. Med tanke på detta val av lag, vilken lag vill vi hänvisa till? Till lagen i en av de 27 EU-staterna, eller till lagen i vilket land i världen som helst? Det är sant att det finns en gräns. Gränsen är den som redan fastställts genom den allmänna rättsordningen och genom icke-tillämpbarheten i en viss stat av en lag som föreskriver en typ av äktenskap som inte anses finnas i denna stat.

Jag anser att om vi verkligen vill ha rättssäkerhet – och min invändning är av teknisk natur – om vi verkligen vill införa "forum shopping" när det gäller valet av tillämplig lag, om vi verkligen vill följa den svagaste lagen – för vi får inte glömma att enighet behövs för att kunna välja en lag och att enighet också kan vara föremål för avsevärda påtryckningar – om vi verkligen vill skapa ett europeiskt rättsligt område, då är det enligt min åsikt bra för alla dessa ändringsförslag om valet av lag begränsas till lagarna i EU:s 27 stater.

I den bemärkelsen är de många ändringsförslag som vi lagt fram i grunden ett och samma, och eftersom det handlar om ett tekniskt ändringsförslag som inte ändrar vår övergripande ståndpunkt om förslaget, väddar vi till samtliga ledamöters förnuft så att detta ändringsförslag godkänns.

Panayiotis Demetriou, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Fru talman! Jag vill börja med att tacka föredraganden för den långa samarbetsperiod som lett fram till det betänkande som lagts fram för diskussion i dag och påpeka att vi hållit flera möten då vi diskuterat allt material.

Familjerätt är en allvarlig fråga och den särskilda aspekt som vi granskar i samband med äktenskapsskillnad, med vilket jag menar domstol och val av lag, är och har alltid varit en av de allvarligaste aspekterna av familjerätten.

Kan jag få påpeka att vår policy är att stödja familjen, och inte att uppmuntra till upplösandet av äktenskap. Skilsmässa är dock ett socialt fenomen nuförtiden, och vi måste hantera det i praktiken. Vi vill inte göra skilsmässa enklare, men när ett äktenskap kommer till vägs ände måste vi kunna erbjuda legitima lösningar, så att ingen av parterna tvingas bära all oro och plåga.

Jag tror inte att det finns någon enkel utväg när det gäller att välja tillämplig lag för äktenskapsskillnad, men vi skulle kunna vara tydligare i fråga om den allmänna rättsordningen och de mänskliga rättigheterna så att vi kan ge domstolarna befogenheter att besluta att förkasta lagar som inte är förenliga med EU:s traditioner, de mänskliga rättigheterna och den allmänna rättsordningen.

Vad gäller förstärkt samarbete anser jag att kommissionen – och jag gratulerar er till er ståndpunkt i dag herr kommissionsledamot – borde lyfta fram denna fråga ännu mer så att vi om möjligt når en punkt vid vilken förstärkt samarbete är acceptabelt.

Inger Segelström, för PSE-gruppen. – Fru talman! Jag vill börja med att tacka Evelyne Gebhardt för ett bra arbete, men beklagar att det inte gick att komma överens med Sverige och mig. Det gjorde att jag inte kunde rösta för betänkandet i utskottet och inte heller nu i plenum. För mig som svensk socialdemokrat är det här förslaget ett steg tillbaka för jämställdheten mellan kvinnor och män. Därför bör de här frågorna även fortsättningsvis lösas nationellt.

Jag tycker att det hade räckt med att skilsmässa bara beviljas när parterna helt är överens. Den svagare parten, oftast kvinnan, kan genom förslaget nu påtvingas lösningar av mannen, antingen genom att han är först eller använder tvång. Domstolarna kan alltså bli tvungna att tillämpa lagar som vi kraftigt kritiserar, lagar som är kränkande och har ett föråldrat och gammalmodigt sätt att se på kvinnor, äktenskap och skilsmässa. För mig är jämställdheten och kvinnors trygghet viktigare än snabba skilsmässodomar. Jag kommer därför även i fortsättningen att jobba och rösta emot det här förslaget tills vi hittar en annan lösning.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Fru talman! Innan jag tar itu med den aktuella frågan vill jag föreslå att vi i framtiden ber rådets ordförandeskap att ta med sig en vaxdocka eller en uppblåsbar docka hit till parlamentet, eftersom rådet självt aldrig närvarar vid debatter av det här slaget, och jag tycker om att ha någon att faktiskt tala till. Ni kan få vidarebefordra denna begäran formellt till ordförandeskapet. Jag tror att mina kolleger i parlamentet håller med mig.

Till att börja med vill jag gratulera och på min grupps vägnar också framföra mitt stöd till föredraganden, som gjorde ett utmärkt arbete under förra året. Det ska hon ha all heder av.

Fru talman! EU befattar sig naturligtvis inte med äktenskaplig etik, men ska garantera EU-medborgarnas rättigheter var de än må befinna sig och vem de än må besluta sig för att gifta sig med. Det angår faktiskt inte oss vem de beslutar sig för att gifta sig med, men vi måste skydda medborgarnas rättigheter. Mot bakgrund av detta är det oerhört olyckligt att medlemsstaterna inte har lyckats komma överens.

Jag vill säga till mina högt värderade svenska parlamentskolleger att jag har känslan av att det har skett ett stort missförstånd. Jag tror att de mänskliga rättigheterna, och särskilt kvinnors rättigheter, stärks och inte försvagas genom detta förslag. Jag välkomnar verkligen att människor på 2000-talet kan fatta individuella beslut om sina egna liv – vilket även kan innebära skilsmässa.

Dessutom vill jag, liksom föredraganden, säga att min grupp också kommer att rösta mot de ändringsförslag som lagts fram av Gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, och jag instämmer inte heller i Carlo Casinis argument.

Det är också en principfråga, eftersom jag anser att vi själva borde bestämma vad vi vill erbjuda våra medborgare, och vi borde inte låta rädslan för sharia ta överhanden. Det nuvarande förslaget och det kompletterande ändringsförslaget från den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, vilket vi kommer att stödja, innehåller tillräckliga garantier. Detta har diskuterats tidigare.

Jag vill dessutom säga följande – och detta är mitt svar på Carlo Casinis kommentarer: det är faktiskt mycket hårt att samma argument som används för att utesluta vissa lagsystem – sharia till exempel – också används, eller hänvisas till inom EU, för att inte erkänna fullständigt lagliga äktenskap som ingåtts inom EU, enbart med utgångspunkt i parets sexuella läggning. Det är enligt min åsikt en fullständig anomali.

Jag vill upprepa att jag anser att det är oerhört olyckligt att medlemsstaterna inte har nått en överenskommelse.

Om jag förstår det korrekt håller kommissionen för närvarande fast vid en europeisk lösning. Det är jag mycket nöjd med. Jag inser att det är oerhört svårt att göra: om detta problem inte har lösts, trots Nicolas Sarkozys stora insats, måste det verkligen vara mycket svårt.

Jag kan slutligen endast framföra min förhoppning om att alla 26 medlemsstater som nått en överenskommelse, inklusive min egen, om ett närmare samarbete skulle nås mot alla odds, skulle rätta sig efter det.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Fru talman! Enligt en studie som kommissionen genomfört som offentliggjordes den här veckan har långdistanspendlare ofta huvudvärk, sömnsvårigheter och lever i dåliga förhållanden, och därför finns det i alla dessa internationella miljöer, inklusive vår, förmodligen ett mycket högt skilsmässotal. Hur som helst antyder de siffror som kommissionsledamot Barrot nämnde för en stund sedan återigen att det är mycket mer sannolikt att internationella förhållanden slutar med skilsmässa än nationella förhållanden.

Det är dock mycket svårare att formalisera dessa skilsmässor, trots att deras inverkan är omfattande, eftersom en av parterna alltid är baserad i ett annat land, där han eller hon inte har ett socialt trygghetsnät eller inte är tillräckligt förtrogen med situationen, vilket gör det mycket svårt att nå en rättvis lösning.

Därför vill jag framföra min uppskattning för föredragande Evelyne Gebhardts arbete: jag anser att hon varit mycket samvetsgrann och har sett till att särskilt de svagare eller mindre välinformerade personernas rättigheter stärks och att alla parter är ordentligt välinformerade om sina rättigheter och vet vad som är bäst för dem.

Det som jag ser som viktigt i detta hänseende är att webbplatsen inte bara innehåller något slags ekonomisk sammanfattning och information om hur snabbt man kan få igenom en skilsmässa, utan att man till exempel också uppmärksammar de möjliga föräldraskapsalternativen. Jag råkar vara av den åsikten att barns rättigheter ska skyddas, även om det är upp till föräldrarna. Samtidigt som det är föräldrarna, och inte regeringen, som ska besluta vad som är rätt för ett barn och vad som ligger i barnets intresse, borde det vara möjligt att nå en lämplig lösning, och helst en lösning där barn vårdas av båda föräldrarna. En överenskommelse borde hur som helst ingås. Inte allt borde vara kvinnans ansvar, utan det borde finnas en överenskommelse om hur båda föräldrarna ska ta itu med denna fråga.

Jag anser också att kommentaren från vår svenska parlamentskollega är förbryllande, för om en kvinna vill skilja sig vore det naturligtvis förfärligt om hennes man inte skulle samtycka till det.

Jag vill avslutningsvis säga till föredraganden att äktenskap mellan homosexuella inte existerar i Nederländerna. Vi har ett äktenskap som är öppet för alla par, oavsett kön. Det är helt enkelt ett äktenskap och det är därför endast EU, och inte Nederländerna, som gör en uppdelning av äktenskap i Nederländerna.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Fru talman! Syftet med förslaget är att medborgarna vid en skilsmässa verkligen ska kunna nyttja sina rättigheter och få den information de behöver, men rätten till information och kunskaper är inte beroende av ett gemensamt regelverk. Ett gemensamt regelverk i sig skapar inte ökade kunskaper eller gör medborgarna bättre informerade.

I mitt hemland Sverige gäller att om man inte har gemensamma små barn behöver skilsmässan endast anmälas. Det finns även exempel på andra länder inom EU där skilsmässor är helt förbjudna. Detta, om något, visar väl på behovet av nationell lagstiftning på området! Visst gör Lissabonfördraget delar av civil- och familjerätten överstatlig, men vi har inget Lissabonfördrag i dag. Jag ställer mig frågande till att kommissionen lägger förslag på ett område som än så länge är nationell behörighet. Min grupp kommer inte att rösta för förslaget. Jag tyckte dessutom att jag fick en väldigt bra argumentation från min socialdemokratiska kollega Inger Segelström.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Fru talman! Den internationella privaträtten handlar om två frågor. Den första frågan är: Vilken domstol är behörig? Den andra frågan är: Vilken lag ska domstolen tillämpa?

Det är enligt min åsikt förståeligt att den första frågan hanteras på EU-nivå. Det garanterar att alla EU-medborgare kan väcka talan i domstol.

Den andra frågan rör ett område som typiskt sett hanteras, och verkligen borde hanteras, i medlemsstaterna. Den befintliga nationella lagstiftningen är föremål för många nationella principer, och dessa borde iakttas.

Kommissionen avser dock även i sitt förslag att harmonisera dessa motstridiga regler. Evelyne Gebhardts betänkande respekterar merparten av kommissionens rapport och innehåller inget försök att ta bort kapitel IIa ur förslaget. Därför kommer jag att rösta mot betänkandet och förslaget. Jag vill därför be också rådet att förkasta kommissionens förslag.

Daciana Octavia Sârbu (PSE). - (RO) Till att börja med vill jag tacka föredragande Evelyne Gebhardt för hennes utmärkta arbete. Beträffande förslaget till förordning är det glädjande att se att en tydlig och komplett rättslig ram håller på att inrättas som omfattar regler om såväl domstol, erkännande och tillämpning av domar i äktenskapsmål som regler om tillämplig lag, genom att båda parter tillerkänns en viss autonomi.

Kommissionens förslag erbjuder parterna möjligheten att i samförstånd välja behörig domstol och tillämplig lag. Det faktum att makarna åtnjuter denna rättighet i skilsmäsoförfarandet ökar parternas autonomi och gör det möjligt för dem att välja fritt, i enlighet med vissa alternativa kriterier. Vi måste se till att parterna gör välinformerade val. Med andra ord måste båda makarna ha fått korrekt information om de praktiska följderna av sina val. I detta hänseende är det viktigt att vi tar ställning till hur man på bästa sätt kan se till att omfattande information tillgängliggörs innan ett avtal ingås. Tillgång till information måste också ges, oavsett makarnas ekonomiska situation.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Dr Johnson fick en gång frågan om vilket råd han skulle ge till ett ungt par som funderade på att gifta sig. Hans svar var "Gift er inte". Han beskrev också det andra äktenskapet som "hoppets triumf över erfarenheten".

Detta betänkande borde väcka liknande reaktioner. Vilket råd borde ges till nationer som överväger att låta EU stifta deras äktenskapslagar? Svaret är naturligtvis "låt dem inte göra det". Den nation som gör det, trots alla tidigare exempel på inkompetent och skadlig EU-lagstiftning, låter helt klart hoppet triumfera över erfarenheten, minst sagt. Det tycks otroligt nog också vara rådets slutsats i detta fall. Rådet vill inte ha kommissionens förslag. Rådet tycks förnuftigt nog ta ett steg tillbaka och tycks lyssna på det gamla talesättet "den som gifter sig i hast får gott om tid att ångra sig". Vad roligt det kommer att bli när kommissionen lägger fram förslag om att harmonisera äktenskap mellan homosexuella och sharialag!

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Vi lever i en tid då gränserna försvinner och våra medborgare kan röra sig fritt och gifta sig med vem de vill. Vi har dock hittills inte lyckats underlätta för personer som bestämt sig för att gå skilda vägar. Ett exempel på problemen på grund av avsaknaden av en enhetlig skilsmäsoslagstiftning i Europa är äktenskap mellan polacker och tyskar. Ungefär 100 000 polsk-tyska par har registrerats sedan 1990. Många av dessa äktenskap har inte hållit i längden.

Förra året besöktes Europaparlamentet av flera polska medborgare som förlorat kontakten med sina barn till följd av domar av de tyska myndigheter som är ansvariga för barn och ungdomar. Påstådda kidnappningar och ett förbud mot att använda det polska språket är bara två exempel på den kränkande behandling som dessa föräldrar och deras barn utsatts för. Som svar på kränkningarna av de mänskliga rättigheterna av den tidigare nämnda institutionen har en polsk föräldraförening mot diskriminering av barn inrättats. Om vi lyckas med att införa de föreslagna ändringarna av skilsmäsoslagstiftningen skulle vi hjälpa många av våra medborgare att avsluta ett visst skede av sina liv på ett civiliserat sätt. Framför allt skulle vi inte tvingas godkänna att barn skiljs åt från en av sina föräldrar.

Carlos Coelho (PPE-DE). - (PT) Fru talman, herr Barrot! I utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har jag bevitnat det arbete som Evelyne Gebhardt och min kollega Panayiotos Demetriou utfört med detta betänkande. Evelyne Gebhardt har redan påpekat att en ökad rörlighet leder till allt fler äktenskap, men också till allt fler skilsmässor. Skillnaderna mellan de nationella lagstiftningarna leder till en rättslig osäkerhet och i synnerhet till orättvisa möjligheter med tanke på att den mer välinformerade maken eller maken kan väcka talan vid de domstolar som styrs av den lagstiftning som bäst tjänar hans eller hennes intressen. Jag stöder därför detta initiativ som enligt min åsikt är oerhört viktigt, eftersom det ger en tydlig och fullständig rättslig ram för jurisdiktionen, erkännandet och genomförandet av dessa domar.

Jag måste också säga att enligt min åsikt ger allt som minskar onödiga konflikter inte bara större rättvisa för folket utan skapar också och i synnerhet större förtroende mellan de berörda personerna i rättsprocessen. Det leder också till det område med frihet, säkerhet och rättvisa som vi alla vill ha.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Såvitt jag vet finns ingen bestämmelse någonstans i fördragen om att äktenskapslagstiftningen, det vill säga familjerätten, ska hanteras på EU-nivå. Jag anser därför att kommissionens förslag är ett typiskt exempel på en särskild hyperaktivitet som är fullständigt onödig och som endast kommer att tjäna till att skapa förvirring om EU:s verkliga behörighetsområden.

Jag anser att detta är ett avsiktligt intrång på området i syfte att arbeta vidare med äktenskapslagstiftningen och dess harmonisering. Detta är helt onödigt, eftersom den befintliga internationella privaträtten hanterar äktenskapsproblem mycket väl, och också skilsmässor på internationell nivå.

Ljudmila Novak (PPE-DE). - (SL) Jag skulle vilja kunna säga att antalet skilsmässor i Europa minskar. Detta är tyvärr inte fallet, så vi måste ta itu med hur vi kan förbättra situationen för dem som utgör den svagaste länken i kedjan, nämligen barnen.

Barnen är tyvärr de främsta offren, särskilt i länder där stora förseningar i rättegångsförfaranden kan förekomma. Mitt eget land, Slovenien, är ett exempel på ett land där barn lider oerhört innan domstolarna beslutar vilken förälder barnen ska leva med. Detta leder också till allvarliga familjetragedier och får allvarliga psykologiska konsekvenser för många barn.

Jag känner till ett antal sådana fall och jag hoppas att detta gemensamma direktiv också kommer att bidra till att förbättra situationen i de enskilda medlemsstaterna.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) I de tidigare kommuniststaterna var giftermål, ibland på grund av kärlek, men i de flesta fall för att det gynnade dem, ett sätt för flickor från denna region att fly undan den förtryckarstat som de levde i. Detta har dock lett till en rad kidnappningar, incidenter med psykisk och fysisk tortyr och till att människor brutits ned. Till följd av allt detta är det barnen i dessa äktenskap som fått lida mest. Att ignorera lagstiftningen används som en ursäkt, men det är helt felaktigt. Låt oss i dessa fall rekommendera att när ett äktenskap är över, och i en atmosfär av kärlek, förståelse och vänskap, utarbeta mycket tydliga skilsmässovillkor som tar hänsyn till barnen inom äktenskapet.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. - (FR) Fru talman! Jag vill tacka alla talare. Jag vill bekräfta för Inger Segelström att jag faktiskt har inlett diskussioner med de svenska myndigheterna. Vi har dock stora svårigheter att förstå ert lands ståndpunkt. Liksom Evelyne Gebhardt sa bygger Rom III verkligen på avsikten att skydda den svagare maken eller maken när äktenskapsförord upprättas. Det är verkligen i denna anda och – vi kanske måste fortsätta vår dialog – det är sant att vi har misslyckats med att förstå att i fallet med ett par där den ena parten är svensk så måste vi också beakta det faktum att i avsaknaden av regler är det kanske principen om den starkares rätt som råder. Det är detta som våra problem med att förstå beror på. Men vi noterar återigen er svenska kollegas ståndpunkt.

Jag vill i förbifarten också korrigera vissa missförstånd. Detta ämne faller inte under EU:s behörighet liksom vissa sagt, utan faller enbart under medlemsstaternas behörighet. Det finns en paradox här. En medlemsstat kan inte utöva nationell behörighet i frågor som rör två individer, varav den ena är nationell medborgare och den andra inte. Det är logiskt att EU försöker hantera dessa frågor i begränsad utsträckning, särskilt eftersom den internationella privaträtten, till skillnad från vad som sagts, inte erbjuder något verkligt svar på denna typ av problem, och med tanke på att vi har ett område med fri rörlighet som naturligtvis kommer att orsaka allt fler problem. Om detta bekymrar kommissionen som det bekymrar parlamentet är det inte något slags självbedrägeri att försöka ta sig an hela problemet, utan i stället ett svar på förväntningarna hos allt fler par som vill undvika att hamna i en situation med stor oenighet vid tvister eller separation. Det är det som är problemet! Jag kan inte påstå att rådet har sagt nej. Det har inte sagt nej, utan det har avgett olika ståndpunkter! Men trots detta har nio medlemsstater begärt ett förstärkt samarbete. Jag vill sammanfattningsvis säga följande: jag vill påminna er om att Rom III innehåller en klausul mot diskriminering som gör det möjligt att åsidosätta utländska lagar som inte garanterar jämlikhet mellan makar. Detta är tydligt. Detta handlar inte om sharia, utan om principen om jämlikhet mellan kvinnor och män, och i texten stärks integrationen av kvinnor bosatta på vårt gemensamma EU-territorium genom att lagen i det land där de har hemvist prioriteras. Dessa kvinnor kommer att kunna be en domare att tillämpa EU-rätten i deras fall om den är mer förenlig med lika rättigheter. Jag anser att det är detta som vi borde komma ihåg.

Denna debatt har varit intressant och jag vill tacka alla talare. Jag vill också tacka Evelyne Gebhardt och Gérard Deprez för att de beredvilligt tagit detta tillfälle i akt att ta reda på om vi, inför den nya samrådsrundan med medlemsstaterna, bör tillämpa ett förstärkt samarbete. Denna debatt går mot sitt slut och jag tackar Europaparlamentet så mycket, för jag tror att en stor majoritet av ledamöterna verkligen vill att vi ska gå i denna riktning och samtidigt göra allt vi kan för att nå största möjliga enighet. Jag vill tacka parlamentet.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC*Vice talman*

Evelyne Gebhardt, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill tacka alla talare. Jag vill återigen klargöra att vi ytterligare har skärpt de bestämmelser som kommissionen föreslagit och som redan fastställts i Rom III, genom att tydligt ange följande, till exempel i ändringsförslag 25: "Skulle den domsrätt som anges [...] inte erkänna hemskillnad eller äktenskapsskillnad eller om den gör det på ett sätt som innebär diskriminering gentemot den ena maken ska lagstiftningen i domstolslandet gälla".

Det innebär för t.ex. Sverige att den behöriga domstolen skulle vara belägen i Sverige i detta fall. Vi har tydligt angett att om sådana här fall skulle uppstå finns ett tydligt svar. Detta kan omöjligen fastställas tydligare i en text – och därför förstår jag inte vad problemet är. Men vi borde ändå försöka förstå vad problemet är – och jag är tacksam mot Jacques Barrot för att han framfört sina åsikter så tydligt och för hans beredvillighet att återigen tala med våra kolleger i Sverige – eftersom jag fortfarande är förbryllad.

Denna förordning är trots allt avsedd att ytterligare förbättra de befintliga bestämmelserna. Att hitta ett positivt svar är mycket viktigt för mig som en kvinna som alltid har deltagit aktivt i att utforma kvinnopolitiken, eftersom kvinnor brukar vara den svagaste parten. Vi måste särskilt se till att garantera att en bra ståndpunkt antas.

Jag hoppas också att vi i den kompromissanda som vi gång på gång har eftersträvat – och jag är mycket tacksam mot Panayiotis Demetriou i detta hänseende – återigen ska lyckas övertyga Carlo Casini om att vi har en bra ståndpunkt om denna fråga. Ett skäl till detta återfinns också i ändringsförslag 38, där vi återigen – även om detta redan anges tydligt i texten – klargör att endast den lag som verkligen följer EU:s principer och principerna i stadgan om de grundläggande rättigheterna naturligtvis borde tillämpas i medlemsstaterna, eftersom det är helt självklart för oss. Allt annat vore helt otänkbart, och ingen domstol inom EU skulle tillämpa en lag som inte följde dessa principer. Detta är helt otänkbart – vilket naturligtvis klargörs.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), skriftlig. – (PL) Den ökade sociala rörligheten har lett till allt fler internationella äktenskap och också till allt fler skilsmässor. Problem har ofta uppstått vid valet av tillämplig lag när parterna i ett par kommer från olika EU-medlemsstater eller när en part är EU-medborgare och den andra inte. Därför krävs omgående en harmonisering av bestämmelserna om internationella äktenskap, så att vi kan förebygga diskriminering under skilsmässoförhandlingar.

Valet av domstol måste göras utifrån båda parter tillgång till omfattande information om de viktigaste aspekterna av den nationella rätten och EU-rätten. Parterna bör också informeras om förfarandena för skilsmässa och separation. Möjligheten att välja den lämpliga domsrätten och lagen bör inte påverka makarnas rättigheter och lika möjligheter. Följaktligen bör valet av ett visst lands lag vara ett val mellan lagen i den stat där äktenskapet ingåtts, eller lagen i den stat där makarna haft sin hemvist under de senaste tre åren eller lagen i ursprungslandet.

Dessutom vore det lämpligt att tillämpa den så kallade principen om lagen i den stat där domstolen är belägen när det finns en risk för diskriminering av en av makarna. Ett exempel skulle kunna vara fallet med kvinnor från tredjeländer där skilsmässa inte är tillåtet, men som är bosatta inom EU och ansöker om äktenskapsskillnad eller hemskillnad. I sådana situationer bör fördelarna för individen med att få igenom äktenskapsskillnad eller hemskillnad, som ett uttryck för deras självständighet som person, överväga argumenten för tillämpning av den nationella lagstiftningen.

Gyula Hegyi (PSE), skriftlig. – (HU) Den ungerska allmänheten upprörs emellanåt över fall då barn med en ungersk förälder förs utomlands av en utländsk make eller maka. Allmänheten sympatiserar i första hand med den moder vars barn förts bort, men tycker också synd om den fader som berövats sitt barn, om barnet hamnar i en främmande och ogynnsam situation. De internationella äktenskapen inom EU blir allt fler, men ändå är reglerna om äktenskapsskillnad och vård av barn ofta kaotiska och tvetydiga. Gemenskapsrätten har hittills endast reglerat ramen för tvister, som till exempel frågan om domsrätt, det vill säga vilken domstol som är behörig att döma i skilsmäso- eller vårdnads mål. Gemenskapsrätten har dock inte erbjudit några lösningar för den tillämpliga lagen i äktenskapsmål, med andra ord när det gäller att avgöra vilken stats lag

som domstolarna ska tillämpa vid rättsliga förfaranden. De stora skillnaderna mellan medlemsstaternas lagstiftning har därmed gett upphov till en rättslig osäkerhet, som ofta tvingar parterna att inleda förhandlingar snarast möjligt så att de mest gynnsamma rättsliga reglerna ska tillämpas. Den förordning som nu utarbetas ska åtgärda denna situation, först av allt genom att främja en överenskommelse mellan parterna. Det kan vara lämpligt vid skilsmässor som sker i samförstånd, men när man vet hur saker och ting ofta ser ut i praktiken är jag rädd att detta kommer att lösa få rättstvister. Den bästa lösningen vore att vi på längre sikt lyckades utveckla en gemensam uppsättning EU-regler för vård av barn.

Antonio Masip Hidalgo (PSE), skriftlig. – (ES) Vi stöder den utökade samarbetsmekanismen i detta fall, eftersom den kommer att ge en större rättssäkerhet och stabilitet, förebygga "forum shopping" och främja den europeiska integrationen.

Dessutom är det nya systemet fördelaktigt eftersom det fastställer att lagen i det land där makarna har sin hemvist är den lag som främst ska tillämpas. I fallet med Spanien kommer detta att ersätta kriteriet med lagen om ett pars gemensamma nationalitet, vilket med tanke på att många invandrarpar lever i Spanien, är mycket praktiskt för domstolarna och för de medborgare som söker rättvisa.

15. Utvärdering av avtalet mellan Australien och EU om passageraruppgifter (PNR) - Europeiska unionen och passageraruppgifter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

– betänkandet av Sophia in't Veld för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor med ett förslag till Europaparlamentets rekommendation till rådet om avtalet mellan Europeiska unionen och Australien om lufttrafikföretags behandling av passageraruppgifter (PNR) från Europeiska unionen och överföring av dessa till Australiens tullmyndighet [2008/2187(INI)] (A6-0403/2008) och

– en muntlig fråga till kommissionen från Sophia in't Veld, Martine Roure, Philip Bradbourn och Sylvia-Yvonne Kaufmann för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om Europeiska unionen och passageraruppgifter (O-0100/2008 - B6-0476/2008).

Sophia in 't Veld, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag inleder med ytterligare en kommentar om rådets frånvaro, eftersom jag i mina anteckningar hade skrivit ned ett antal punkter om det goda samarbetet mellan Europaparlamentet och rådet, om dialog och om andan i Lissabonfördraget etc., men rådet är inte närvarande under denna debatt heller. Jag tycker att detta är fullkomligt skandalöst eftersom det är rådet som håller på att utarbeta en politik om passageraruppgifter och som ska svara på frågor, och sedan inte kommer hit. Rådet har offentligt och högtidligen lovat att göra Europaparlamentet delaktigt, men nu ser vi vad rådets löften är värda - ingenting. Jag anser att detta är en förolämpning inte mot Europaparlamentet utan mot de medborgare som har rätt till svar och till öppna beslut. Så herr talman, vänligen framför mitt missnöje till ordförandeskapets företrädare.

Detta är en gemensam debatt om å ena sidan förslagen om passageraruppgifter från EU och å andra sidan om avtalet om passageraruppgifter mellan EU och Australien. Dessa problem är i grunden desamma, och de har redan tagits upp i sammanhanget med avtalet med Förenta staterna och senare med Kanada.

En av de viktigaste frågorna handlar om avgränsningen av syftet, eftersom allt annat är beroende av det – avgränsningen av syftet, eller med andra ord, motiveringen till förslaget till att börja med. Allt är fel med motiveringen och allt är fel med avgränsningen av syftet. Jag ska beskriva varför.

Jag börjar med subsidiariteten: kommissionen och rådet anger att förslagets syfte är att harmonisera de nationella systemen. Men endast ett fåtal medlemsstater – tre än så länge tror jag – har infört antingen ett system för passageraruppgifter eller har planer på ett sådant system. Därför kan förslaget omöjligt harmonisera de nationella systemen, eftersom det inte finns några. Förslaget innebär endast ett krav på medlemsstaterna att inrätta ett sådant system för insamling av passageraruppgifter. Jag skulle kalla detta för "policytvätt", för det som vi inte lyckas genomföra på nationell nivå försöker vi genomföra bakvägen på EU-nivå. Jag är verkligen EU-förespråkare, men jag gillar inte detta.

Dessutom har kommissionen föreslagit ett decentraliserat system så att det europeiska mervärdet blir ännu otidigare, vilket också skapar ett ohanterligt lapptäcke med regler och system för lufttrafikföretagen och ett mycket svåröverskådligt system för medborgarna.

Det angivna syftet i kommissionens förslag är att identifiera personer som är eller kan vara delaktiga i terroristdåd eller organiserad brottslighet, samt deras eventuella medbrottslingar, att skapa och uppdatera riskindikatorer, tillhandahålla underrättelser om resemönster och andra trender i samband med terroristbrott som skulle kunna användas vid brottsutredningar och vid åtal mot terroristbrott och organiserad brottslighet.

Kommissionen hävdar i sitt förslag att EU har kunnat bedöma värdet av passageraruppgifter och erkänna dess potential i brottsbekämpningssyfte. Vi har dock hittills inte sett några konkreta bevis som styrker detta påstående. Alla bevis hittills från Förenta staterna är anekdotiska och uppriktigt sagt tycks den information som vi fått från olika amerikanska statliga byråer under det senaste året eller så endast visa att massinsamling och bearbetning av passageraruppgifter inte är användbart alls.

Det har bara gjorts en enda utvärdering av USA:s system för passageraruppgifter, som inte omfattat någon bedömning av resultaten. I en aktuell rapport som finansierats av Förenta staternas *Department of Homeland Security* (DHS) framförs faktiskt avsevärda tvivel om nyttan av beteendeövervakning som ett verktyg för att identifiera potentiella terrorister. Det är lätt att förstå, för hur ska man kunna ta fram riskprofiler för potentiella terrorister på grundval av passageraruppgifter? Det är uppenbart att det är nonsens. Hur ska man kunna avgöra om någon har illasinnade avsikter utifrån hans eller hennes telefonnummer eller kreditkortsnummer? Med andra ord är det syfte som anges i kommissionens förslag uppenbart ogiltigt och ogrundat, och ändå är detta vad rådet arbetar utifrån.

Kommissionen och rådet tycks vara förvirrade om vad som kan och inte kan göras med passageraruppgifter. Passageraruppgifter brukar innefatta mycket summariska uppgifter och i genomsnitt inte mer än 10 fält med uppgifter som innehåller mycket grundläggande information. Så det är fullständigt oklart hur dessa uppgifter skulle kunna användas för att identifiera högriskpersoner.

De myndigheter som ansvarar för brottsbekämpning har redan de nödvändiga befogenheterna för att erhålla passageraruppgifter från fall till fall inom ramen för en utredning eller ett åtal mot kända misstänkta personer och eventuella andra delaktiga. Så kommissionens förslag skulle endast innebära ett avskaffande av kravet på att skaffa en arresteringsorder och ett giltigt skäl. Om de brottsbekämpande myndigheterna behöver nya befogenheter är det därför upp till dem att bevisa när och hur de befintliga befogenheterna varit otillräckliga. Än så länge har vi aldrig fått ett svar på den frågan.

Vi har redan ett direktiv om förhandsinformation om passagerare, och dessa uppgifter kan användas för att identifiera personer och för att jämföra personer mot en bevakningslista. Det är inte möjligt med passageraruppgifter. Så om vi har ett direktiv om förhandsinformation om passagerare, varför behöver vi då mer? Det har inte framgått.

En automatisk systematisk analys av alla passageraruppgifter kan vara till nytta för andra syften, till exempel för att bekämpa narkotikasmuggling eller olaglig invandring. Dessa syften kan vara mycket legitima och giltiga, men vi måste diskutera saken och inte tala om förebyggande av terroristattentat, eftersom det är något helt annat.

Om kommissionen och rådet har för avsikt att utvidga räckvidden för förslaget till att omfatta andra syften borde de, liksom jag just sagt, i detalj och för varje syfte klargöra hur passageraruppgifterna kommer att användas. Man kan med andra ord använda passageraruppgifter på ett riktat sätt inom en specifik pågående och konkret utredning. Man kan använda passageraruppgifter för automatiska och systematiska analyser, till exempel för att bekämpa narkotikasmuggling, men i det fallet behöver man inte lagra uppgifterna. Så vi måste få veta exakt vad syftet är.

Det för mig till frågan om låt oss säga den rättsliga grunden, för om man läser det finstilt i avtalet om passageraruppgifter mellan EU och Australien – och det gäller också avtalet om passageraruppgifter mellan EU och Förenta staterna – handlar det inte bara om att bekämpa terrorism och brottslighet utan även om invandring, folkhälsorisker, administrativa syften, tullar, invandring, samt övervakning och utkrävande av ansvar av den offentliga förvaltningen. Det har inget med kampen mot terrorism att göra.

Kommissionen och rådet har valt ett instrument inom tredje pelaren för förslaget om passageraruppgifter och också för avtalen med andra länder, men den tredje pelaren handlar om polisiärt och straffrättsligt samarbete inom EU. Den handlar inte om säkerhet i andra länder.

Kommissionen kan hävda att om vi lämnar uppgifter till Förenta staterna, Australien och Sydkorea till exempel kommer vi indirekt att gynnas av det säkerhetsmässigt sett. Det kanske stämmer, men då vill jag förstå vad detta har att göra med folkhälsa eller invandring? Vad har det att göra med övervakning och utkrävande av ansvar av den offentliga förvaltningen? Ingenting.

Jag går inte in i detalj på de andra aspekterna av genomförandet, men frågan om syftet och motiveringen måste besvaras före allt annat, för påståendet om hur användbara dessa uppgifter varit i kampen mot terrorism har ännu inte styrkts: vi väntar fortfarande på bevis, och det vill jag väldigt gärna ha. Och om det inte finns några bevis borde vi kanske titta på förslaget igen.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman, ärade ledamöter! Vi har lyssnat på ett livligt anförande från åklagarsidan. Jag vet inte om jag kommer att besvara alla dessa frågor, men jag ska börja med att tacka Sophia in't Veld för det tillfälle hon gett oss att till att börja med diskutera avtalet om passageraruppgifter som ingicks mellan Australien och EU den 30 juni.

Detta avtal är resultatet av förhandlingar som inleddes i mars i år och som har förts av det slovenska ordförandeskapet, med stöd av kommissionen. Detta avtal gäller i sju år. Det är avsett att ge rättsligt skydd för lufttrafikföretag och bokningssystem inom EU vid överföringen av passageraruppgifter till Australiens tullmyndighet, och ska samtidigt vara förenligt med EU:s lagstiftning om skydd av uppgifter.

Avtalet innehåller omfattande åtaganden angående problemen på området för uppgiftsskydd, enskildas rätt till tillgång till den personliga information som lagras till följd av avtalet, och individers rätt, oavsett sin nationalitet, att inte klagomål till Australiens kommissionär för den personliga integriteten om hur deras uppgifter har behandlats.

Parlamentet har alltid förespråkat överföring av personuppgifter utifrån vad som kallas "push-systemet". Efter en övergångsperiod kommer passageraruppgifter att överföras till Australiens tullmyndigheter endast med hjälp av detta "push-system". Med andra ord kommer Australiens tullmyndighet inte att ha auktoriserad tillgång till dessa uppgifter direkt från databaserna. På samma sätt innehåller avtalet viktiga skyddsklausuler om lagring av passageraruppgifter, överföring av dessa uppgifter till andra byråer eller tredjeländer, samt en tydlig referens till vilka syften uppgifterna får användas för.

Beträffande syftet med passageraruppgifter bekräftas i utkastet till rekommendation att detta inte är förenligt med artikel 8 i Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna. Jag vill bemöta detta genom att säga att i avtalet föreskrivs att passageraruppgifter får användas för tre syften, vilka specificeras. Dessa syften är bekämpning av terrorism och relaterad brottslighet, bekämpning av allvarlig brottslighet av gränsöverskridande karaktär – däribland organiserad brottslighet, och för det tredje bekämpning av flykt från arresteringsorder eller frihetsberövande för dessa brott. Om man vill kan man säga att syftena i detta fall har definierats.

För tydlighetens skull föreskrivs också i avtalet att passageraruppgifter får behandlas från fall till fall om det är nödvändigt för att skydda den berörda personens vitala intressen. För tydlighetens skull föreskrivs i avtalet att passageraruppgifter får behandlas från fall till fall om detta krävs i enlighet med ett rättsligt avgörande, till exempel då behandling måste ske för att kontrollera att passageraruppgifterna hanteras i enlighet med den australiensiska lagstiftningen om mänskliga rättigheter.

Jag vill tala om att jag i framtiden kommer att vara mycket noga med att parlamentet deltar i dessa förhandlingar. Jag inser helt och hållet att ni måste hållas välinformerade. Detta sagt tycks ett visst antal garantier ha nåtts om syftet för uppgifterna, om hur de får användas och om deras lagring. Med tanke på det har jag försökt vara objektiv och jag anser faktiskt att detta avtal var nödvändigt. Med tanke på att vi har en villig partner med en institution som ansvarar för uppgiftsskydd, anser jag verkligen att vi har anledning att hoppas att detta avtal ska tillämpas med fullständig respekt för uppgiftsskyddet.

Jag går nu över till den enligt min åsikt viktigaste punkten, nämligen den muntliga fråga som ni ställt och i vilken hela problemet med passageraruppgifter anges tydligt. Internationell terrorism och brottslighet utgör ett allvarligt hot, och det är sant att insamling och analys av passageraruppgifter tycks vara ett effektivt instrument i kampen mot terrorism och brottslighet. Passageraruppgifter är i själva verket kommersiell information som passageraren frivilligt lämnar till lufttrafikföretaget. Det är denna information som lufttrafikföretagen samlar in för sina bokningssystem.

På senaste tiden har vissa länder börjat kräva att lufttrafikföretagen ska överföra sina passageraruppgifter till dem i syfte att förhindra och bekämpa terrorism och allvarlig brottslighet, som människosmuggling och narkotikasmuggling. Bland dessa länder finns Förenta staterna, Kanada, Storbritannien, Australien, Nya Zeeland och Sydkorea. Dessa tredjeländer, förutom Storbritannien, har börjat kräva att lufttrafikföretagen ska överföra sina passageraruppgifter till dem.

Vissa medlemsstater – Frankrike, Danmark, Sverige och Belgien – har inlett lagstiftningsprocesser mot samma mål eller överväger möjligheten att inleda en lagstiftningsprocess. Flera andra länder har börjat överväga idén att använda passageraruppgifter. Vi är dock endast i inledningsskedet.

Vi borde beakta det faktum att passageraruppgifter endast är ett verktyg som kan användas av de brottsbekämpande myndigheterna tillsammans med andra verktyg och annan information, eftersom den fråga som ni tog upp, om vilken nytta med denna användning faktiskt är, inte kan bedömas förutom i ett sammanhang där polismyndigheterna använder passageraruppgifter tillsammans med andra instrument.

Det är naturligtvis svårare att få ett exakt grepp om vad nyttan med passageraruppgifter är. Det tycks dock vara så att i vissa länder som har använt passageraruppgifter har dessa uppgifter verkligen visat sig vara ett användbart vapen i kampen mot terrorism och brottslighet. Passageraruppgiftssystemen har utvärderats av myndigheterna i varje land. Resultatet av dessa utvärderingar är på det stora hela positivt och bekräftar att användningen av dessa system har varit verkningsfull.

När kommissionen utarbetade sitt förslag om europeiska passageraruppgifter hade den nära kontakt med medlemsstaternas polismyndigheter. Kommissionen var tydligt nöjd med de bevis som medlemsstaterna lämnade. Majoriteten av bevisen byggde på sekretessbelagd information och kunde inte delges i ett öppet forum. Parlamentet höll en utfrågning om passageraruppgifter, vid vilken fyra medlemsstater och tre tredjeländer gjorde presentationer av sin användning av passageraruppgifter och vittnade om de goda resultaten av denna användning. Med tanke på denna informations konfidentiella och känsliga natur hölls utfrågningen dock inom stängda dörrar.

Jag vill kort tala om automatiska analysmetoder eftersom detta är en verklig fråga. Det är sant att passageraruppgifter vanligtvis analyseras automatiskt utifrån riskindikatorer, men jag måste betona följande: kommissionen vill ha en garanti för att denna typ av automatisk analys aldrig kommer att leda till ett beslut som direkt påverkar en enskild individ. Resultaten av de automatiska analyserna bör alltid analyseras manuellt en andra gång av en specialiserad tjänsteman.

I kommissionens förslag anges att passageraruppgifter borde användas för att förhindra och bekämpa terrorism och organiserad brottslighet, och i synnerhet narkotika- och människosmuggling, vilket ni förvisso har varit villiga att erkänna. Jag vill lägga till att passageraruppgifter kan vara användbara för att bekämpa andra typer av allvarlig brottslighet som inte har något att göra med den organiserade brottslighetens värld. Trots detta har vi begränsat förslaget till organiserad brottslighet av proportionalitetsskäl.

Vissa medlemsstater anser att passageraruppgifter borde användas generellt för att bekämpa olaglig invandring, för att skydda folkhälsan och för luftfartssäkerheten. I kampen mot olaglig invandring vore passageraruppgifter användbart, eftersom det är sant att dessa system tillgängliggör uppgifter snabbare än förhandsinformation om passagerare. Inom luftfartssäkerhet skulle passageraruppgifter kunna vara till nytta om passageraruppgiftssystemet omfattade befogenheten att neka brottslingar eller potentiella terrorister ombordstigning på ett flygplan, men i kommissionens förslag finns dessa befogenheter inte med.

Angående folkhälsofrågor skulle passageraruppgifter kunna vara till nytta när det gäller att förhindra eventuella epidemier. Om en passagerare skulle upptäcka att han eller hon har en sjukdom som skulle kunna orsaka en epidemi skulle passageraruppgifter kunna användas för att kommunicera med andra passagerare på samma flygplan och erbjuda dem rådgivning i frågan. Men inte heller här går kommissionens förslag så långt, eftersom det saknas bevis för proportionaliteten. Jag beklagar att jag inte kan hålla med er helt och hållet, men jag tycker att de syften som anges i förslaget är tillräckligt precisa för att lämna de rättsliga garantier som vi alla vill ha.

Ni tog också upp frågan om subsidiaritet och undrade om det behövdes ett europeiskt initiativ. Kommissionen anser att detta EU-förslag är nödvändigt. Tre medlemsstater har redan antagit nationell lagstiftning om passageraruppgifter, och flera andra länder använder redan dessa uppgifter på andra sätt. En jämförelse mellan dessa system visar på många skillnader i fråga om både de skyldigheter som åläggs lufttrafikföretagen och syftena.

Dessa skillnader gör passagerarnas liv mer komplicerade och orsakar problem för lufttrafikföretagen. Förslaget är därför avsett att harmonisera lufttrafikföretagens skyldigheter och att skapa enhetliga regler för de medlemsstater som använder passageraruppgifter. Samtidigt kräver man också i förslaget att dessa företag ska följa våra uppgiftsskyddsmekanismer.

Dessutom kommer förslaget att möjliggöra ett mer effektivt samarbete mellan polisstyrkor. Framför allt anser kommissionen att internationell terrorism och brottslighet i dessa tider utgör allvarliga hot och att

desså åtgärder måste vidtas för att hantera dessa problem, samtidigt som vi fortsätter att fullt ut respektera de mänskliga och grundläggande rättigheterna.

Ni tog också upp frågan om vårt val av en decentraliserad ram för uppgiftsinsamling, genom att säga: "Är det inte egentligen så att vi genom att välja ett decentraliserat system förlorar våra tillsynsbefogenheter"? Kommissionen har granskat alternativen till ett centraliserat system jämfört med en decentraliserad ram, och under våra samråd med medlemsstaterna blev det uppenbart att behandlingen av passageraruppgifter kräver att man använder information vars källor är oerhört känsliga. Därför ville inte medlemsstaterna dela med sig av denna information till ett centraliserat europeiskt organ för passageraruppgifter.

Det är sant att ett centraliserat system vore mindre kostsamt och skulle ha vissa fördelar, men av praktiska skäl har vi valt alternativet med en decentraliserad ram. Ur aspekten med uppgiftsskydd tillåter också det decentraliserade alternativet varje medlemsstat att skapa sina egna garantier för tillgång till och utbyte av uppgifter.

Sammanfattningsvis, herr talman, ber jag om ursäkt för att jag talat så länge, men detta är en viktig fråga som rör Europaparlamentets och de nationella parlamentens utövande av demokratisk kontroll. Kommissionen är naturligtvis medveten om att dess förslag kommer att antas enligt ett samrådsförfarande. Kommissionen vill ha nära förbindelser med er, parlamentet. De nationella parlamenten kommer att vara i hög grad delaktiga i förfarandet, eftersom de flesta nationella parlamenten håller på eller kommer att ta ställning till förslaget. De myndigheter som ansvarar för uppgiftsskydd kommer att vara delaktiga i passageraruppgiftssystemet och ansvara för den oberoende övervakningen av dessa system.

Därför, fru in't Veld, erkänner jag att era invändningar är allvarliga. Jag har gjort mitt bästa för att besvara dem uppriktigt. Men jag anser ändå att denna europeiska ram är användbar om vi inte vill att varje medlemsstat ska inleda och ansluta sig till helt olika initiativ för passageraruppgifter, vilket skulle medföra en verklig risk för att misslyckas med att följa ett antal uppgiftsskyddsregler.

Beträffande nyttan är det sant att vi måste definiera användningen och noga kontrollera att dessa uppgifter används på rätt sätt, men det är också sant att vi i kampen mot den organiserade brottsligheten har ett så stort behov av att bli mer effektiva att jag lutar mot att anse att en extra resurs inte förtjänar att ignoreras. Detta är helt enkelt vad jag har att säga som svar på era invändningar, som jag lyssnat mycket noga på.

Talmannen. – Jag vill tacka föredraganden så mycket för hennes inledning och detaljerade förklaring. Jag vill också informera föredraganden om att även om dagordningen fastställs av Europaparlamentet så föreslås den av talmanskonferensen. Beslutet om var på dagordningen varje ärende placeras avgör om en företrädare för rådet kommer att närvara eller inte. Vid talmanskonferensen fanns inga förslag om att detta ärende skulle behandlas på någon annan dag än måndagen. Som regel närvarar rådets företrädare inte vid våra måndagsdebatter. Jag föreslår därför att om föredraganden har några kommentarer om detta borde hon rikta dem till sin gruppledare, som kunde ha ingripit men inte gjorde det. Ingen företrädare för rådet är alltså närvarande i dag, men det innebär inte att rådet nonchalerar Europaparlamentet. Skälen till att rådet inte är här är förfarandemässiga.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara kort besvara ert inlägg, eftersom jag anser att det både är en fråga om tillmötesgående och politiskt intresse att rådet närvarar här, och jag är säker på att rådet kan avvara en minister som kan närvara. Vi har haft andra debatter under de senaste två månaderna där rådet har närvarat men lämnat parlamentet efter halva debatten.

Jag anser att detta är oacceptabelt, och det är inte min uppgift att rapportera om detta till min grupp. Det är parlamentets ordförandeskap som borde vidarebefordra vårt missnöje till EU-ordförandeskapet.

Talmannen. – Tack så mycket. Jag har noterat ert missnöje, men vänligen rikta eventuella klagomål till er gruppledare, som kunde ha agerat för att se till att detta ärende diskuterades när en rådsföreträdare var närvarande, men inte gjorde det. Jag ställde inga frågor till föredraganden, men jag förstår att hon har framfört det hon ville säga.

Philip Bradbourn, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Passageraruppgifter är naturligtvis inte ett nytt begrepp inom luftfartssäkerhet. Parlamentet har debatterat både för- och nackdelarna med detta vid många tillfällen tidigare.

Det jag i allmänhet bekymrar mig över – oavsett om systemet omfattar Förenta staterna, Kanada, Australien eller EU – är vem som kommer att använda uppgifterna, hur de kommer att användas och hur de kommer att skyddas? Enligt min åsikt är ett system för passageraruppgifter ett värdefullt verktyg i kampen mot

terrorism, men vi måste se till att systemet inte bara blir ytterligare ett verktyg för att lagra uppgifter om medborgarna. Syftet med passageraruppgifter borde vara att bekämpa terrorism och jag måste säga – och det beklagar jag verkligen – att kommissionsledamoten i sitt inledningsanförande inte övertygade mig om att detta är det avgränsade syfte som vi alla eftersträvar. Syftet med passageraruppgifter borde avgränsas till de organisationer vars uppgift det är att bekämpa terror. Antiterrorismåtgärder får inte användas som en ursäkt för ett system som omfattar alla personuppgifter. Vi måste i grunden se till att dessa system begränsas till det som de utarbetats för, vilket är att fungera som stöd för säkerhetstjänsterna så att de kan identifiera och rikta in sig på de personer som utgör det största hotet.

Jag välkomnar system för passageraruppgifter som en del av vår strategi för antiterrorismåtgärder, men anser samtidigt att vi måste vara flexibla i vårt tillvägagångssätt när vi förhandlar med tredjeländer. Vi måste ta oss an den viktiga frågan med uppgiftsskydd för EU-medborgarna och om – och hur – uppgifterna förs vidare till andra.

Därför uppmanar jag parlamentet att ta passageraruppgifter på allvar som en del av ett globalt verktyg för att göra våra luftrum säkrare. Så länge som vi griper oss an frågan på ett proportionerligt sätt och minskar potentialen för missbruk, kan passageraruppgifter användas som ett vitalt verktyg för att skydda oskyldiga resenärer och för att störa potentiella terrorister. Sammanfattningsvis har jag alltid personligen sagt att dessa system skulle få mig att känna mig säkrare på 10 000 meters höjd.

Roselyne Lefrançois, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! I dag diskuterar vi två relaterade frågor: avtalet mellan Australien och EU om överföring av passageraruppgifter och inrättandet av ett europeiskt system för passageraruppgifter. Vi tycker att avtalet med Australien är långt mer acceptabelt än de övriga avtal som EU ingått med länder utanför EU. Vi välkomnar därför särskilt att uppgifterna har gjorts anonyma och att gränser har införts för överföring och vidare användning av uppgifterna.

Det gläder oss också särskilt att de australiensiska myndigheterna har bekräftat att det inte är värt mödan att samla in känsliga uppgifter om exempelvis kosthållning. Vi har dock fortfarande vissa farhågor, eftersom syftet för uppgifternas användning inte är särskilt väldefinierat. Dessutom anser vi att den tidsperiod under vilken uppgifterna lagras och antalet uppgifter som efterfrågas är alltför omfattande.

Slutligen anser jag att det är grundläggande att vi får en tydligare definition av det uppgiftsskydd som kommer att omfatta EU-medborgarna. Vi uppmanar också rådet och medlemsstaterna att skärpa den demokratiska kontrollen genom att göra Europaparlamentet delaktigt innan avtalen slutförs.

De frågor som väckts genom avtalet med Australien visar på de problem som är förknippade med inrättandet av ett europeiskt system för passageraruppgifter. Vi får inte nöja oss med att endast besvara förfrågningar från länder utanför EU. Europeiska unionen borde föregå med gott exempel genom att fortsätta sitt traditionella skydd av medborgarnas privatliv. Vi vägrar att helt enkelt anta en identisk kopia för EU av det avtal om passageraruppgifter som ingåtts med Förenta staterna. Vi måste föra en öppen debatt för att ta reda på om användningen av passageraruppgifter verkligen är till nytta och om så är fallet, under vilka villkor.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag förstår det som att det finns en ny regel, åtminstone för rådets ordförandeskap, om att de inte närvarar på måndagar! Jag kommer till Strasbourg under protester, så det vore toppen om den regeln också kunde tillämpas på mig.

Som föredraganden sa är systemen för användning av passageraruppgifter otydliga och rättsligt osäkra och riskerar att framstå som en övervakningsstat för sakens skull. Min särskilda farhåga är förfarandet med datautvinning, och beteende- och identitetsprofilering. Förutom frågorna om legitimitet och effektivitet oroar jag mig över vad som händer med en person som väljs ut för närmare granskning.

En person kan komma att väljas ut för att han eller hon haft en kollega som varit av intresse för polisen. Vice ordförande Barrot säger att tvångsåtgärder inte kan vidtas endast på grundval av automatiska förfaranden, men vad sker med det ursprungliga urvalet av en person som någon av möjligt intresse? Vi behöver en absolut garanti för att det spåret raderas.

Om uppgifter delas och lagras kan risken för ett otäckt öde, liksom det som Maher Arrar råkade ut för, som utlämnades och utsattes för tortyr i sju månader efter att ha gripits vid JFK-flygplatsen, inte betraktas som inbillad.

Kathalijne Maria Buitenweg, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill kommentera det som Philip Bradbourn sa. Inte heller jag är emot passageraruppgifter i sig, även om det i viss mån framställs som

så. Det som är viktigt, och i det hänseende håller jag helt med föredraganden, är att man måste titta mycket noga på hur detta instrument kan användas bäst och på när nyttan och behovet verkligen definieras.

Jag vill i detta sammanhang lämna ytterligare ett förslag till kommissionen. Kommissionsledamot Barrot sa att han verkligen ville samarbeta med Europaparlamentet, och jag uppskattar det, men när det gäller nyttan och behovet har vi fortfarande vissa lösa trådar att knyta ihop, och jag anser att dessa i sig utgör kärnan av debatten mellan kommissionen, rådet och parlamentet i detta ämne.

Herr kommissionsledamot! Ni sa att ni har en mängd bedömningar som visar på en hög nyttonivå. Såvitt jag vet, utifrån vad jag läst om ämnet, ger passageraruppgifter främst information om migration och löser ett antal frågor, men vad jag vet har de inte egentligen bidragit på något sätt till att främja kampen mot terrorn. Jag skulle dock gladeligen undersöka detta tillsammans med er någon gång.

Jag vill därför föreslå att en undersökning genomförs och att vi sätter oss ned tillsammans för att fastställa forskningsfrågan och att vi låter genomföra en utredning och sedan diskuterar den ingående. Vi har inget emot passageraruppgifter i princip, men vi vill att uppgifterna ska hanteras försiktigt, i linje med principerna i vår politik om den personliga integriteten. Jag hoppas att ni är villiga att stödja detta. Kan ni besvara detta?

När det gäller ert avtal med Australien kanske det är något bättre än andra avtal, till exempel avtalet med Förenta staterna, men min fråga är: vilka andra avtal är fortfarande aktuella? Ni sa nyss att vad som än händer får inga av dessa uppgifter falla i händerna på förtryckarmyndigheter. Jag antar mot denna bakgrund att vi aldrig kommer att förhandla med Ryssland eller Kina. Kan ni hur som helst bekräfta detta, och kanske ge oss en förteckning över de länder med vilka förhandlingar redan inletts, vilket vi inte kommer att informeras om förrän om ett par månader?

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vad kommissionsledamot Barrot sagt övertygar mig inte om att det finns någon verklig fördel med att använda dessa passageraruppgifter. Det finns fortfarande inga tydliga bevis för att dessa uppgifter verkligen kan bidra till att bekämpa terrorism och organiserad brottslighet.

Faktum är att i denna iver att identifiera påstådda terrorister har alla blivit misstänkta. Jag anser att vissa punkter måste klargöras angående användningen av de uppgifter som kommer att samlas in och hur de ska behandlas. Vi bevittnar jämförelsevis ofta – enligt den information som vi förfogar över – godtycklig och diskriminerande verksamhet där uppgifter lämnas från person till person och inte alltid överförs korrekt.

Enligt min åsikt bidrar denna iver att framtvinga information inte till att skydda vår personliga integritet. Säkerhetens otillbörliga företräde framför friheten har ofta lett till avskaffandet av garantier för våra rättigheter.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Jag vill särskilt tala om avtalet med Australien och gratulera Sophia in 't Veld till hennes utmärkta arbete med detta betänkande. Jag vill också gratulera Jacques Barrot till de framgångsrika förhandlingar som Europeiska kommissionen genomfört. Avtalet med Australien är på det stora hela positivt. Det är ett bra exempel på hur långt vi kommit sedan de första diskussionerna om passageraruppgifter. På den tiden ansåg Europaparlamentet att det var oacceptabelt att passageraruppgifter överfördes utan garantier för att de skulle skyddas på lämpligt sätt och för att de befintliga gemenskapsreglerna skulle följas.

Detta avtal bemöter de flesta av våra farhågor och garanterar ett tillräckligt uppgiftsskydd: till att börja med för att den australiensiska lagen kommer att skydda unionsmedborgarnas integritet; för det andra för att ett system planeras som kommer att garantera att enskilda individer, oavsett nationalitet eller boplatssland, kan utöva sina rättigheter och ha tillgång till en konfliktlösningsmekanism, också vad gäller möjligheten att avbryta uppgiftsflöden om avtalet överträds av dataskyddsmyndigheterna; för det tredje på grund av kravet på en gemensam översyn av dataskyddsmyndigheterna; och för det fjärde för att jag angående frågan om känsliga uppgifter är glad över och välkomnar att tullmyndigheterna specifikt har angett att de inte vill ha eller behöver känsliga uppgifter. Jag håller med Sophia in 't Veld om att detta är ett bra exempel för andra länder.

Men herr Barrot, jag kan bara beklaga att varken rådet eller kommissionen har hållit det löfte de avgett här i parlamentet att bedriva ett strikt samarbete med Europaparlamentet i denna fråga. Jag noterar Jacques Barrots uttalande om att detta inte kommer att upprepas i framtiden, men sanningen är att ytterligare ett avtal har ingåtts utan att parlamentet i något skede informerats, vare sig om antagandet av mandatet eller om ingåendet av avtalet. För ett avtal som så direkt påverkar medborgarnas grundläggande rättigheter är det avgörande med en demokratisk legitimitet. Detta kan inte nås genom en utvärdering i efterhand och genom

ett godkännande i de nationella parlamenten, eftersom denna nationella tillsyn, som kommissionsledamoten vet, endast föreskrivs i 10 av de 27 medlemsstaterna.

Fram till att Lissabonfördraget träder i kraft och Europaparlamentet kan vara fullständigt delaktigt i processen med att se över avtalen om passageraruppgifter hoppas vi att åtminstone principen om lojalt samarbete mellan institutionerna kan respekteras. Det är min vädjan.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EL) Herr talman! Angående europeiska passageraruppgifter gjorde ni ett chockerande uttalande, herr kommissionsledamot: ni sa i ert förslag att ni vägrar att begära information om utländska resenärer som reser till EU i fråga om olaglig invandring eller sjukdomar, eftersom ni anser att det vore oproportionerligt.

Varför undertecknade ni då ett avtal med Förenta staterna som tillåter att just denna information om EU-medborgarna lämnas till Förenta staternas regering? Ni har i själva verket medgett att avtalet mellan EU och Förenta staterna är ett avtal som överträder EU:s lag om proportionalitet.

Ni sa något annat som var felaktigt: ni upprepade flera gånger i ert anförande att passageraruppgifter är användbara utan att tala om på vilket sätt. EU:s lagstiftning kräver dock att dessa uppgifter ska vara nödvändiga, och inte bara användbara. Om gemenskapsrätten har ändrats så vänligen tala om det för oss, och om den inte har ändrats är ni skyldig att bevisa att passageraruppgifter är nödvändiga och inte bara användbara.

Vad beträffar Australien undrar jag vad poängen är med att i dag debattera ett avtal med Australien om passageraruppgifter som redan har undertecknats och ingåtts? Detta är inte en teoretisk fråga. Förenta staterna började, som ni vet, innan bläcket ens torkat på avtalet om passageraruppgifter att utöva påtryckningar på enskilda EU-länder och köpslå om ännu mer information än den som föreskrivs i avtalet om passageraruppgifter, i utbyte mot att EU-länderna skulle införlivas i det berömda programmet för viseringsundantag. Denna information och dessa personuppgifter begärdes utanför ramen för de begränsningar som fastställts i avtalet om passageraruppgifter, som även om den är mycket otydlig åtminstone existerar.

President Bush införlivade sex EU-länder i programmet vid en överdådig ceremoni för två dagar sedan, men konstaterade att han inte skulle släppa in ytterligare sex länder, däribland Grekland. De tydliga påtryckningar som utövas på vissa EU-länder i syfte att få dem att godkänna villkor som strider mot deras författning och lagstiftning, eller ännu värre, för att få dem att anpassa sin utrikespolitik till ett tredjelands önskemål – liksom vi hört i fallet med Grekland, kräver en omedelbar utredning av kommissionen och ingripande och fördömande av rådet, som tyvärr och skamligt nog inte är här i dag.

Dumitru Oprea (PPE-DE). - (RO) Försöken att samla in personuppgifter i syfte att förhindra möjliga problem eller personincidenter (liksom Jacques Barrot faktiskt sa: "kampen mot terrorister, allvarliga brott... händelser som kommer att inträffa, och inte händelser som redan har inträffat") är en uppenbar kränkning av de mänskliga rättigheterna, för att inte nämna en överträdelse av lagstiftningen på detta område för skyddet av personuppgifter och den fria rörligheten för dessa uppgifter.

När någon fattar beslut för en persons räkning anser vi att detta antingen från början ska betraktas som en kränkning av de mänskliga rättigheterna eller ske i samförstånd med den faktiska person som måste godkänna det, och då endast utifrån antagandet att det inte kommer att innefatta någon risk för andra personers säkerhet. Denna medeltida slottsstrategi som framkom vid vår diskussion strider mot den strategi som används vid flygplatser, där öppna och säkra system tillämpas.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) I beslutet om att inrätta ett register med passageraruppgifter anges att dessa uppgifter kommer att lämnas vid flygningar från EU till tredjeländer med vilka EU har ingått avtal om skydd av personuppgifter. Herr kommissionsledamot! Ni nämnde att vissa medlemsstater redan har tillämpat den specifika lagen nationellt. Det är viktigt att denna lag antas på ett demokratiskt sätt, vilket innebär att de nationella parlamenten måste göras delaktiga.

Jag vill uppmärksamma er på att lagstiftningen i en medlemsstat på detta område påverkar medborgarna i andra medlemsstater. Om till exempel en rumänsk medborgare som vill flyga till Australien måste välja en internationell rutt från en annan medlemsstat, borde denna medborgare känna till lagstiftningen i den medlemsstaten, och i synnerhet lämna sitt samtycke till att hans eller hennes personuppgifter samlas in och behandlas. Såvitt jag vet borde Europaparlamentet vara delaktigt i de avtal som gemenskapen ingår med tredjeländer på detta område inom ramen för kommittéförfarandet.

Manfred Weber (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag vill kort kommentera två saker: Först vill jag be kommissionsledamoten att vidarebefordra de farhågor som framförts i dag till inrikesministrarna. Det har

sagts att passageraruppgifter gör det möjligt att bekämpa brottslighet. Det har många här i parlamentet bekräftat. Det som oroar oss är dock huruvida detta är proportionerligt. Vi lagrar miljontals, till och med miljarder uppgifter i tio år för kanske en handfull fall. Är det proportionerligt? Det är den fråga som bekymrar oss alla.

Den andra punkt jag vill tala om är att jag inte förstår varför vi talar om ett europeiskt system för passageraruppgifter. Det förslag som lagts fram rör utvecklingen av 27 nationella system för passageraruppgifter, och inte ett europeiskt system för passageraruppgifter. Om medlemsstaterna har ett så trängande behov av detta instrument för att bekämpa brottslighet, borde vi föreslå att inrikesministrarna går till sina nationella parlament och diskuterar och genomför frågan där. Att diskutera gemensamma uppgiftsstandarder är en sak, men att göra det till ett obligatoriskt mål för rådet (rättsliga och inrikes frågor) är en annan. Jag tror personligen att inrikesministrarna inte har lyckats genomföra detta i sitt hemland, på nationell nivå, och följaktligen försöker göra det via rådet. Därför måste vi säga nej.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Kommissionsledamot Barrot! Det gläder mig att få tillfälle att diskutera saker och ting med er, även om ni inte längre är kommissionsledamot med ansvar för transportfrågor. Jag har dock många glada minnen av vårt samarbete från den perioden. Angående utbytet av uppgifter minns jag dock våra diskussioner i utskottet för transport och turism, då vi hanterade sådana frågor som säkerhet för resenärer och skydd av personuppgifter för att förhindra att dessa uppgifter hamnade i orätta händer. Dessa frågor är mycket viktiga. Därför anser jag att spridningen av uppgifter, omständigheterna för och mottagarna av uppgifter, principen om tillgång och syftena alla borde vara av största vikt för detta avtal.

Vi är känsliga när vi samarbetar med Förenta staterna. Vi vet hur viktigt detta land är. Jag vill dock uppmana er att komma ihåg att man ofta får oss EU-medborgare att känna oss illa till mods vid flygplatser. Det får vi inte glömma. Tack.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Terrorism och allvarlig organiserad brottslighet är globala fenomen. Verktygen för att bekämpa dessa måste därför vara proportionerliga och effektiva.

Jag har vederbörligen noterat svaren på frågorna. Svaren är helt korrekta: det stämmer att garantier måste krävas och att detta är en känslig fråga. Men det stämmer också att det är helt oförlätligt att ge ett globaliserat och harmoniserat svar.

De personer som inte är särskilt engagerade i terrorism bryr sig mer om personliga garantier. Jag bekymrar mig över såväl de individuella som kollektiva garantierna. Det är absolut avgörande att vi börjar där vi kan. Om vi måste börja med lufttransporter, med tanke på att lufttrafikföretagen redan har dessa uppgifter, så är det där vi måste börja.

Vi kommer att kräva garantier, vi kommer att bedöma omfattningen och vi kommer att börja med internationella transporter. Det bör dock noteras att vi sedan kommer att gå vidare till inhemska transporter, eftersom terrorister mycket ofta inte kommer utifrån utan är inhemska. Fråga Förenta staterna och alla andra, för det är så det ligger till och det är så vi kommer att tvingas gripa oss an frågan i framtiden.

Jacques Barrot, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka alla de parlamentsledamöter som talat och jag kan försäkra er om att jag absolut kommer att närvara vid det rådsmöte som kommer att äga rum den här veckan, där jag kommer att rapportera om de uttalanden som gjorts.

Jag vill börja med att påminna er om att vi inte anser att användbarheten hos systemet för passageraruppgifter kan ignoreras i sammanhanget med bekämpningen av terrorism och organiserad brottslighet. Flera av er medgav detta öppet. Vi kan alltså inte klara oss utan detta system med passageraruppgifter, och jag måste tala om för er att kommissionsledamoten med ansvar för att bekämpa organiserad brottslighet inte är villig att överge användbara resurser. Vi måste dock också använda systemet korrekt, och i det hänseendet håller jag med er: syftet och proportionaliteten är viktiga. Vi måste hålla oss till syftet och liksom Sophia In 't Veld sa måste syftet anges precist och proportionaliteten garanteras. Jag måste besvara en specifik sak som Stavros Lambrinidis sa med viss intensitet: i avtalet mellan Förenta staterna och EU är syftet terrorism och brottslighet, punkt slut. Vi måste alltså börja med att garantera proportionaliteten och syftet.

Fru Ludford! Jag var mycket förstående inför vad många av er sa om nödvändigheten att se till att uppgifterna inte lagras när de väl har använts för det syfte för vilket de insamlats. Ni har rätt när ni säger att vi måste undvika all lagring som kan leda till användning som är oacceptabel med hänsyn till våra grundläggande rättigheter.

Jag vill nu tala om demokratisk kontroll, först med hänsyn till förhandlingarna med länder utanför EU. Vi måste vara mycket tydliga med att det i artiklarna 24 och 38 i fördraget om Europeiska unionen anges att vid internationella förhandlingar ska ordförandeskapet genomföra förhandlingarna, vid behov med stöd av kommissionen. Enligt artikel 24 behöver ordförandeskapet inte informera eller rådfråga parlamentet, och det är därför upp till ordförandeskapet att vid behov informera parlamentet om läget för förhandlingarna. Detta sagt kan kommissionen, efter att ha rådfrågat ordförandeskapet, och om ett lämpligt tillfälle uppstår, informera parlamentet om hur arbetet med dessa frågor framskrider. Jag vill försäkra er om att inget annat icke-EU-land för tillfället har begärt en förhandling om passageraruppgifter, och därför är saker och ting tydliga. Om detta skedde skulle jag, vid inledandet av nya förhandlingar och som ny kommissionsledamot på detta område, säkerligen be ordförandeskapet att tillåta mig att informera det berörda parlamentsutskottet om läget för förhandlingarna. Det vill jag lova er.

För det tredje, och Manfred Weber har just nämnt detta – så ja, det finns 27 nationella system, men dessa system är inte alltför olikartade och de nationella parlamenten har rådfrågats om detta. Såvitt jag vet har de nationella parlamenten haft tillfälle att framföra sin åsikt och att sända oss sina synpunkter. Herr talman! Jag är mycket väl medveten om att jag inte har besvarat alla kommentarer, men flera välgrundade påpekanden kommer att tas i beaktande. Jag anser egentligen inte att vi kan beröva oss själva en resurs om denna resurs skulle kunna vara användbar – och då tolkar jag verkligen debattens anda. Det har sagts att denna effektivitet inte har bevisats. Det stämmer visserligen, men vissa bevis har faktiskt lagts fram, och som jag sa för en stund sedan fanns det ett antal vittnesmål i den information som lämnades bakom stängda dörrar som pekade på att systemet med passageraruppgifter kunde vara användbart. Jag är fortfarande övertygad om att detta system kan vara mycket användbart i kampen mot organiserad brottslighet.

Syftena måste alltså respekteras. Vi måste undvika att uppgifter lagras och därför behöver vi en tämligen rigorös kontrollnivå. Därför måste vi enligt min åsikt göra alla dataskyddsmyndigheter delaktiga, vilket jag sa avslutningsvis. I torsdags deltog jag i ett möte om dataskydd som organiserats av merparten av de organ som ansvarar för dataskydd i Europa, och jag fick intrycket att det i medlemsstaterna nu verkligen finns en allt större önskan om att anförtro uppgiften med uppgiftsskydd till oberoende myndigheter som förmodligen kommer att få stort inflytande.

Detta är vad jag ville säga i slutet av denna debatt som varit mycket intressant och användbar för mig, och som jag kommer att rapportera om till medlemsstaterna och deras ministrar. Det lovar jag att göra.

Sophia in 't Veld, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hans svar, och jag skulle gärna sätta mig ned med honom för att prata igenom alla detaljer. Jag återkommer som hastigast till syftet, eftersom det finns många missförstånd om vad som kan och inte kan göras med passageraruppgifter. Passageraruppgifter finns redan nu tillgängliga, utan ett särskilt EU-system, helt enkelt med en arresteringsorder och ett giltigt skäl. Men behovet av fler och obegränsade befogenheter har inte bevisats. Så jag ifrågasätter inte användbarheten hos själva passageraruppgifterna: jag ifrågasätter användbarheten hos denna massinsamling och hos automatiska analyser.

Jag är inte den enda som är av denna åsikt, utan jag är i gott sällskap. Dataskyddsmyndigheterna är av samma åsikt, men de ignoreras. Lufttrafikföretagen säger samma sak. Säkerhetsexperter från flygplatsernas säkerhetstjänster säger samma sak, och jag kan citera ur en rapport som beställts av *Department of Homeland Security* – som jag gladeligen lämnar till er. I rapporten står det att "automatisk identifiering av terrorister genom uppgiftsutvinning eller andra kända metoder inte är genomförbart som målsättning". Det har jag inte hittat på. Detta sägs av säkerhetsexperter som anlitats av *Department of Homeland Security*.

Det finns bevis för användbarheten, som ni sa herr kommissionsledamot, men användbarheten gäller bekämpning av narkotikasmuggling eller andra syften. Det kanske förvånar er, men jag motsätter mig i princip inte ens användningen av passageraruppgifter för dessa syften. Men vi måste vara mycket precisa när vi definierar syftena så att vi garanterar proportionaliteten och ser till att få tillräckliga rättsliga garantier.

Jag vill avsluta med en mycket personlig kommentar. Jag är mycket missnöjd med att vi nu har diskuterat passageraruppgifter i fem år, och med att rådet och kommissionen bara ångar fram som ett skenande tåg. Jag vill säga till de irländska EU-medborgarna att om ni delar min önskan att sätta stopp för denna typ av odemokratiska beslutsfattandemetoder utan insyn så snälla säg "ja" till det nya EU-fördraget.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag.

16. Programmet Erasmus Mundus (2009–2013) (debatt)

Talmannen. – (EN) Nästa punkt är ett betänkande av Marielle De Sarnez, för utskottet för kultur och utbildning, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om inrättande av ett handlingsprogram för att höja kvaliteten i den högre utbildningen och främja interkulturell förståelse genom samarbete med tredjeländer (Erasmus Mundus) (2009–2013) (KOM(2007)0395 – C6-0228/2007 – 2007/0145(COD)) (A6-0294/2008).

Marielle De Sarnez, föredragande. – (FR) Herr talman! I kväll diskuterar vi programmet Erasmus Mundus 2009–2013, efter att äntligen ha nått en överenskommelse med rådet. Programmet kommer följaktligen att träda i kraft i januari 2009, och studenter kommer att kunna ta del av det när läsåret börjar i september. Jag vill tacka mina kolleger som har utarbetat yttrandena från utskottet för sysselsättning och sociala frågor, utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, budgetutskottet, utskottet för utveckling och utskottet för utrikesfrågor. Jag vill tacka mina kolleger i utskottet för kultur och utbildning, och givetvis Europeiska kommissionen. Jag vill även tacka ordförande för Erasmus Mundus-föreningen och de genomförandeorgan som bidragit med sin expertis, och framför allt med sina erfarenheter.

Nästan på dagen fem år efter antagandet av Erasmus Mundus, är det med stor glädje som jag presenterar detta andra generationens program vars mål är att främja spetskompetens inom Europas högre utbildning och göra det möjligt för de mest begåvade studenterna från både länder utanför EU och från EU-länder att gå gemensamma program på hög nivå vid åtminstone tre universitet och få ett gott mottagande och stora stipendier.

Det tidigare programmets siffror talar för sig själva: mellan 2004 och 2008 valdes 103 masterkurser ut och godkändes, mer än 6 000 studenter fick Erasmus Mundus-stipendier, mer än 1 000 lärare från länder utanför EU kom till europeiska universitet och mer än 400 högre utbildningsanstalter i och utanför Europa medverkade.

Det nya programmet omfattar tre insatser. Den första insatsen syftar till att öppna programmet för doktorander och gör det möjligt även för europeiska studenter att få stipendier, fast på lägre nivå. Den andra insatsen är tillägnad partnerskap med högre läroanstalter i länder utanför EU, och den tredje gäller den internationella informationskampanj som kommer att genomföras. Det finns en budget på 950 miljoner euro. Som en jämförelse kan nämnas att det första programmet hade en budget på endast 230 miljoner euro.

Parlamentet har gjort några väldigt viktiga förbättringar av programmet, och som en sorts hyllning vill jag berätta om dem. För det första väljs nu studenterna ut på grundval av akademiska meriter, och det gäller även partnerskapen. För det andra kommer den geografiska spridningen att beaktas, för att få en så balanserad fördelning som möjligt. För det tredje kommer man hålla fast vid principen om jämställdhet och icke-diskriminering. För det fjärde måste man undanröja administrativa hinder och förfaranden, särskilt när det gäller visum. Medlemsstaterna behöver vidta nödvändiga åtgärder för att underlätta utfärdandet av visum till studenter från länder utanför EU som rör sig mellan olika medlemsstater. Den punkten är särskilt viktig för oss, men det var svårt att fatta ett beslut i våra förhandlingar med rådet.

Studier i utländska språk vid mottagande universitet kommer att uppmuntras. Lärosäten från minst tre olika EU-länder att delta i doktorandprogrammen. Det kommer att ge stor mångfald av forskningsämnen och avhandlingar, och öka möjligheterna till rörlighet betydligt. Stipendierna kommer att anpassas mer och hänsyn kommer att tas till både terminsavgifter och uppskattade utgifter för studierna. När det gäller terminsavgifter har vi haft ett nära samarbete med Danmarks ständiga representation och en expert från det danska utbildningsdepartementet, vilket har hjälpt oss att hitta en kompromiss som vi alla kan godta. Offentlig-privata partnerskap med universiteten kommer att uppmuntras, och problemet med kompetensflykt kommer att ägnas särskild uppmärksamhet. Inom ramen för insats 2 kommer medel att inriktas och användas i enlighet med målen för utvecklingsinstrumenten och instrumenten för yttre förbindelser. Den information som finns att tillgå på universiteten ska bli tydligare. Utvärderingsrapporten ska vara klar om två år, och den kommer att vara utförligare och indelad i insatser och geografiska områden.

Avslutningsvis vill jag säga att Erasmus Mundus är ett bra program som ger en positiv bild av EU i dessa svåra tider. Så jag hoppas att parlamentet gör som många studenter, akademiker och forskare i både EU och övriga världen önskar och godkänner det.

Ján Figel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att vara här och än en gång kunna uttrycka min tacksamhet över att utbildning får ett så stort politiskt stöd, i och med den andra omgången av Erasmus Mundus de kommande fem åren. Att nå en överenskommelse i första behandlingen skulle verkligen bekräfta det stödet.

Jag vill särskilt tacka föredragande Mariella De Sarnez, men även utskottet för kultur och utbildning och de andra utskotten, i synnerhet utskottet för utrikesfrågor och utskottet för utveckling, som vi har haft ett tätt samarbete med.

Som föredraganden sa är programmets kvalitet av världsklass. Det främjar interkulturell förståelse, personliga kontakter, och sedan programmet inrättades har vi fått mer än hundra gemensamma masterprogram i Europa. Över 7 000 stipendier har delats ut till studenter och akademiker. Och jag tror att vi med den ökade budgeten som nämndes, och här riktar jag ett särskilt tack till parlamentet och rådet, kommer att kunna möta den växande efterfrågan och den ökade entusiasmen för programmet. I andra omgången av programmet kommer man att fortsätta med de befintliga insatserna, men även att skapa nya. Det finns nya inslag, som att programmets räckvidd utvidgas till att omfatta doktorandnivå, och att universitet i tredjeländer kan delta i de gemensamma programmen samt att EU:s studenter kommer att kunna söka heltidsstipendier för gemensamma master- och doktorandprogram.

Som redan har påpekats kommer samarbetet med tredjeländer att samlas under ett och samma tak. Partnerskap som finansieras inom ramen för denna insats kommer att fortsätta, och de kommer att bidra till att kunskap överförs samt att utbyten sker mellan studenter och professorer på samtliga nivåer inom den högre utbildningen. Givetvis kommer de inblandade ländernas behov och prioriteringar att respekteras även fortsättningsvis, på ett sätt som främjar ländernas utveckling.

Jag är glad över att parlamentet och rådet har gett sitt stöd till den programutformning vi föreslagit, och jag välkomnar även de värdefulla bidragen när det gäller visum, missgynnade grupper och minimikrav för de nya doktorandprogrammen.

Till sist vill jag gratulera parlamentet för deras arbete, för det var inte lätt. I kommissionen ställer vi oss helt bakom den överenskommelse som gjorts, vilket återspeglas i de kompromissändringar som lagts fram av Marielle De Sarnez, Doris Pack, Ljudmila Novak, Christa Prets och Helga Trüpel. Så fort det formella lagstiftningsförfarandet är färdigt kommer vi att publicera inbjudan att lämna förslag, för att man på ett så smidigt sätt som möjligt ska kunna fortsätta med nuvarande program och välja ut nya program.

Samuli Pohjamo, *föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor*. – (FI) Herr talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för utrikesfrågor vill jag ta upp programmets utrikespolitiska dimension. Medel till programmet tas från det europeiska grannskaps- och partnerskapsinstrumentet och instrumentet för stöd inför anslutningen.

De ändringsförslag som utskottet för utrikesfrågor har lagt fram är ett försök att se till att programmets mål speglar dessa politiska prioriteringar. Mitt utskott påminde även om parlamentets rätt att övervaka genomförandet av det gemensamma biståndet och efterlyste bättre visumbestämmelser. Många av utskottets ändringsförslag har tagits med, och för det vill jag tacka föredragande Marielle De Sarnez och utskottet för kultur och utbildning. Dessutom vill jag poängtera hur viktigt det interinstitutionella avtalet om sund ekonomisk förvaltning är, och även beslut 1999/468/EG, och då i synnerhet artikel 8, där det fastslås att kommissionen ska rådfråga parlamentet.

Slutligen vill jag påminna om EU:s värderingar och utrikespolitiska målsättningar för genomförandet av programmet, och om behovet av bättre information om programmet i tredjeländer.

Alessandro Battilocchio, *föredragande för yttrandet från utskottet för utveckling*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först av allt vill jag tacka föredragande Marielle De Sarnez, som har satt ihop ett sammanfattande betänkande som är utmärkt, trots att kommissionen och framför allt rådet inte visat sig särskilt villiga att lyssna på parlamentet alla gånger.

Utskottet för utveckling antog mitt betänkande enhälligt. En del av våra kommentarer har godkänts, medan det finns andra punkter som vi inte är riktigt nöjda med. Vi kände dock ett ansvar, och valde att backa lite, eftersom vi anser att det viktigaste är att programmet godkänns i första behandlingen, så att det kan träda i kraft den första januari nästa år.

Det är utmärkt att man fyrdubblar medlen till studenterna, men jag vill påpeka att en stor summa har tagits från medel som avsatts för utveckling: Utvecklingsinstrumentet (DCI) och Cotonouavtalet. Vi kommer därför

vara noga med att begära att lagstiftningen efterlevs till fullo, särskilt när det gäller utvecklingsinstrumentet. Just nu vill jag lyckönska alla de unga människor i Europa och hela världen som vill utbilda sig och växa, som i kamratanda och gemenskap kommer att få ta del av denna fantastiska erfarenhet.

Teresa Riera Madurell, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämlikhet mellan kvinnor och män*. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! I utskottet för kvinnors rättigheter och jämlikhet mellan kvinnor och män anser vi att den första etappen av programmet inte var lika lyckad när det gäller de kvinnliga deltagarna. Förvisso var 44 procent av studenterna kvinnor, men deltagandet varierade mycket mellan de olika länderna, och endast 22 procent av akademikerna var kvinnor, vilket i vår mening är oacceptabelt.

För den andra etappen har vi två mål. För det första, att man än en gång värnar om lika rätt till utbildning i syfte att skapa rättvisa och demokratiska samhällen, och för det andra, att öka antalet kvinnliga deltagare för att förhindra att kompetens slösas bort inom vetenskap och kultur. Detta kan uppnås genom urvalskriterier där hänsyn tas till kön, en jämn könsfördelning inom programmets kommitté och könsuppdelade uppgifter i utvärderingsrapporterna.

Vi är medvetna om att kvinnors situation i många länder är ett hinder för jämlikhet, men vi anser att det krävs ytterligare ansträngning från kommissionens sida.

Jag gratulerar föredraganden.

Ljudmila Novak, *för PPE-DE-gruppen*. – (SL) Eftersom så många utskott deltog i diskussionerna om Erasmus Mundus-programmet var det ingen lätt uppgift för föredraganden att hitta kompromisslösningar. I Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokraterna) och Europademokrater vill vi absolut att programmet antas snarast möjligast, i första behandlingen, så att vi kan påbörja genomförandet nästa år.

Global utveckling kräver att man utbyter sakkunskap och vetenskapliga framsteg samt att unga forskare uppmuntras att vara aktiva. Programmet främjar kvalitet och en jämn könsfördelning, och gör det även möjligt för personer med särskilda behov att delta på lika villkor.

Vi vill locka unga forskare från tredjeländer, men det får inte leda till kompetensflykt från länder där det redan råder brist på utbildad arbetskraft i kampen för att minska fattigdomen. Allt för ofta händer det att vi hjälper med ena handen och stjälper med andra.

Precis som när det gäller annat vill Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokraterna) och Europademokrater att man tar bort administrativa hinder och förbättrar viseringssystemet, så att de allra bästa studenterna och forskarna kan ägna sig åt sina studier och sin forskning utan att behöva oroa sig för administrativa hinder som kan leda till att de inte kan påbörja studierna.

Lissy Gröner, *för PSE-gruppen*. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Genom att stödja Erasmus Mundus-programmet ger Europaparlamentet rätt signal i dessa kristider. Att närma sig varandra genom utbildning och utveckla EU som spetskompetenscentrum för lärande på global nivå, är något som socialdemokratin traditionellt eftersträvar.

Budgeten på 950 miljoner euro för denna period förefaller dock blygsam, särskilt i jämförelse med de hundratals miljarder som bankdirektörernas misstag nu kostar oss.

Man bör fortsätta sträva mot det kvalitetsmål som låg till grund för programmets första etapp. Det nya programmet är tänkt att främja interkulturell förståelse och samarbete med tredjeländer samt stimulera dessa länders utveckling inom högre utbildning. Jämfört med det första initiativet, är de viktigaste nya punkterna inkludering av gemensamma doktorandprogram, ökade stipendier och ett intensifierat strukturellt samarbete med universitet i tredjeländer.

Det har gjorts framsteg inom alla områden. Master- och doktorandprogrammets syfte är att främja spetskompetens inom högre europeisk utbildning internationellt. Även här har gjorts framsteg. De ökade utgifterna för studenter från tredjeländer har tagits med i beräkningen, och tack vare vår föredragandes förhandlingsförmåga har de grundläggande kriterierna som parlamentet ville införa i Erasmus Mundus III förbättrats.

Våra mål med geografisk balans, balans mellan könen och avskaffande av hinder när det gäller visum, har vunnit rådets stöd. Vi lyckades med det i "ungdomsprogrammet", och nu behöver vi göra likadant med Erasmus.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN*Vice talman*

Hannu Takkula, för ALDE-gruppen. – (FI) Herr talman, kommissionsledamot Figel! Först vill jag tacka vår duktiga föredragande Marielle De Sarnez för Erasmus Mundus-programmet. Precis som kommissionsledamoten påpekade, har programmet stor betydelse: Det är exemplariskt. Det är en av de framgångssagor som EU har lyckats utforma och genomföra, och jag tror att programmet i dess nya tappning kommer att växa och bli en ännu större framgång.

Nu ger vi även studenter i tredjeländer möjlighet att delta i programmet och använda det för att öka sina kunskaper och färdigheter, för att sedan återvända till hemlandet och skapa välbefinnande också där. Det är viktigt att stort fokus läggs på utvecklingssamarbetet och den sociala aspekten, eftersom vi i EU måste vara beredda att dela med oss till andra världsdelar, och på så sätt bygga upp Europa och den värld vi alla delar på.

Unga forskare, unga studenter och lärare kommer att gå i spetsen när vi bygger Europa i enlighet med Lissabonstrategins mål. Det krävs innovation och forskning, och vi behöver skapa mervärde, för att den ekonomiska tillväxten ska bli hållbar de närmaste decennierna.

I programmet har jämlikhet ägnats särskild uppmärksamhet. Det är viktigt att vi ser till att bevara jämlikheten, och att även funktionshindrade kan delta helt och fullt i programmen. Många har uttryckt oro över problemen med byråkrati och visumbestämmelser. Förhoppningsvis kommer vi att kunna åtgärda detta och därmed se till att programmet ger snabba resultat. Då kommer vi få se de framgångssagor som det leder till.

Tack herr talman och Marielle De Sarnez. Ni har gjort ett enastående arbete, och vi har mycket att vinna på att fortsätta samma väg.

Mikel Irujo Amezaga, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr kommissionsledamot, Marielle De Sarnez! Jag tror att er villighet att uppnå enighet om ändringsförslagen möttes med stor tacksamhet i utskottet, och det är samma sak här.

Som ni påpekade är ett av programmets syften att sända ut en positiv bild. Enligt oss är det positiva med betänkandet att man sökt och hittat en bra balans mellan vad man i det ursprungliga förslaget kallade kvalitet och den verkliga innebörden av utvecklingssamarbete. Jag tycker att behovet av kvalitet för att undvika kompetensflykt återspeglas tydligt i ändringsförslagen. Här har vi lyckats uppnå enighet, vilket vi ser som en mycket positiv följd av betänkandet. En annan positiv sak är den ökade kontroll som tas upp i punkten om beviljande av stipendier, vilket även det var ett ändringsförslag från vår grupp. Jag vill därför tacka Marielle De Sarnez ännu en gång och gratulera utskottet för betänkandet.

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Herr talman! Jag kommer eftertryckligen att rösta mot betänkandet i morgon, eftersom Erasmus Mundus-programmet i dess nuvarande utformning är fullkomligt oacceptabelt. Det är oacceptabelt eftersom programmet i alldeles för stor utsträckning ger företräde åt studenter från länder utanför EU jämfört med studenter från EU.

Siffrorna talar för sig själva. Sedan programmets start 2004 har cirka 4 150 studenter från länder utanför EU deltagit. Bidraget för ettåriga program är 21 000 euro, och 42 000 euro för tvååriga program. Det innebär att den totala kostnaden för deltagande studenter från länder utanför EU uppgår till 161 850 000 euro.

Omkring 200 studenter från EU har deltagit i programmet, och de fick i genomsnitt 3 100 euro för att studera utanför Europa. Den totala kostnaden för det är endast 620 000 euro.

Denna sortens diskriminering är oacceptabel och det är därför helt fel att förlänga programmet.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att gratulera föredraganden till ett utmärkt arbete och för att ha samordnat de andra utskottens arbete på ett så bra sätt. Mellan 2004 och 2008 delades 4 424 stipendier ut till studenter från tredjeländer och 323 universitet deltog i programmet. Det ger oss ett hum om dess omfattning.

Det nya Erasmus Mundus-programmet behöver anpassas efter den ökade efterfrågan på rörlighet, och samtidigt behålla samma standard. Jag ser det som centralt att man ger stipendier till doktorander för att öka rörligheten i Europa och tredjeländer, med tanke på att deras rörlighet var tidsbegränsad förut.

Jag håller även med föredraganden om att när man fastställer stipendiernas belopp måste hänsyn tas till terminsavgifter, andra utgifter för studierna och kostnader för vistelsen i mottagarlandet. Kommissionen

borde diskutera möjligheten att erbjuda särskilda incitament till länder som Grekland, Österrike, Slovakien och de nya medlemsstater som är underrepresenterade i Erasmus Mundus-föreningarna. Det skulle bidra till att harmonisera politiken för att öka rörligheten i samband med högre utbildning inom EU.

Christa Prets (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi kan glatt konstatera att efter fem år, det vill säga så länge som programmet funnits, kan vi redan se förbättringar och därmed gå ett steg längre både vad gäller innehåll och finansiering.

Parlamentet är vanligtvis inte så ivrigt att anta betänkanden redan i första behandlingen, men detta betänkande är så välskrivet och vårt stöd för innehållet så starkt att det känns viktigare att nå ett avslut i första behandlingen än att stoppa projektet. Studenterna skulle inte förstå varför vi skulle behöva en andra behandling. Jag tycker verkligen att det är viktigt att främja interkulturell förståelse och samarbete med tredjeländer, och inte, som vissa av våra kolleger just uttryckte, att krasst räkna ut vad vi får ut av det ena eller det andra. Utbyten har alltid varit mycket givande, och vi har alltid fått mycket ut av dem. De gagnar alla. Att se det på något annat sätt är trångsynt och ganska småsint.

Det är också viktigt att vi främjar programmet genom att sprida mer information i länder som inte är så delaktiga och förenkla vissa saker. Det är till exempel viktigt och nödvändigt att vi når en överenskommelse angående visumfrågan, och att terminsavgifterna blir enhetliga i alla länder. Det behövs fler jämförelsemodeller och förenkling för att ta projektet ett steg längre. Ländernas geografiska närvaro är viktig för att projektet ska bli lyckat.

Men vi kan vara stolta över dessa fem år, och vi kommer säkert att göra ännu större framsteg i framtiden. Det överensstämmer med utbytet och Europeiska året för interkulturell dialog 2008, som inte får fastna i diskussionsstadiet, utan måste omsättas i handling.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag vill gratulera Marielle De Sarnez för detta omfattande betänkande och de generösa målen. Det är verkligen viktigt att programmet hjälper välkvalificerade studenter och akademiker att skaffa sig kvalifikationer och erfarenhet inom EU för att kunna leva upp till arbetsmarknadens krav, och att dessa studenter och akademiker inom den specifika ramen för partnerskap uppmuntras att dela med sig av det de lärt sig när de återvänder till hemlandet.

Jag vill påpeka att Erasmus Mundus tack vare den ökade rörligheten mellan EU och tredjeländer kommer att ge ett mer strukturerat internationellt samarbete mellan högre läroanstalter, och göra Europas högre utbildning tillgängligare och synligare runtom i världen. Jag understryker att programmet bör genomföras i enlighet med målen för akademisk kvalitet och med en balanserad geografisk fördelning, för att undvika att vissa EU-länder blir underrepresenterade och att asiatiska länder överrepresenteras på kostnad av till exempel studenter från Medelhavsländerna eller AVS-länderna.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att gratulera er för era ansträngningar och för det nya program som ni har presenterat. Jag vill även gratulera föredragande Marielle De Sarnez, och mina kolleger som arbetat för att ta fram ett bättre förslag och ett bra avtal. Jag vill understryka hur mycket programmet betyder för rörligheten i Europa, eftersom det gör det möjligt för EU-medborgarna att upptäcka omvärlden samtidigt som det bidrar till Europas roll för utvecklingen av och dialogen mellan den moderna världens olika kulturer.

Låt mig även påminna parlamentet om att programmet kan fungera som ett komplement - och här måste vi ta tillvara på alla möjligheter utan några överlappningar - till två viktiga nya instrument som står till vårt förfogande: Europa-Medelhavsuniversitetet och Europeiska institutet för Innovation och teknik.

Jag vill också lyfta fram att vi måste beakta både den kvalitativa utvärderingen och analysen, och även siffrorna, som ibland är väldigt uppmuntrande och ibland nedslående. Vi behöver ta reda på vilka länder som inte deltar och varför de inte gör det, eftersom de metoder som används för att tillämpa, hantera och utvärdera Erasmus varierar mycket från ett universitet till ett annat.

Därför är det synd att dessa möjligheter går förlorade på grund av vissa läroanstalters felaktiga tillämpning eller byråkratiska problem i de olika länderna.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) 2004 studerade 2,5 miljoner studenter i andra länder, men 70 procent av dem studerade i sex länder. 2007 gick 1,84 procent av EU:s BNP till forskning och innovation. Jag vill nämna några fler siffror: 81 procent av de medel som var avsatta till forskning och utveckling användes i industrisektorn, men endast 42 procent av industriföretagen bedriver innovationsverksamhet. Det innebär

att om vi vill ha en konkurrenskraftig ekonomi behöver vi forskare och personer med master- och doktorandexamen.

Vi behöver fortsätta med Erasmus-programmet. Vi behöver utvidga programmet till att omfatta doktorander också. Vi måste även avsätta mer medel till de EU-medborgare som deltar i programmet. Jag vill poängtera hur viktiga studier i utländska språk är i det nya Erasmus Mundus-programmet. Till sist vill jag säga att det även borde avsättas mer medel till Erasmus för unga entreprenörer.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) Herr kommissionsledamot! Järnridåns fall har gett stora möjligheter för de unga i EU-27, särskilt när det gäller utbildning. Utbytesbesök och doktorandprogram vid välrenommerade universitet främjar kommunikationen, så det var med stort intresse som jag lyssnade på föredragandens och kommissionsledamot Figel's utförliga redogörelse.

Jag minns min egen tid som student, då jag som slovakisk medborgare fick chansen att studera vid arkitekturfakulteten på Budapests universitet. Jag såg med avund på hur mina studiekamrater åkte till Paris för att skaffa sig arbetslivserfarenhet. Jag kunde inte få franskt visum. Gudskelov har inte våra barn sådana problem.

Så jag instämmer med de kolleger som har tagit upp behovet av att förenkla visumbestämmelserna för studenter från tredjeländer – studenter från Ukraina, Vitryssland, Georgien och Moldavien som vill lära sig om hur andra studenter i EU har det. En sådan förändring skulle ge en tydlig signal till de länder som vi vill ska närma sig EU.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE) - (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det är särskilt viktigt att utvidga Erasmus Mundus-programmet genom att försöka använda det som ett effektivt redskap för att förbättra standarden på den högre utbildningen i medlemsstaterna och övriga länder inom programmets geografiska räckvidd. Om det är viktigt att arbetsmarknaden erbjuder rörlighet för mänskliga resurser måste det gemensamma utbildningsområdet och ekonomiska området erbjuda rörlighet för att skaffa rätt kvalifikationer.

Jag vill gratulera kommissionen och föredraganden till deras arbete med att effektivisera genomförandet av det utökade programmet. Programmet är en anledning till och en möjlighet att skapa utbildningsprogram med liknande innehåll, vilket kommer underlätta processen och bidra till att utbilda akademiker och doktorander i framtiden, och ge oss en utbildning som överensstämmer med EU:s ekonomiska prioriteringar. Integration inom utbildningen kommer att bidra till den allmänna utvecklingen. Programmet kommer rätt i tiden med tanke på det sjunkande intresset för doktorandprogram i många länder och de förändrade förutsättningarna för att få och ge högre utbildning.

Tack.

Mihaela Popa (PPE-DE). - (RO) När vi pratar om Erasmus Mundus, pratar vi om utbyte av tänkesätt. Den typen av utbyte sker framför allt genom rörlighet, utbyte av åsikter och främjande av flerspråkighet, men även som kommissionsledamoten påpekade, genom personliga kontakter.

Erasmus Mundus är av stor betydelse för studenter, doktorander och lärare, eftersom vi lever i ett rörligt Europa där varje land behåller sin egen identitet, men samtidigt anstränger sig för att lära känna och förstå de andra. För att studenter ska kunna ta vara på de möjligheter som EU erbjuder är det oerhört viktigt att det är lätt att få information i god tid, på ett lämpligt och professionellt sätt.

Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag till detta förslag till betänkande, där jag efterlyser ett system för rörlighet för masterprogram, som ska innehålla en europeisk Erasmus Mundus informationsportal. Programmet är i första hand viktigt för att sprida de värderingar som EU är grundat på till allmänheten. Jag tänker då på respekt för de mänskliga rättigheterna, social mångfald, tolerans, och sist men inte minst, fred, som vi behöver så väl i denna värld.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Angående rörlighet och Erasmus-programmet, rapporterade i morse radiostationerna i den rumänska staden Iași att det kommer att ske något väldigt speciellt på onsdag. Mer än 100 unga människor från över 17 länder kommer att firas i universitetets föreläsningssal, där universitetets ledning och stadens unga kommer att välkomna dem på traditionsenligt sätt med bröd och salt. Vad mer kan man önska än att unga från hela Europa samlas på olika språk i en multikulturell anda? Jag tycker att det är en bra idé att utvidga programmet för de bästa studenterna som kan flest främmande språk. Europa kan inte annat än ha nytta av det.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Unga människors utbytesbesök är ett av EU:s flaggskeppsprojekt. Det är det bästa sättet för oss att använda våra resurser, eftersom utbytet bidrar på ett ovärderligt sätt till ett verkligt enande och samarbete världen över.

Eftersom vi diskuterar den andra omgången av Erasmus Mundus-programmet, vill jag ta upp frågan om ortval. Jag tänker på EU-medborgare som reser till utvecklingsländer eller Balkanländerna. Jag anser att man utöver de utökade stipendierna som föreslås bör uppmuntra EU-medborgare även på andra sätt att resa till dessa länder. Deltagare i utbyten med mindre populära länder skulle lära sig att uppskatta lokala traditioner samt den lokala kulturen och politiken. De skulle få en bättre förståelse för mer avlägsna länder och befolkningsgrupper, som vi ofta har en fragmenterad bild av som grundar sig på negativa stereotyper.

Jag tycker att vi ska främja ungdomsutbyten med Vitryssland, Ukraina och Georgien. Att tillbringa tid på våra institutioner för högre utbildning skulle vara en utmärkt möjlighet för studenter från dessa länder att utvecklas i enlighet med västerländska normer. De skulle kunna lära sig hur vår demokrati fungerar och sedan använda det som en modell.

EU är djupt engagerat för att stödja politiker i dessa länder som har ett västerländskt synsätt. Dagens studenter kan vara morgondagens elit. De skulle kunna använda det de lärt sig under sin tid vid våra lärosäten för att försöka skapa förändring i hemlandet.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Europa är i stort behov av framstående hantverkare, forskare och framstående experter. Därför välkomnar jag verkligen nästa etapp av Erasmus Mundus-programmet som syftar till att utbilda dem. Programmet kommer lägligt, med tanke på hur Europas institutioner för högre utbildning är rankade internationellt för närvarande. Tyvärr klarar de sig inte så bra just nu och rankas inte särskilt högt, jämfört med hur det såg ut för bara några årtionden sen.

Jag vill dock lyfta fram några rättsliga frågor som rör Erasmus Mundus-programmet. En dubbel examen erkänns inte juridiskt i alla medlemsstater. Den nationella lagstiftningen måste anpassas för att individer ska ha någon nytta av programmet. En annan viktig sak som jag vill ta upp är att vi bör övervaka de som deltar i programmet. Studenter från tredjeländer kommer till oss, trots att en del av dessa länder tyvärr inte blivit demokratiska än. Jag har informerats om att Vitryssland inte skickar hit de bäst lämpade, utan bara personer som har stöd av Lukasjenkos diktatur och lokala KGB.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill be om ursäkt igen för att jag var sen. I år firar vi Europeiska året för interkulturell dialog. Det är redan ett etablerat faktum att alla måste delta, och att utbildning, kunskap och kontakten mellan olika kulturer är av central betydelse. Därför har många av initiativen i samband med Europeiska året för interkulturell dialog genomförts genom olika typer av insatser och åtgärder.

Erasmus Mundus-programmet har också en viktig roll i detta och ingår redan i den nya förordningen. Erasmus Mundus-programmet är ett viktigt bidrag till skapandet av kompetenscentrum i EU, och det kommer i viss utsträckning att begränsa kompetensflykten från EU. Programmet har också en central roll när det gäller att främja europeiska värderingar bland tredjeländers medborgare som kommer hit för att studera och upptäcker vår gamla världsdels enastående kulturella och språkliga mångfald, som utgör en verklig lockelse och skiljer EU från andra modeller som finns i övriga världen.

Det har dock förekommit vissa problem när det gäller dialog och interkulturell förståelse. Erasmus Mundus-studenter har ofta svårt att få och förnya visum, vilket gör att studenterna hamnar i en situation där de vistas halvt olagligt i EU, då de deltar i samma program men med turistvisum som ibland inte är giltiga längre.

Jag anser att det är absolut nödvändigt och bråttom att hitta en lösning som gör att viseringsförfarandet för dessa studenter blir snabbt, effektivt och öppet. Språkkunskaper är också nödvändiga eftersom de ger en kulturell förståelse och samexistens även utanför den akademiska sfären. Så vi måste verkligen se till att den premissen införs. Till sist måste jag tacka Marielle De Sarnez för hennes tillvägagångssätt och för det väl avvägda betänkandet.

Ján Figel', ledamot av kommissionen. – (SK) Jag vill uttrycka min tacksamhet, särskilt för den entusiastiska diskussionen, som har ökat enigheten när det gäller bättre och ökad rörlighet, det vill säga ett Europa som genom utbildning förbereder både de egna studenterna och utländska studenter för en mer internationell miljö och ett ökat ansvar. Jag vill bara tillägga några saker.

Jag håller fullkomligt med om att Erasmus Mundus är ett mycket viktigt instrument, inte bara för rörligheten, utan även för processen med att göra europeiska universitet mer attraktiva och skapa ett europeiskt område för högre utbildning – det vill säga Bolognaprocessen. Redan efter några år har processen kommit att omfatta hela den europeiska kontinenten, men även länder utanför Europa har blivit delaktiga, och Europa spelar en viktigare roll för den internationella rörligheten i dag. Till exempel är det delvis tack vare Erasmus Mundus som vi nu kan konstatera, utifrån offentlig statistik från Kina, att det på universitetsnivå är fler kinesiska studenter som åker till Europa än till Förenta staterna.

Av de högst rankade universiteten i Shanghai-rankningen deltar 75 procent i Erasmus Mundus-programmet. Det är ett utmärkt resultat efter bara fyra år. Vad gäller kvaliteten på urvalet, innebär det faktum att det under dessa fyra år fanns åtta sökande till varje plats att urvalsunderlaget var utmärkt, och det bekräftar även att efterfrågan är stor och att programmet håller en god kvalitet. Ett universitet eller ett konsortium av sju får chansen. Med andra ord väljs ett konsortium ut av sju anbudsgivare. Det faktum att 15 procent lyckas är ytterligare en bekräftelse på kvalitetsnivån.

Vi kommer att göra allt vi kan för att se till att informationen når fram där den saknas, så att spridningen av och deltagandet i programmet ökar. Det gäller särskilt de nya medlemsstaterna, men även på internationell nivå. Som ni vet lanserar vi nu en väldigt viktig webbplats som heter study-in-europe.org. Den kommer vara till nytta för de som vill ha särskild information. Vi kommer dessutom göra specialinriktade informationskampanjer.

Programmet anpassas så att det omfattar rörlighet i båda riktningar, både till och från medlemsstaterna, vilket jag ser som en mycket viktig kvalitativ förändring som kommer att ge resultat. Vi ville och vill fortfarande att de gemensamma examen och de gemensamma studieprogrammen ska bidra till reformeringsprocessen, och till att göra det mer attraktivt att studera i Europa. Sammanfattningsvis kan jag konstatera att efter fyra år är Erasmus Mundus ett av de högst rankade internationella programmen, och jag tror att det med tiden kommer att höja de europeiska universitetens status, så att de inte längre sackar efter i en sorts andra division, utan hamnar bland världens bästa. Det är syftet med vårt samarbete.

Tack så mycket, och lycka till med genomförandet av programmet.

Marielle De Sarnez, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill tacka mina många kolleger som har uttalat sig. Jag ställer mig bakom allt som de har sagt och jag är väldigt glad över att det råder så stor enighet bland oss i kväll.

Ett stort tack till Europeiska kommissionen för dess hjälp med arbetet. Ett stort tack till utskottet för kultur och utbildning, dess ordförande och utskottets sekretariat, som har deltagit väldigt aktivt. Ett stort tack till alla ledamöter i utskottet för kultur. Ett stort tack även till de som har uttalat sig från utskottet för utveckling, utskottet för utrikesfrågor, utskottet för kvinnors rättigheter och jämlikhet mellan kvinnor och män.

Kortfattat vill jag säga att jag håller med er helt i era målsättningar. Vi måste öka andelen kvinnliga deltagare i programmet och se till att medlen används i enlighet med målen för utvecklingsinstrumenten och instrumenten för yttre förbindelser. Här måste och kommer parlamentet vara uppmärksam på de närmaste åren.

Om vi når en överenskommelse i första behandlingen, vilket jag tror att vi kommer att göra i morgon bitti, så är det tack vare att vi alla har deltagit fullt ut. Vår kontakt med Europeiska kommissionen, våra kollegers ändringsförslag, diskussionerna i utskottet för kultur, det arbete som utförts av de utskott som kommit med yttrande – allt detta har i slutändan resulterat i programmets goda kvalitet. Jag är uppriktigt tacksam för det. Genom att visa att Europa kan ha krävande värderingar och samtidigt vara generöst har vi åstadkommit något viktigt.

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack herr talman! Som jag redan påpekat i mitt tidigare inlägg, är utskottet för utveckling positivt inställt till Erasmus Mundus-programmets målsättningar och vi stöder förslaget. Mitt betänkande innehöll förslag som föredraganden har antagit. Fast jag vill be kommissionen om en sak: Låt oss inte upprepa våra tidigare misstag. För bara några månader sedan var vi tvungna att vända oss till EG-domstolen för att se till att de rättsliga bestämmelserna i finansieringsinstrumentet för

utvecklingssamarbete efterlevdes. Principen som vi vill hålla fast vid är enkel: Samtliga medel som avsatts för utveckling måste användas till utveckling. Vi konstaterar att kommissionsledamot Figel' är engagerad i frågan, och vi kommer att övervaka noga att lagstiftningen följs helt och fullt.

Genowefa Grabowska (PSE), skriftlig. – (PL) Som ledamot i Europaparlamentet och erfaren lärare inom den högre utbildningen har jag många gånger sett fördelarna med kontakt institutionerna för högre utbildning emellan och studenter emellan. Därför stöder jag betänkandet till fullo och ställer mig bakom föredragandens förslag. Studentutbytet som EU infört är nu välutvecklat och har blivit ett strålande exempel på övernationellt och ovanligt effektivt samarbete. Mer än en miljon studenter har redan utnyttjat möjligheten att studera i ett annat EU-land. Erasmus Mundus är ett nyare program för studenters rörlighet och akademiskt samarbete. Det kommer även fortsättningsvis att erbjuda personer från länder utanför EU möjligheten att studera i EU-länder. Tack vare detta program kommer dessutom europeiska studenter få möjligheten att skaffa sig erfarenheter vid partnerinstitutioner runtom i världen.

Europaparlamentet är den enda EU-institutionen som utses genom ett demokratiskt val. Jag tror att parlamentets engagemang i detta program ökar dess status och garanterar att det får ett bättre anseende i medlemsstaterna, universitetsstäderna och berörda institutioner för högre utbildning.

Därför stöder jag alla förslag och idéer om att undanröja administrativa hinder och andra faktorer som gör programmet mindre tillgängligt och kanske avskräcker potentiella deltagare. Jag väddar om att vi gör det så lätt som möjligt för de som deltar i programmet att få visum. Jag är säker på att det är värt det. Att ge många studenter tillgång till programmet är den bästa investering vi kan göra. Det kommer att ge ett intellektuellt kapital som Europa alltid kan luta sig tillbaka på.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Vi kan konstatera att första etappen av Erasmus-programmet har gått väldigt bra. Ändringsförslagen inför den andra etappen är utmärkta, och inbegripandet av tredjeländer är en bra idé. Samtidigt kan vi konstatera att andelen kvinnor som deltar i programmet har sjunkit.

Jag anser att vi som en del av samarbetsprogrammet ska sträva mot att skapa en utbildning av högsta kvalitet, främja de europeiska universitetslektorernas personliga utveckling, bidra till den sociala sammanhållningen och främja aktivt medborgarskap och jämlikhet, genom att motarbeta sociala könsstereotyper. Jag anser även att programmet bör göras mer tillgängligt för unga kvinnor från landsbygden och ekonomiskt missgynnade områden och personer med inlärningssvårigheter.

Det är det enda sättet för oss att bekämpa all sorts diskriminering på lång sikt och öka unga människors och kvinnors aktiva deltagande i det sociala, ekonomiska och politiska livet i hemlandet. Då kommer vi att kunna ge verkligt och användbart innehåll till programmet, som är avsett för alla unga människor från skolor i Europa och tredjeländer.

17. Skydd av barn vid användning av Internet och annan kommunikationsteknik (debatt)

Talmannen. - Nästa punkt är ett betänkande av Roberta Angelilli, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om inrättande av ett flerårigt gemenskapsprogram för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik (KOM(2008)0106 – C6-0092/2008 – 2008/0047(COD)) (A6-0404/2008).

Roberta Angelilli, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka kommissionen, det franska ordförandeskapet och mina kolleger, framför allt föredraganden för yttrandena för att ha sammanställt en kompromisstext i första behandlingen, så att programmet Säkrare Internet kan träda i kraft som planerat, det vill säga den 1 januari 2009.

Det nya programmet för barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik, kommer som vi vet att grunda sig på fyra huvudsakliga handlingslinjer: Minska olaglig och skadligt innehåll samt bekämpa skadligt beteende på Internet; främja en säkrare Internetmiljö, däribland genom riktade tekniska åtgärder; information, deltagande och förebyggande för att öka medvetenheten hos allmänheten om de möjligheter och risker som det innebär att använda Internetteknik; och inrätta en kunskapsbas som främjar samarbete och utbyte av god praxis och information på internationell nivå.

Som kommissionsledamot Viviane Reding vet talar statistiken för sig själv: Barn får tillgång till Internet betydligt tidigare i livet nu. Redan i 9–10-årsåldern är de online flera gånger i veckan, och 75 procent av

européiska barn mellan 12 och 15 år använder Internet i cirka tre timmar varje dag, för att kommunicera via chattjänster, meddelandetjänster och webbplatser för socialt nätverkande.

Syftet med programmet är givetvis inte att kriminalisera Internet och demonisera den nya kommunikationstekniken, det är snarare tvärtom. Vårt mål är att ge lämpliga verktyg för att bättre förstå och navigera i de nya teknikerna, och förstå vilka möjligheter de erbjuder när det gäller information, utbildning och kontakt med andra människor, men även för att lära sig hur man kan skydda sig mot missbruk. För vi kan inte bortse från den senaste statistiken som visar att 30 procent av alla ungdomar har råkat ut för minst en obehaglig upplevelse online då de har stött på pornografiskt innehåll, olika typer av stötande eller våldsamma meddelanden eller sexuella närmanden och ibland även innehåll som uppmanar till våld eller självstympning, självmord, anorexi eller bulimi.

Vi kan inte bortse från ökningen av antalet webbplatser med barnpornografiskt material. Vi kan inte ignorera Interpols uppgifter om att 500 000 nya barnpornografiska originalbilder läggs ut på Internet varje år. Utskottet har gjort rätt i att understryka bland annat tre nya fenomen. Ett utav dem är "grooming", som innebär att människor tar kontakt med minderåriga på Internet för att manipulera dem till att träffas. Grooming är särskilt lömskt eftersom närmandena förefaller ofarliga. Till en början ombes inte barnet att göra någonting, utan förleds av personens tillgivna och förtroliga sätt, uppfattar inte faran och uppskattar i stället den nära relationen, och pratar inte om den med någon, i synnerhet inte med föräldrarna. Det är alltså en mycket farlig situation, eftersom den inte uppfattas som sådan, och den leder ofta till ett faktiskt möte och övergrepp.

Ett annat allvarligt problem är "cybermobbing", som är en sorts mobbing där man använder sig av de nya teknikerna, och detta kan nu pågå dygnet runt tack vare Internet och mobiltelefoner. Det finns ytterligare ett problem: Den tekniska klyftan mellan generationerna. Vi har en ny generation som föddes under den digitala eran – barn som i femårsåldern kan använda videospel och surfa på Internet – och sedan vuxna, det vill säga föräldrar och lärare, som ofta inte ens vet hur man sätter på en dator eller skickar ett textmeddelande, eller använder de nya teknikerna försiktigt och motvilligt. Det är väldigt viktigt att minska denna klyfta.

Programmets mål är ambitiösa, kanske för ambitiösa med tanke på dess budget på 55 miljoner euro, men det är ändå en bra utgångspunkt. Som vanligt har parlamentet försökt stimulera till förbättring, genom banbrytande förslag som jag inte ska gå in på nu eftersom de finns i betänkandet och min tid är knapp. Jag vill avsluta med att understryka att det är både parlamentets och kommissionens skyldighet att aldrig sänka garderna i dessa frågor.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka parlamentet för att ha tagit upp kommissionens förslag så pass omgående, för att programmet ska kunna träda i kraft så snart som möjligt.

Sedan vill jag tacka föredragande, som har lyft fram de viktiga frågor som vi måste ta itu med. Både Internet och mobiltelefoner har fått otroligt många nya funktioner och applikationer sedan de först introducerades på marknaden. Nu finns det interaktiva marknader, och både unga vuxna och väldigt små barn tillbringar mycket tid online, ibland mer än framför TV:n. Vi har hamnat i en situation där föräldrarna inte kan hantera de nya teknikerna eller ens vet hur de fungerar.

Fast jag tycker inte att vi ska vara så negativa. Både Internet och mobiltelefoner ger många och spännande möjligheter. Men vi kan inte bortse från den andra sidan av myntet. I verkligheten finns det risker kopplade till Internet och mobiltelefoner, särskilt för den delen av befolkningen som är mest utsatta – våra barn. De faror som föredraganden har lyft fram på ett bra sätt inbegriper allt från innehåll som är skadligt att se till trakasserier och mobbing. Allt detta har både blivit lättare att göra och betydligt vanligare. Vad som är ännu värre är att Internet har blivit en kanal för sexuella övergrepp. Trots gemensamma ansträngningar för att bekämpa tillverkning och spridning av sådant material ökar det i omfattning. Det finns ett brådskande behov att bekämpa den sortens destruktiva och oacceptabla verksamhet.

Att skydda barnen måste vara ett gemensamt ansvar. Det börjar självklart med familjen, men vi måste ge familjerna stöd så att de kan hjälpa sina barn. Detta gäller regeringar, industrin, icke-statliga organisationer och skolan. Det är precis det som är målet för det nya programmet för ett säkrare Internet. De insatser som gjorts tidigare för Internetskydd kommer att ingå i programmet, och man bygger även vidare på framgångarna och öka barnens säkerhet i dagens Internetmiljö. Vi är medvetna om att de gemensamma åtgärder som utförts av regeringar, privata organisationer och industrin är ett bra exempel på hur EU kan ha en direkt inverkan på medborgarnas vardag. Fler barn använder Internet hemma eller på skolan, men föräldrar och skola är inte alltid medvetna om vilka möjligheter och risker det innebär. Därför kommer vi att aktivt fortsätta

vårt arbete med att skapa en säkrare Internetmiljö för barn genom att informera föräldrarna, stödja lärarna och be om samordnade insatser från de nationella regeringarna och utbildningsorganisationer.

Vi kommer givetvis att behålla kärnan av kommissionens förslag, men parlamentet har lämnat en rad ändringsförslag som ger en utförligare beskrivning av minst ett huvudmål och verkar spegla enigheten i parlamentet. Därför kan kommissionen ge sitt stöd till ändringsförslagen i Roberta Angelillis betänkande. De kommer sedan att bana vägen för en lyckad överenskommelse med rådet i första behandlingen. Jag tvivlar inte på att kompromisstexten för programmet som ni har tagit del av i dag kommer få stort stöd av parlamentet och förhoppningsvis även av den andra lagstiftaren.

Christopher Heaton-Harris, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (EN) Herr talman! Det har varit ett nöje att arbeta med detta dokument. Det är första gången som jag uppriktigt kan säga att det varit ett nöje att arbeta med varenda person som deltog i förberedelserna av ärendet, i synnerhet föredragande Roberta Angelilli.

Jag tog mig friheten att rådfråga mina väljare genom annonser i dagspressen om detta ärende, så några av de saker som jag kommer att ta upp grundar sig på vad mina väljare har sagt om detta.

I utskottet för kultur och utbildning har vi haft en väldigt givande diskussion om denna allvarliga fråga, med vissa väldigt välinformerade inlägg. Vi har alla insett att vi inte behöver uppfinna hjulet på nytt. Det finns redan många exempel på god praxis när det gäller självreglering: Mobiltelefonföretag som T-Mobile går i spetsen med olika kontroller som görs innan ett barn kan få tillgång till något suspekt innehåll på Internet, eller över huvudet. Internetleverantörerna och organisationer som *Internet Watch Foundation* i Storbritannien och Inhope på europeisk nivå har ett välfungerande samarbete för att göra någonting åt det problematiska innehåll som finns online och att Europas minderåriga har tillgång till det.

Det finns dock vissa problem. Föredragande tog upp grooming. Europa har inte ens någon gemensam definition av grooming, och grooming enligt Roberta Angelillis beskrivning är fortfarande inte olagligt i alla medlemsstater. Vi borde göra någonting åt det problemet. Viviane Reding kanske kan föreslå det under ett eller flera av rådets sammanträden för några av länderna som ligger efter inom det området.

Det var ett nöje att arbeta med detta i mitt utskott. Vi har fått dela betydelsefulla erfarenheter, och för första gången välkomnar jag en budgetåtgärd i kammaren.

Titus Corlăţean, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (RO) På grund av de ständiga förändringar som sker inom den audiovisuella sektorn kommer vi inte bara att behöva instruera barnen, utan även informera föräldrar och lärare om de risker som barnen löper samt uppmuntra dem att arbeta för att informationstjänster på Internet ska kunna användas i en trygg miljö.

Med yttrandet från utskottet för rättsliga frågor som utgångspunkt, har vår målsättning varit att tänka ut en EU-strategi för att bekämpa grooming på Internet och skydda barnens fysiska, mentala och moraliska integritet, som kan påverkas om barnen kommer i kontakt med olämpligt innehåll via de nya kommunikationsmedierna. Vi har efterfrågat en kvalitetsmärkning för onlinetjänstleverantörer så att användarna lätt kan kontrollera om en viss leverantör verkar i enlighet med en uppförandekod samt att man skapar filter och effektiva ålderskontrollssystem.

Denna typ av brott begränsas inte av nationella gränser. Jag anser att vi behöver en samordnad strategi för nationella databaser, och de behöver sedan kopplas till Europol. För närvarande kan vi inte heller bortse från de ekonomiska risker som hänger ihop med barns användning av Internet, och därför efterfrågade vi att även mobiltelefonfjäntjänster ska anges som ett område där barn måste skyddas från oriktigt eller skadligt beteende. Jag vill avsluta med att säga att vi stöder att antagande av betänkandet och gratulerar föredragande.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, *föredragande för yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämlikhet mellan kvinnor och män*. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag ser det fleråriga programmet för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik som EU:s försprång internationellt sett när det gäller skyddet av barn. Så detta är en chans för oss att gratulera parlamentets föredragande, eftersom vi också har en del i detta och har fått visa att vi är medvetna om problemet.

I yttrandet från utskottet för kvinnors rättigheter och jämlikhet mellan kvinnor och män poängterar vi att hänsyn måste tas till det som är unikt för respektive kön. Flickor och pojkar har olika behov av kunskap och användning av de nya teknikerna och särskilt skydd. Riskerna ser olika ut för pojkar och flickor, och måste därför fastställas och analyseras separat.

Vi efterlyser även skydd för utsatta grupper och barn som löper risk att utsättas för sexuellt utnyttjande, trakasserier och mobbning.

Dessutom understryker vi vikten av information till föräldrar, vårdnadshavare och utbildningspersonal, vilka de än är. Vi framhåller även behovet av mer forskning för att öka skyddet för barn. Vi är givetvis medvetna om att ni har gjort en konsekvensbedömning och ett offentligt samråd. Det måste dock forskas mer, särskilt om skillnader mellan flickor och pojkar.

Vi vill också framhålla behovet av att utveckla företagandet, och där måste man övervinna hinder och faror, ta itu med farorna och fortsätta vidare, så att vi får ett EU som är bra på utveckling och ger ett bra skydd för sina medborgare.

Csaba Sógor, för PPE-DE-gruppen. – (HU) Herr talman! Tack! Betänkandet var som skraddarsytt för mig, då mina fyra barn surfar på Internet och jag konfronteras med dessa frågor varje dag. EU:s medlemsstater gör mycket för att Internet ska bli barnvänligare, och vi får inte glömma att kommissionen redan 1999 lanserade programmet Safer Internet Plus, som finns fortfarande. Som vi nyss hörde syftar programmet till att bekämpa skadligt och olagligt innehåll, och det har lagts stort fokus på att öka medvetenheten om Internetanvändning, och främjande av en säkrare Internetmiljö. Till det som redan sagts vill jag tillägga att mellan 2001 och 2007 försvann 20 000 barn, varav endast 500 har hittats.

Bland de åtgärder som tas upp vill jag lyfta fram kampen mot olagligt innehåll och skadligt beteende på Internet. Det finns stora brister inom det området. Vissa medlemsstater har inte någon telejour dit människor kan rapportera direkt om de har upptäckt olagligt innehåll eller webbplatser där man försöker locka till sig barn, så kallad grooming.

En annan viktig sak som vi inte får glömma är att medlemsstaterna behöver samarbeta mer och effektivare för att man ska kunna inrätta en kunskapsbas. Det är ingen slump att närmare hälften av programmets 55 miljoner euro går åt till att öka medvetenheten bland allmänheten. Förebyggande är bästa botemedlet. Rättsvårdande myndigheter använder emellertid all sin tid till att spåra brottslingar, oavsett om det gäller programvarurelaterade brott eller andra brott. Av den anledningen vill vi göra medlemsstaterna uppmärksamma på att de kan själva avsätta medel, utöver EU:s 55 miljoner euro, och göra samarbetet mer effektivt när man genomför programmet enligt betänkandet. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokraterna) och Europademokrater stöder ett godkännande av betänkandet. Tack så mycket.

Iliana Malinova Iotova, för PSE-gruppen. – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Tack! Roberta Angelilli, låt mig tacka och gratulera så hjärtligt för detta betänkande. Den globala finanskrisen är huvudfrågan, så det är inte mer än rätt att vi ägnar den all vår uppmärksamhet. Men problemet med databrottslighet som drabbar barn har åsidosatts, trots att vi vet att vi när som helst kan stå inför ett akut hot i form av en verklig pandemi av olagligt innehåll på Internet. I dag uppgav BBC att de genomfört en undersökning som visar att tre av fyra barn har stött på webbplatser med skadligt innehåll. I betänkandet slår man inte bara larm, utan det innehåller också en rad idéer för hur man kan bekämpa olagligt innehåll på Internet. Jag har arbetet med det som skuggföredragande. Förra veckan organiserade jag ett rundabordssamtal hemma i Bulgarien. Deltog gjorde representanter från polismyndigheten, icke-statliga sektorn, myndigheten för skydd av barn samt mobiltelefonoperatörer och mobiltelefonleverantörer. Temat var detta betänkande.

Vi hade en intensiv och ingående diskussion som ledde fram till ett antal slutsatser. Det är mycket som måste göras för att öka medvetenheten om hur allvarligt och verkligt problemet är i hela Europa. Tyvärr är problemet ofta utanför vår radär. Barnens uppfostran måste påbörjas i familjen och i skolan, vilket medför ett behov av särskilda instruktioner för föräldrar och lärare. Enskilda ansträngningar är dömda att misslyckas. Det är mycket viktigt med samordnade insatser, informationsutbyte, inrättande av en databas och internationellt samarbete. Många av de institutioner som jag nämnde uppmanade bestämt Europeiska kommissionen att rekommendera medlemsstaterna att skärpa den nationella lagstiftningen när det gäller att sprida, skapa och bedriva handel med skadligt och olagligt innehåll. De rekommenderade även EU att inrätta en rättslig ram för straffrättsliga åtgärder.

Nu borde det finnas en större medvetenhet om programmet bland Europas institutioner och medborgare. Det är oerhört viktigt att det öppnas fler telejourer. Det är också väldigt viktigt att vi samarbetar med polismyndigheter och inrättar databasen. Det behövs en gemensam märkning av barnvänliga webbplatser för att hjälpa föräldrar och barn att urskilja ofarliga webbplatser. Jag är övertygad om att programmet kommer att fortsätta efter 2013 och att det kommer att finnas ytterligare EU-program.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Friheten att använda Internet, mobiltelefoner och annan kommunikationsteknik är något mycket värdefullt för vuxna, men kan vara skadligt för barn eftersom de saknar den mognad och livserfarenhet som krävs. Internet är ett oerhört användbart verktyg för oss alla, men det har också använts för att inrätta webbplatser för utbyte av barnpornografi och annan pornografi och för att försöka komma i kontakt med minderåriga. Detsamma gäller mobiltelefonin.

Andra verksamheter är mindre extrema men kan också orsaka skada. Reklam för ohälsosamma livsmedel på tv och Internet som är riktad till barn påverkar deras hälsa negativt. Det kan också bidra till bråk inom familjen och leda till ohälsosamma matvanor inom målgruppen. Vi har nyligen här i parlamentet debatterat frågor om fetma och övervikt hos barn. Barn som tillbringar flera timmar om dagen framför datorn eller tv:n rör sig mindre och det hämmar deras fysiska utveckling. I genomsnitt tillbringar barn tre timmar om dagen framför tv eller dator, men många sitter faktiskt ännu längre framför skärmarna. De aggressiva beteenden som visas i tv-programmen har negativa psykologiska effekter på barn.

Det är därför mycket viktigt att genomföra programmet som syftar till en mer ansvarsfull användning av den nya kommunikationstekniken för att skydda barn och ungdomar. Jag gratulerar föredraganden och Europeiska kommissionen för deras sätt att ta itu med frågan.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Som en av medförfattarna till betänkandet om strategin för barns rättigheter är jag glad att vi här i parlamentet nu debatterar ett förslag för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik. Internet är ett typexempel på något som kan vara till största nytta för människor, men skadligt för samhället när det utnyttjas av kriminella.

Varje dag hör vi om barn som via Internet luras och kränks och leds in i prostitution, pedofilkretsar och pornografiska sammanhang. Det är därför allas vår plikt, och naturligtvis i första hand föräldrarnas, att ge barnen klara regler om hur Internet ska användas och inte missbrukas, och att förklara riskerna det kan föra med sig. Barn dras till datorer redan i unga år. Vi vuxna avundas dem ofta deras tekniska kunnande men deras barnsliga naivitet gör att de lätt kan råka ut för övergrepp.

Jag är tacksam för att parlamentet prioriterar denna slags verksamhet och jag vill att det föreslagna programmet påskyndas så att det kan börja genomföras under januari 2009.

Inger Segelström (PSE). - Herr talman! Jag vill börja med att tacka Roberta Angelilli för ett bra betänkande där hon följt upp besluten från barnstrategin. I förra veckan presenterade jag en rapport om unga och medier. Det är en stor undersökning om ungas medievanor där vi även tar upp föräldrarnas syn. Det nya är att en majoritet av unga i Sverige har en egen dator på rummet och att man har kastat ut TV:n.

Skillnaden är stor mellan flickor och pojkar när det gäller vad man använder Internet till. Flickorna chattar, umgås på nätet och sms:ar, medan pojkarna spelar spel. Flickorna blir kontaktade för sexkontakter. Färre flickor kommer i kontakt med porrsajter än tidigare, men de är mycket negativa till porr på nätet. Mycket få träffar främmande kontakter från nätet i verkligheten.

Ungdomar i dag har en sund syn på media, men högkonsumenterna oroar både föräldrar och oss politiker. Den gruppen behöver komma med i gemenskapsprogrammen i fortsättningen. Vi har definierat en högkonsument som en person som använder ett media mer än tre timmar om dagen. Det gäller ungefär 8–9 procent av den totala ungdomsgruppen. Men i Sverige i dag har 96 procent av alla unga mobiltelefon. Samma gäller 70 procent av de mindre barnen. Utvecklingen går alltså med rekordfart. Vår uppgift som parlamentsledamöter är att bekämpa avarterna.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka Roberta Angelilli för att hon tagit upp denna mycket viktiga fråga. Betänkandet är utmärkt. Det skulle dock vara mycket bättre om vi inte behövde debattera detta. Det skulle vara så mycket bättre om vi inte var tvungna att hantera människor som vill förstöra och utnyttja barn för sina egna förkastliga syften. Jag tvekar inte ett ögonblick att kalla dessa människor för onda.

Vi brukar kalla våra barn för våra skatter. Alla skatter måste skyddas mot tjuvar. Det är så jag ser på åtgärderna för att skydda barn som använder den moderna tekniken, och särskilt Internet. Det finns barn som tillbringar flera timmar om dagen på nätet. Tekniken är en del av vardagen i vår moderna värld. Den gör det möjligt för människor att kommunicera effektivare och är till stor hjälp i vardagslivet. Den underlättar exempelvis inom områden som administration, vetenskap, kultur och kunskap. Det är den positiva sidan, som bör stödjas och utvecklas. Tyvärr finns det också negativa sidor som innefattar att Internet och modern

kommunikationsteknik utnyttjas för att sprida skadligt innehåll som pornografi, droger, satanism, spel och olämpliga livsstilar.

Pedofiler utnyttjar Internet för att söka sina offer. Internet kan liknas vid en kniv, som är ett utmärkt verktyg för att skära bröd med men som också kan användas för att skada, i det här fallet allvarligt skada våra barn psykiskt genom sitt ondskefulla innehåll. Jag anser att det krävs flera viktiga åtgärder. För det första bör vi inrätta ett system som gör att vi kan spåra förövarna och vidta skarpa rättsliga åtgärder mot dem. För det andra bör alla inblandade bli mer medvetna om farorna med Internet, mobiltelefoni, tv och videospel. Jag menar då barn, föräldrar, lärare, söndagsskolelärare och ungdomsorganisationer som exempelvis scoutrörelsen. För det tredje behövs bättre samordning mellan organen för övervakning och uppföljning på området, både inom EU och globalt. När allt kommer omkring kan ju de servrar som sprider skadligt innehåll finnas i vilket land som helst. Slutligen bör alla våra insatser vara preventiva och systematiska och förövarna ska hanteras strängt.

Richard Howitt (PSE). – (EN) Herr talman! Jag vill använda min talartid här i kväll till att vädja till alla EU-länder att följa Storbritanniens praxis att ge telejourer anmälnings- och avstängningsbefogenheter. Det innebär att om bilder på sexuella övergrepp på barn läggs ut på Internet, och det upptäcks och rapporteras, kan telejouren omedelbart anmoda tjänsteleverantören eller webbhotellet att ta bort detta innehåll. Förslaget stöds av stiftelsen Internet Watch Foundation som har sitt säte i Oakington i Cambridgeshire i min valkrets. Jag vill verkligen tacka kommissionsledamoten Viviane Reding för det EU-omfattande stöd hon har gett stiftelsen.

Vårt ändringsförslag 25 om att inrätta sådana telejourer och låta dem ha ett nära samarbete med polisen kan bidra till målet. Det krävs snabba insatser för att stoppa sajter som enkelt hoppar mellan servrar i olika länder för att undgå upptäckt och för att stoppa ytterligare övergrepp mot barn som pågår inte bara när bilderna tas utan varje gång som någon tittar på dem.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Kommissionens förslag om att inrätta ett gemenskapsprogram för att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik har lagts fram mot bakgrund av EU:s insatser för att öka säkerheten för de barn som använder ny teknik. Det är ett viktigt steg som kommissionen har tagit här.

Kunskapsökningen inom IT-sektorn har lett till att barn i allt större utsträckning är exponerade för farorna med olagligt och skadligt innehåll på nätet. Jag välkomnar därför också de insatser som alla har gjort för att uppnå kommissionens mål, som helt enkelt är att skapa maximal säkerhet vid användande av Internet, och framförallt för barnen.

Jag gratulerar föredraganden och stöder hennes förslag att programmet ska antas omedelbart så att det kan träda i kraft den 1 januari 2009. Jag hoppas också att vi kan få fram lämplig finansiering för perioden 2009–2013, med tanke på att den ökande förekomsten av barnpornografi på Internet är en allvarlig larmsignal som manar till omedelbara åtgärder.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Jag gratulerar föredraganden. Vatten är gott, men om det inte är rent så måste det filtreras. Detsamma gäller Internet. Davide-filtret ger tillgång till Internet via ett säkert och kontrollerat nät och skyddar framförallt unga användare mot opassande webbplatser. Det använder den mest avancerade tekniken och uppdateras ständigt. Det är mycket effektivt och blockerar åtkomsten till webbplatser med innehåll som pornografi, pedofili, våldtäkter, satanism, svart magi osv. Det anger också varför sidan blockerats.

Filtret är också effektivt mot företag som använder telefonnummer med skyhöga uppringskostnader. Davide riktar sig till alla som vill skydda sina datorer mot osäkra webbplatser. Den uppförandekod vi röstar om kräver att unga människor ska garanteras skyddad tillgång till Internet. Det enda som behövs för att kunna använda filtret är att man registrerar sig på www.davide.it.

Pál Schmitt (PPE-DE). – (HU) Herr talman, fru kommissionsledamot! Internet, konsolspel och dataspel innehåller mycket våld, brutalitet och erotik och kan leda till beroende, sömnsvårigheter, oro och ätstörningar. De flesta barn är inte mogna för den här typen av innehåll och det finns en risk att de växer upp till psykiskt störda, avvikande vuxna. Modern teknik gör det möjligt att filtrera bort oönskat innehåll med hjälp av programvara, precis som vi kan göra med skräppost, och blockera skadliga webbplatser på datorer som används av barn. Information om sådana här program bör spridas bland föräldrarna och datortillverkarna bör uppmanas att göra programmen tillgängliga som en del av den obligatoriska programvaran på nya datorer. Det som behövs är ett slags digitalt miljöskydd. Det är klart att en del människor tolkar detta som

ett försök att begränsa friheten på Internet, men jag menar att det ligger ett större värde i att skydda våra barns mentala hälsa och värdighet. Tack för ordet.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Antalet européer som kopplar upp sig mot Internet växer exponentiellt. Barn tillbringar alltmer tid på nätet och den brottsliga verksamheten på webbplatser som är lätt åtkomliga för dessa barn ökar i samma takt. Interpols databas har registrerat över 500 000 bilder med barnpornografi och hälften av alla barn har redan vid något tillfälle varit inne på porrsajter, medan bara fyra procent av föräldrarna tror att deras barn skulle gå in på sådana sidor. Med tanke på detta läge är jag rädd att budgeten för Internetsäkerhet är alldeles för liten. Man måste investera i utveckling av datorsystem som effektivt kan kväva detta i sin linda. EU måste kraftsamla och göra gemensam sak med Förenta staterna och Japan. De olika projekt vi hittills har sett måste ersättas med åtgärder inriktade på barn, föräldrar, skolor, telekomoperatörer, statliga organ och icke-statliga organisationer. Å andra sidan uppskattar jag telejournätverket där både oroad medborgare och föräldrar kan rapportera skadligt Internetinnehåll. Exempelvis har Tjeckien en sådan telejour, som drivs av den icke-statliga organisationen Naše dítě.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Det är ett sorgligt faktum att de fantastiska möjligheter som Internet innebär för oss alla samtidigt, och i direkt proportion, ökat de moraliska, fysiska och sociala farorna för våra barn och ungdomar i hela världen.

Det är därför helt rätt att som i betänkandet fokusera på vad vi kan göra för att förhindra missbruk av Internet, särskilt i fråga om barnpornografi, grooming och sajter som får barn att skada sig själva – den mest skrämmande aspekten på detta är webbplatser som faktiskt uppmuntrar och ger råd om självmord.

Jag tror att programmet *Safer Internet* framgångsrikt kan hantera problemen. För mig finns det tre huvudfrågor. För det första behöver instrumentet för effektivt polissamarbete effektiviseras och jag anser att den europeiska databasen över barnpornografi bör stödjas. För det andra behövs en bättre spårbarhet när det gäller de finanstransaktioner som kan kopplas till barnpornografi och för det tredje behövs en avancerad gemensam säkerhetsmärkning så att föräldrarna kan känna sig trygga och veta vad som är säkert för deras barn.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (SK) Jag har ett par saker att säga om betänkandet. Det tar upp saker som kränkningar, barnporr, grooming, nätmobbning, spridning av rasistiskt material och uppmuntran till självstympning. Jag är övertygad om att Internet är ett 1900-talets största tekniska framsteg, men det kan också beröva barnen glädjen i ren och äkta kärlek och i att upprätta naturliga förhållanden. I chatttrummen på Internet är de som inte använder vulgärt språk och de som inte skryter om sina sexuella erfarenheter definitivt "ute".

Jag vill också framhålla den skrämmande statistiken om övergrepp mot barn via Internet. Som parlamentsledamot som värnar om familjevärden vill jag påpeka att Internet är ett av de sätt på vilket dagens samhälle kan beröva våra barn deras oskuld. Det krävs ett större ansvarstagande, och ansvar är nyckelordet här, ett ansvar som både Internetleverantörerna och föräldrarna måste ta för att skydda barnen från att komma åt innehåll som kan skada deras naturliga utveckling.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag håller fullständigt med om allt som sagts här i kammaren och tackar parlamentsledamöterna, inte bara för att debatten hålls utan också för att de har tagit denna debatt till sina väljare och till folk inom de områden där de är aktiva. Jag tror nämligen att det grundläggande problemet är att vuxna vet för lite.

Barn är ofta mycket duktiga på att hantera den nya tekniken och för första gången i människans historia kan barnen mer än föräldrarna, lärare och andra vuxna. Det är därför vi verkligen måste stärka föräldrar, lärare och vuxna och det är något som hela samhället måste ta ansvar för, inte bara politikerna utan också de icke-statliga organisationerna och framför allt Internetleverantörerna. Det gläder mig att exempelvis mobiltelefonbranschen har ingått ett samförståndsavtal för att själva informera föräldrar och förhindra att skadligt innehåll sprids via 3G-telefoner.

Nätverket av telejourer som vi har inrättat genom programmet *Safer Internet* är mycket viktigt och fungerar perfekt i de flesta av medlemsstaterna. För att svara på frågan från den ungerska parlamentsledamoten – den ungerska telejouren kommer att startas om under 2009. Det är bara två medlemsstater som ännu inte har någon telejour och en medlemsstat låter polisen ta hand om problemet. Vi kan därför redan i dag säga att *Safer Internet* har haft mycket positiva effekter. Personligen skulle jag önska att telejourerna var mer allmänt kända – det är de i vissa länder, men inte i alla. Ni som parlamentsledamöter skulle kunna bidra till att göra telejourerna kända genom alla möjliga slags aktiviteter. Det skulle jag personligen uppskatta och jag är säker på att både föräldrar och barn också skulle det.

Det ställdes några frågor om EU:s straffrättsliga förfaranden. Här måste jag säga att det skulle vara väldigt bra om alla medlemsstater ratificerade konventionen om it-brottslighet. Jag kan också berätta att inrikes- och justitieministrarna under ledning av min vän kommissionsledamoten Jacques Barrot just nu arbetar med alla dessa frågor, bland annat problemet med grooming, och han kommer att lägga fram ett förslag om detta snart. Det internationella samarbetet mellan polis och rättsväsende är också på god väg. Saker och ting går alltså åt rätt håll här.

När det gäller filter för oönskat innehåll är även detta en fråga om information till föräldrarna. De flesta vet inte att det finns sådana filter och att de har möjlighet att använda dem. Därför har jag uppmanat Internetleverantörerna att de när de ingår avtal med föräldrarna verkligen ser till att informera dem om vilka möjligheter de har att hindra olika slags innehåll från att nå fram till deras barn.

Detta gäller de unga barnen. När det gäller ungdomarna måste vi naturligtvis stärka barnen själva och det är därför jag anser att det bästa sättet att skydda dem är att ge dem information om hur de ska undvika de fällor som finns. Vi kan ju faktiskt inte ställa en polis bakom varje barn – det går bara inte. Men barn kan mycket väl förstå vad som är positivt innehåll och vad som inte är det. Med programmet *Safer Internet* måste vi alltså stärka barnen själva, förutom deras föräldrar och lärare. Det blir vår uppgift under de kommande månaderna och åren och om alla drar sitt strå till stacken kommer det att bli lösningen på problemet.

Jag tackar föredraganden och alla parlamentsledamöter som bidrar till att göra Internet till en säkrare plats för våra barn.

Roberta Angelilli, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka kommissionsledamoten. Hon har gett oss viktiga försäkran, bland annat om att kommissionen och kommissionsledamoten Jacques Barrot har för avsikt att fastställa en bindande definition på fenomenet "grooming", en gemensam definition för alla medlemsstater. Det är som jag ser det utan tvekan ett mycket viktigt mål.

Jag tror ju förstås inte att det här programmet kan lösa alla problem, inte minst eftersom det bara är just ett program, med rättsliga begränsningar och naturligtvis budgetramar. Men trots allt framgår det tydligt av debatten att Europaparlamentet aktivt vill bekämpa skadligt innehåll på nätet. Målet inför framtiden är också att förbättra samordningen av insatser mot sådant innehåll på EU-nivå, sprida de bästa metoderna och de mest framgångsrika åtgärderna och utbyta information och metoder. Jag anser att det internationella samarbetet inom sektorn ständigt måste öka, och som andra parlamentsledamöter har påpekat är detta en sektor utan gränser. Vi måste därför rikta in oss på att kunna utbyta uppgifter och information i realtid.

Parlamentet vill ligga i spetsen för denna utveckling. Vi har många förslag, varav några redan har nämnts av mina medledamöter: idén om en märkning för "barnvänlighet", telejourernas och polisens roll för att förhindra och bekämpa övergrepp via nätet, men också behovet av att genomföra initiativ i fråga om självreglering bland mobiltelefonoperatörer och tjänsteleverantörer. Jag anser dessutom att vi måste arbeta för att göra det möjligt att spåra finansiella transaktioner som har koppling till spridning av barnpornografi.

Jag håller med kommissionsledamoten om att det viktigaste nu är kampanjer för information och utbildning, inte bara för barn utan också för vuxna, föräldrar och lärare, inte för att kriminalisera ny teknik – för den är livsviktig – utan för att skydda barnen i EU.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen äger rum på onsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar detta initiativ som fokuserar på att utbilda både föräldrar och barn om Internet för att göra barnen mindre sårbara för övergrepp via nätet. Jag tror det är en bra idé att producera pedagogiskt material i skolorna, men det vore också bra att inrätta program som är anpassade till de olika åldersgrupperna. Man kan när allt kommer omkring inte förklara saker ur samma perspektiv för en sex- eller sjuåring som för en 16-åring.

Jag menar också att det krävs effektivare filtertekniker, eftersom skräppost med pornografiskt innehåll är mycket vanligt och lätt åtkomligt för barn med egna e-postkonton. Det behövs också ytterligare ansträngningar för att kunna kontrollera åldern på personer som får tillträde till webbplatser med pornografiskt innehåll. Det är mycket lätt för minderåriga att komma in på den här typen av sajter.

Slutligen vill jag uttrycka mitt stöd till initiativet för internationellt samarbete på området. Det skulle vara ännu bättre om man kunde uppnå en global överenskommelse, särskilt när det gäller att märka webbplatser med "barnsäkert innehåll", med tanke på att väldigt många sajter med innehåll som är skadligt för barn ligger på domäner som inte administreras av organisationer inom EU.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Att inrätta ett flerårigt gemenskapsprogram för att skydda barn som använder Internet och annan modern kommunikationsteknik är som jag ser det oerhört viktigt och helt outhållbart, eftersom det ligger i vårt gemensamma samhällsintresse att med alla medel skydda våra barn från skadligt och farligt innehåll.

Förutom att de framför allt är avsedda att skydda barnen kommer dessa initiativ att få multiplikatoreffekter genom att främja en ökad säkerhet på Internet. För att målen ska uppnås krävs samarbete mellan föräldrar, skolor, tjänsteleverantörer, offentliga myndigheter och organisationer. Det är bara med förenade krafter som vi kan åstadkomma tillräckligt kraftiga åtgärder för att skydda våra barn.

I kampen mot skadligt innehåll är de åtgärder som medlemsstaterna vidtar också mycket viktiga, exempelvis inrättandet av nationella kontaktställen och ett effektivt samarbete mellan dessa. Det är viktigt att skapa effektiva metoder och mekanismer, vilket innefattar information, hjälp via telejourer, omedelbara insatser, förebyggande åtgärder, inrättande av en databas med erfarenheter och bästa metoder samt fortlöpande övervakning.

Edit Herczog (PSE), skriftlig. – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! Vi är på väg att anta en ny resolution om skydd för barn. Som mamma välkomnar jag också initiativet och jag håller med om att barn behöver skyddas från olagligt innehåll på Internet och andra forum som riktar sig mot dem, liksom från innehåll som kan skada deras utveckling på andra sätt.

Utöver dessa mål är jag övertygad om att vi inte kommer att lyckas om vi försöker skydda barnen genom att bara försöka stänga ute pornografi och olagligt innehåll från deras närmiljö. Även om det vore idealet är det omöjligt. Det är därför det är så viktigt att vi förutom det preventiva skyddet lär barnen vad de ska göra när de får den här typen av frågor eller utsätts för sådan påverkan.

Vi måste lära dem att de kan be om hjälp – och hjälpen måste vara verklig och lättåtkomlig. Vi måste förbereda vartenda barn på vad som kan hända, innan det händer, på samma sätt som vi lär dem att aldrig hoppa in i en främmande bil eller ta emot godis från främlingar. Ansvaret för detta slags förberedelser ligger i första hand hos den närmaste omgivningen: föräldrar, familj, skolan. Det förslag vi ska rösta om nu är mycket viktigt, men det kan bara bli effektivt tillsammans med åtgärder för att skydda barnets miljö.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Jag vill gratulera kollegan Roberta Angelilli till hennes betänkande om att skydda barn som använder Internet och annan kommunikationsteknik, som tar upp en mycket allvarlig och växande fara. Genom den ständigt allt mer lättillgängliga nya tekniken och de ökande datorkunskaperna utsätts våra barn i ständigt ökande omfattning för risken för trakasserier, barnpornografi, mobbning och rasistiska influenser. Vi hör ständigt talas om nya fall där kriminella använt sig av diskussionsforum på nätet för att locka till sig intet ont anande minderåriga offer och vinna deras förtroende för att sedan förgripa sig sexuellt på dem.

De skrämmande uppgifterna visar att de nya faror som den tekniska revolutionen fört med sig kräver en harmoniserad handlingsplan på EU-nivå som kan tackla problemet i dess hela vidd. Barn, familjer, skolor och lärare måste involveras och det krävs samarbete med aktörerna i kommunikationsbranschen och brottsbekämpande myndigheter. Det fleråriga gemenskapsprogram som kommissionen tagit initiativet till måste omfatta åtgärder för att bekämpa det olagliga och skadliga innehållet på nätet, som tyvärr sprider sig hela tiden. Det krävs dels ökad medvetenhet, dels effektivare och mer samordnat utnyttjande av de straffrättsliga instrument som finns i varje medlemsstat. Dessutom måste lärare, omsorgspersonal och framförallt föräldrar bli medvetna om den nya kommunikationsteknikens dolda faror. Jag är övertygad om att parlamentet – i enlighet med min kollegas intentioner – kommer att godkänna detta förslag så fort som möjligt och att det nya programmet ska kunna komma igång i januari.

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) Enligt Eurobarometer använder 74 procent av alla 12- till 15-åringar Internet dagligen, och många av dem har exponerats för pornografiska bilder. Enligt en undersökning av Internet Watch Foundation har kränkningarna av minderåriga på Internet ökat med 16 procent under de senaste åren. Det är uppgifter som tydligt visar att nätsäkerhet för barn bara kan åstadkommas genom en strategi på flera nivåer som omfattar barn, familjer, skolan, aktörerna inom telekommunikationssektorn och då bland andra Internetleverantörerna, samt rättsvårdande myndigheter.

Jag anser att prevention måste ha en nyckelroll när det gäller att skydda barn på Internet. Det är viktigt att kräva ett särskilt tillstånd för att få driva och få tillträde till webbplatser med pornografi, våld och annat innehåll som kan vara skadligt för barns utveckling. Eftersom det i vissa länder är en väletablerad praxis att med de rättsliga myndigheternas tillstånd blockera webbplatser med barnpornografiskt innehåll på inhemska och utländska servrar, och eftersom ländernas nuvarande lagstiftningsramar på det hela taget gör det möjligt att ta bort sådant innehåll, vill jag uppmana medlemsstaternas rättsliga myndigheter att vidta de åtgärder som krävs för att blockera sådana webbplatser. Det skulle också vara bra att fundera på om det inte borde vara straffbart att bygga sådana webbplatser, och till och med att gå in på dem.

I förebyggande syfte krävs lämplig utbildning och omfattande information. Barnen måste förberedas med rätt kunskaper så att de har flera verktyg de kan använda sig av för att avslöja potentiella förövare och försvara sig mot dem.

Roxana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Numer kan Internet erbjuda en hel värld av information och underhållning, men också en miljö som kan vara mycket farlig för barn. Därför är det absolut nödvändigt att programmet *Safer Internet* startas så att vi kan skydda barn som använder Internet och annan ny teknik.

Programmets framgång hänger på hur finansieringen på 55 miljoner euro kommer att användas, men också på hur framgångsrika vi kan vara i fråga om att kombinera teknik och utbildning. Studier visar att programvarufilter mot de faror som barn utsätts för skyddar 90 procent av barnen, medan föräldrar och andra vårdnadshavare ansvarar för att skydda de övriga 10 procenten. De måste förklara för de minderåriga att de inte får stämma träff med någon främling från Internet, inte svara på obscena meddelanden och inte ge främlingar personlig information eller lägga ut personliga bilder.

Den modell som används för visuella medier, där tv-kanalerna anger lämpliga åldersgränser för filmer eller program som visas, behöver anpassas till onlinemedierna. Ett första steg mot att skydda barnen från olagligt innehåll på nätet vore att uttryckligen märka vissa webbplatser som "barntillåtna".

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Programmet för att skydda barn som använder Internet och annan ny teknik är ett av de mest grundläggande sätten att skydda barnen, ifråga om såväl teknikspridning som ökad datorvana. Följden är att barnen nu utsätts för faror på grund av olagligt innehåll och olämpligt beteende som barnpornografi, trakasserier, grooming och övergrepp via Internet.

Enligt statistiken använder över 70 procent av ungdomarna mellan 12 och 15 år Internet omkring tre timmar om dagen. Tyvärr har de flesta av dessa ungdomar exponerats för pornografiska bilder. Det är också mycket oroväckande att antalet webbplatser som innehåller porr ständigt ökar, samtidigt som genomsnittsåldern på de barn det handlar om minskar.

En strategi med flera spår är det enda sättet att öka barnsäkerheten i Internetsammanhang. Programmet måste ha en bred bas och involvera barn, deras familjer, skolan, operatörerna inom kommunikationssektorn, Internetleverantörer och andra institutioner. Telejourer bör spela en viktig roll för att bekämpa skadligt innehåll på Internet genom att samla information om det. Barn måste lära sig hur de ska undvika farligt beteende på Internet. Föräldrar och lärare bör för sin del delta vid utbildningskampanjer om datoranvändning för att minska generationsklyftan när det gäller ny teknik och se till att farorna kan bekämpas effektivare.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Allt eftersom Internet i allt högre grad blir en del av vardagen löper barnen i dag en allt större risk att utsättas för övergrepp, kontaktsökande för sexuella ändamål eller trakasserier och andra faror i webbmiljön.

Enligt en nyligen offentliggjord rapport från *EU Kids Online* har 68 procent av barnen i mitt land, Estland tillgång till Internet i hemmet. Detta är en av de högsta siffrorna i Europa och den kan likställas med siffrorna för Danmark, Belgien, Sverige och Storbritannien.

En hög siffra i fråga om tillgång till Internet behöver inte automatiskt innebära att det finns en större risk att utsättas för trakasserier eller otrevligt material, men bland de länder som har studerats ligger Estland i gruppen med högst tillgång till Internet, tillsammans med Nederländerna och Storbritannien.

Det finns många problem som är lika i hela EU – hälften av barnen har lämnat ut uppgifter om sig själva, fyra av tio har kommit i kontakt med pornografi, en tredjedel har stött på våldinnehåll, många har fått kränkande sexuella kommentarer och hela nio procent har träffat människor på riktigt efter att ha fått kontakt med dem via Internet. Trakasserier via Internet har 15–20 procent av EU:s ungdomar råkat ut för. I Estland är denna siffra ännu högre, 30 procent (barn mellan 6 och 14 år).

Vi måste fästa mer uppmärksamhet på dessa frågor. Särskilt i medlemsstater som Estland, där fler och fler barn använder Internet i vardagen. Internetanvändandet har naturligtvis sina positiva sidor. Men vi måste vara mer uppmärksamma på de faror det för med sig.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Herr talman! Roberta Angelillis betänkande är väldigt fokuserat på den Internetpornografi som finns tillgängligt för barn, men det finns något som faktiskt är ännu allvarligare. Det är våldet. Pornografiskt material kan vara väldigt störande men att se mycket detaljerade bilder av våld mot andra människor och till och med självstypning kan verkligen provocera ungdomar att agera obetänksamt. Tänk bara på all diskriminering, aggressioner mot unga i minoritetsgrupper eller skottlossning i skolor.

Det är inte länge sedan två skolskjutningar ägde rum i Finland – mycket nära min egen valkrets Estland. Det konstaterades att skytten hade lagt ut våldsmaterial på Internet strax innan han begick dådet. Det materialet finns också tillgängligt för andra ungdomar med problem och vi har ingen aning om vad som kommer att hända härnäst.

Europeiska unionen måste vidta kraftfulla åtgärder för att stoppa detta förespråkande av våld, samtidigt som vi inte får begränsa människors yttrandefrihet. Varje människas liv måste värnas och när våra ungdomar behöver hjälp eller vägledning måste de få det. Vi har inte råd att förstöra eller förspilla ungdomars liv, de är EU:s framtid.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Situationen i dag är sådan att unga människor är skickligare än den äldre generationen på att använda den nya tekniken. Internet har inga hemligheter för barn och ungdomar, som ofta vet bättre än föräldrarna hur det fungerar. Samtidigt är det barn och ungdomar som löper mest risker på grund av det psykologiska Internetsvåldet.

Enligt uppgifter som samlats in för en undersökning av barns Internetanvändande har hälften av alla polacker som använder Internet utsatts för förolämpningar, kränkningar och hot på Internet.

Situationen är ännu allvarligare när det gäller barnen. Över 70 procent av de unga Internetanvändarna har exponerats för pornografiskt eller erotiskt material, och över hälften av dem har sett grymma och våldsamma scener.

Det bör dock understrykas att de allra flesta ungdomarna har exponerats för detta av misstag, och inte avsiktligt sökt sig till det. Bara 12 procent av barnen medgav att de faktiskt sökt efter sajter av det här slaget.

Jag nämner denna statistik här i parlamentet, och använder mitt eget land som exempel, för att inskräpa allvaret i de faror som våra yngsta medborgare utsätts för.

Jag anser alltså att det planerade programmet för att skydda barnen absolut måste genomföras.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Barn använder i allt större utsträckning Internet för att kommunicera, söka information, komma åt kunskaper och roa sig på fritiden. Såväl barnen som resten av familjen behöver vara medvetna om de risker detta kan medföra och framför allt behöver de följa vissa regler som kan skydda dem när de använder Internet.

Internet måste förbli ett öppet medium, men det måste samtidigt vara säkert. Programmet för ett säkrare Internet bygger vidare på och förstärker de tidigare programmen *Safer Internet* och *Safer Internet Plus*. Jag skulle dock vilja framhålla att programmet bara kan bli effektivt om medvetenheten skärps hos befolkningen och om den specifika lagstiftningen genomdrivs på nationell nivå. Varje incident där ett barn eller en ung människa utsätts för oönskade påtryckningar eller mobbning på Internet måste tas på allvar, rapporteras och hanteras på lämpligt sätt.

I en ny rapport anges att två tredjedelar av ungdomarna har fått ovälkomna förslag när de använt Internet och att 25 procent har sett oanständigt material. Tyvärr är det fortfarande många föräldrar som inte kan någonting om digitala medier och därför inte kan vidta de åtgärder som krävs för att skydda barnen på Internet. Jag uppmanar kommissionen att förena sina krafter med medlemsstaterna för att se till att det upprättas centrum för rapportering och reaktion mot incidenter som kan relateras till Internetsäkerhet och för att inrätta ett samarbete mellan sådana centrum.

18. Återhämtning av torskbestånd (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Niels Busk, för fiskeriutskottet, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 423/2004 när det gäller återhämtning av torskbestånd och om ändring av förordning (EEG) nr 2847/93 (KOM(2008)0162 – C6-0183/2008 – 2008/0063(CNS)) (A6-0340/2008).

Niels Busk, föredragande. – (DA) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kommissionen har lagt fram ett bra och konstruktivt förslag om ändring av den befintliga planen för återhämtning av torskbeståndet i bland annat Nordsjön, Skagerack och Kattegatt. Trots den befintliga återhämtningsplanen fiskas fortfarande betydligt mer torsk än vad som återproduceras. Keltiska havet har inkluderats i återhämtningsplanen eftersom nya utvärderingar tyder på att torskbeståndet även här är överutnyttjat och i dåligt skick.

Syftet med dessa ändringar är att se till att torskbeståndet återhämtar sig inom de närmaste fem till tio åren. Målet ska nås genom att minska fiskedödligheten med mellan 10 och 25 procent beroende på beståndets skick. Detta ska kompletteras med reglering av fiskeinsatserna och med bestämmelser om övervakning och kontroll. Målen ska ses över så att ett uttag som är så hållbart som möjligt uppnås, även om havsförhållandena ändras till följd av den globala uppvärmningen. Systemet med reglering av fiskeansträngningen ska förenklas. Det har med tiden blivit så invecklat att det behövs ett nytt system som baseras på ansträngningstak som ska förvaltas av medlemsstaterna. Det nya systemet kommer att ge ökad flexibilitet vilket ska göra genomförandet mer effektivt.

Planen ska anpassas till olika återhämtningsnivåer och innefattar därför en modulär strategi där fiskedödligheten justeras som en funktion av den återhämtningsnivå som uppnåtts. Tydliga regler fastställs för de situationer då forskarna inte kan ge exakta uppskattningar av beståndens status. Mängden fisk som kastas överbord ska minskas genom att nya mekanismer som kan uppmuntra fiskare att delta i program för att undvika torskfångst. Kort och gott vill kommissionen ändra den nuvarande återhämtningsplanen för torsk så att den blir mer fullständig och uppdateras till den senaste utvecklingen. Den ska samtidigt bli enklare, mer effektiv och lättare att genomföra, övervaka och kontrollera.

Totala tillåtna fångstmängder (TAC): Nya regler införs för att fastställa totala tillåtna fångstmängder. Beståndens storlek ska mätas i förhållande till antingen minimikvantiteten eller målkvantiteten. När rådet fastställer TAC ska det också dra bort en viss mängd torsk som motsvarar den uppskattade mängden fisk som kastas överbord, beräknat på den totala mängden fångad torsk. Andra faktorer som bidrar till fiskedödligheten kommer också att bidra till en förändring av den sammanlagda torskfångsten när TAC har fastställts.

Var tredje år ska kommissionens vetenskapliga, tekniska och ekonomisk kommitté för fiskerinäringen utvärdera torskbeståndens återhämtning. Om trenderna inte är tillfredsställande ska rådet fastställa lägre TAC än vad som anges i de ovannämnda reglerna och besluta om lägre fiskeansträngning.

Som föredragande har jag lagt fram en mängd ändringsförslag till kommissionens förslag, och mina kolleger har också lagt fram en del. Den viktigaste ändringen är att ändra referensperioden från 2005–2007 till 2004–2006, eftersom uppgifterna för 2007 är så nya att de inte är tillförlitliga och det därför är bättre att använda de uppgifter som vi är säkra på.

Hänsyn har tagits till att torskbestånden vid en viss tidpunkt börjar byggas upp igen. Därför kan vi inte bara införa minskningar, utan det är snarare förändringar som behövs. Systemet för att övergå från en redskapsgrupp till en annan blir mer flexibelt så att det blir möjligt att reagera på yttre förhållanden, som stigande bränslepriser. Trots de senaste veckornas prissänkningar ligger bränslepriserna fortfarande på en mycket hög nivå. De regionala rådgivande nämnderna ska vara så engagerade som möjligt. Både fiskare och medlemsstater ska uppmuntras att införa åtgärder för att minska fiskedödligheten och bortkastad fångst.

Slutligen vill jag tacka det franska ordförandeskapet och kommissionen för deras mycket konstruktiva samarbete.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar fiskeriutskottet och speciellt föredragande Niels Busk för hans genomarbetade och genomtänkta betänkande.

Jag är glad över att Europaparlamentet delar kommissionens syn på återhämtningen av torsk. Fiskedödligheten är för hög. Mängden torsk är alldeles för låg. Även om det i vissa områden finns mer ungfisk i havet jämfört med tidigare år, så är det snarare en tillfällighet än en återhämtning.

Jag är också glad över att Europaparlamentet håller med om behovet av att utvidga återhämtningsplanen till att omfatta Keltiska havet och om behovet av att reducera fiskedödligheten genom minskade totala tillåtna fångstmängder (TAC) och minskad fiskeansträngning. Jag håller med om många av Europaparlamentets ändringsförslag, men jag kan inte helt hålla med om Europaparlamentets text. Det är enbart därför att liknande rättsliga texter redan finns eller håller på att utarbetas i samarbete med medlemsstaterna och jag vill inte förekomma resultaten från de tekniska diskussionerna som inleds.

Nu till detaljer. Jag godtar ändringsförslagen 1, 4, 5, 6, 7, 9, 13, 14 och 16. När det gäller ändringsförslag 2 håller jag med om principen, men kommissionens och rådets befogenheter fastställs redan i EG-fördraget och de regionala rådgivande nämndernas roll fastställs i artikel 31 i den grundläggande förordningen.

När det gäller ändringsförslag 3 om att minska fångsten som kastas överbord, har jag arbetat med ett särskilt initiativ. Ni kommer att delges kommissionens meddelande från våren 2007 om fångst som kastas överbord. Meddelandet kommer inom kort att följas upp med ett förslag till förordning.

När det gäller ändringsförslag 7 godtar jag att TAC inte bör fastställas på en nivå som utgör en ökning på mer än 15 procent för bestånd utsatta för hög risk. Men rådet bör behålla alternativet av en minskning med mer än 15 procent.

När det gäller ändringsförslag 8 godtar jag att en referens till torsk som dödas av sälar införs som ett exempel och att bedömningar av klimatförändringens inverkan på torsk införs när planen ses över.

När det gäller ändringsförslag 10 är det riktigt att kapitlet refererar till en begränsning av fiskeansträngningen. Om man refererar till ett fastställande skulle det innebära att fiskeansträngningen bara skulle mätas och inte förvaltas. Jag kan därför inte godta ändringsförslaget.

När det gäller ändringsförslag 11 kan jag ompröva baslinjen för kalkylen av kilowattdagar. Medlemsstaterna måste dock delta i diskussionen.

När det gäller ändringsförslag 12 håller jag med om att den föreslagna texten i artikel 8a punkt 3 är förvirrande och den ska skrivas om för att tydliggöras.

När det gäller ändringsförslag 15 var förslaget till öronmärkning av kapacitet för restriktivt och kunde förhindra strukturomvandlingar inom fiskeflottornas verksamhet. Jag diskuterar fortfarande med medlemsstaterna hur vi kan vara tillräckligt flexibla samtidigt som vi ser till att fiskeansträngningen inte ökar. Därför ser jag hellre att vi förbättrar än tar bort befintlig text.

När det gäller ändringsförslag 17 kan jag godta principen för ansträngningsöverföringar under förutsättningen att det finns en korrektionsfaktor som återspeglar vikten av torskfångst i olika sektorer. Men frågan är komplex och kräver ytterligare utredning.

När det gäller ändringsförslag 18 kan jag av rättsliga skäl inte godta att referensen till beslutsordningen tas bort. Beslutsordningen som det refereras till är den som fastställts i EG-fördraget.

Jag tackar för er uppmärksamhet och för era konstruktiva bidrag till betänkandet.

Cornelis Visser, för PPE-DE-gruppen. – (NL) Herr talman! I kväll diskuterar vi betänkandet av Niels Busk om kommissionens förslag till snabbare återhämtning av torskbestånden i europeiska vatten. Jag gratulerar föredraganden Niels Busk till betänkandet.

Torsken är en viktig fiskart för EU. Förr i tiden var den en del av människors stapelföda och torsken åts som ett substitut för det dyrare köttet. I dag är torsken en lyxfisk som endast hittas till höga priser. Sedan slutet av åttiotalet och början av nittiotalet har tillgången på torsk sjunkit stadigt. Utöver naturliga orsaker, såsom uppvärmningen av Nordsjön och den faktiska frånvaron av hårda vintrar, kan det även hänföras till intensivt torskfiske. Det är i synnerhet den orsaken som kommissionen vill behandla i den nya återhämtningsplanen för torsk.

Jag förstår och håller med om kommissionens önskan att förenkla förordningarna som syftar till att begränsa torskfisket. Gällande förordning är allt för komplex och ger upphov till många olika tolkningar bland både fiskare och inspektörer. En förenkling skulle i alla fall komma åt det problemet. Det är nödvändigt, även för nederländskt fiske, att vi på europeisk nivå upprätthåller återhämtningen av torskbestånden.

Det har behövts tid för de föreslagna åtgärderna att ge effekt. I mer än 18 månader har torskbestånden i Nordsjön visat en märkbar återhämtning. Europaparlamentet, inklusive jag själv, vill i högre grad involvera

fiskeindustrin och de regionala rådgivande nämnderna i de åtgärder som ska vidtas. Det kommer att öka stödet inom industrin. De nya bestämmelserna är så långt jag kan se, ett steg i rätt riktning. Medlemsstaterna kan reglera torskfisket mer effektivt och samtidigt vet fiskarna i långt större utsträckning vad som är tillåtet och inte.

Det kommer att ta fyra till sex år innan det blir tydligt om de åtgärder som vi nu vidtar är effektiva eller inte. Jag uppmanar därför kommissionsledamoten att ta sig tid att bedöma de åtgärder som vidtagits innan nya åtgärder utarbetas. Om inte det sker kommer fiskarna att hamna i en omöjlig situation.

Ole Christensen, för PSE-gruppen. – (DA) Herr talman! Jag vill inleda med att tacka föredraganden Niels Busk för ett konstruktivt samarbete i samband med att betänkandet utarbetades. Jag anser att vi har nått fram till ett tillfredsställande resultat. Med våra ändringsförslag kommer systemet att bli enklare, mer flexibelt, effektivare och mindre byråkratiskt. I översynen av kommissionens förslag framhåller vi till exempel att framgången för återhämtningsplanen för torsk är i hög grad beroende av att det inte förekommer olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Kontroll och övervakning är viktiga instrument för att se till att fiskebestämmelserna genomförs. Dessutom bör fiskeindustrin och relevanta regionala rådgivande nämnder i medlemsstaterna vara mer involverade i bedömnings- och beslutsordningen, så att det i den framtida utvecklingen och utvidgningen av förvaltningsmekanismerna tas hänsyn till särskilda regionala egenskaper och behov. För ett effektivt genomförande av återhämtningsplanen krävs det att alla berörda parter är involverade för att kunna se till legitimitet och efterlevnad av föreskrifterna på regional nivå. I betänkandet betonar vi också att återhämtningsplanen kommer att få viktiga konsekvenser för fiskeindustrin och för den ekonomiska och sociala utvecklingen av lokala samhällen. När torskbestånden har förbättrats väsentligt bör därför kommissionen ompröva systemet med fiskeansträngning.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Den eviga refrängen från kommissionen – och naturligtvis i betänkandet – är de ständigt sjunkande torskbestånden. Trots det så kommer vi i år att inom EU kasta tillbaka död torsk värd 50 miljoner euro i havet. Varför? På grund av vår galna politik om fångst som kastas överbord. De totala tillåtna fångstmängderna har pressats till så låga nivåer att andelen fångst som kastas överbord ökat kraftigt. Förmodligen kastas en fisk överbord för varje torsk som behålls. År efter år pressar vi ner de totala tillåtna fångstmängderna och konsekvensen blir att vi kastar mer fångst överbord och så fortsätter denna självförstörande ekogalna politik.

Oavsett om en torsk behålls eller kastas överbord, så minskar biomassan. Höj de totala tillåtna fångstmängderna och jag är övertygad om att vi då i motsvarande omfattning kommer att kasta mindre fångst överbord. Därmed ökar vi tillgången till livsmedel utan att bryta ner biomassan mer än vad vi gör för närvarande genom kastandet av fångst överbord. Det tror jag är rätt väg att gå, tillsammans med planer för att undvika torskfångst, och på så sätt kanske vi kan få in lite förnuft i denna politik.

Struan Stevenson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag gratulerar min gode vän Niels Busk till hans modiga försök till ännu en återhämtningsplan för torsk. Sedan jag blev vald 1999 har vi haft en återhämtningsplan för torsk varje år.

I varje återhämtningsplan för torsk införs ännu tuffare föreskrifter och ännu hårdare åtgärder. Eftersom vi sysslar med blandat fiske där torsk fångas tillsammans med räkor, vitling och kolja, uppstår problemen med att fångst kastas överbord, som vi nyss hörde Jim Allister tala om. Jag är rädd för att Niels Busk i detta fall försöker ta efter sin kände danske förfader, Knut den store, som var kung av Danmark och England på 900-talet och som bekant satt på sin tron vid havet och beordrade tidvattnet att inte komma in. Naturligtvis visar historien att han blev väldigt våt och med nöd och näppe undkom att drunkna. Att försöka införa en återhämtningsplan för torsk – en förvaltningsplan som ska hjälpa torsken att återhämta sig – är i ärlighetens namn att försöka trotsa naturen på samma sätt. Vi vet att klimatförändringarna har orsakat en uppvärmning av Nordsjön med en och en halv grad. Plankton, som torsklarverna när sig på, har förflyttats flera hundra mil norrut. Det är anledningen till att de flesta av de större torskarna som vi kan köpa i affärerna runt om i Europa kommer från Norge, Färöarna och Island. Så till dess att Nordsjön kyls ner igen, kommer ni inte att se någon återhämtning av torsk och alla de hårda förvaltningsplaner som vi vill införa kommer inte att göra någon skillnad.

Det gläder mig att höra kommissionsledamoten säga i kväll att han i detta fall godtar mitt ändringsförslag som i alla fall medför att man tittar på klimatförändringens inverkan på återhämtningen av torsk och hur mycket torsk som dödas av sälar. Vi har för närvarande 170 000 gråsälar i Nordsjön, som var och en äter två ton fisk varje år – inklusive mycket torsk – och tidigare har det inte varit politiskt korrekt att tala om sälar

i någon form. Att i alla fall titta på sälarnas inverkan på torskbestånden tycker jag är ett viktigt steg som vi tar i kväll. Jag anförtror Knut den store till kammaren och hoppas att hans betänkande antas.

Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Rådets förordning utgör ytterligare ett försök att uppnå en balans mellan vad vi vet idag om våra faktiska tillgångar och den naturliga önskan att frikänna oss från ansvaret som hänger ihop med naturvård och förvaltning av europeiskt fiske. Föredraganden har tydligt identifierat den nya yttringen av det urgamla dilemmat. Han har pekat på en uppenbar motsägelse mellan den ärliga avsikten att skydda tillgångarna och de faktiska möjligheterna att fastställa deras status.

Till skillnad från tidigare håller författarna av förordningen vid detta tillfälle med den vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerieringen om att det fortfarande saknas tillräcklig och tillförlitlig information att ge till fiskare i form av begripliga yttranden om TAC. Samtidigt råder det ingen tvekan om att unionens institutioner inte vill anses inaktiva och de rekommenderar därför att bestämmelser utarbetas för att se till att TAC genomförs konsekvent, även när man vet att uppgifterna är bristfälliga. Fiskare som väntar på att fiskeansträngningen kontrolleras, uppfattar tillvägagångssättet som överdrivet försiktigt och som olämpligt som rationell fiskeripolitik. Jag har ansträngt mig för att förstå de underliga metoder som antagits av myndighetspersoner inom området. Trots det anser jag att det är min plikt att varna föredraganden för de sociala och ekonomiska konsekvenser som kommer från en ökning av begränsningen av fångsterna och från irriterande och byråkratiska restriktioner av fiskarnas verksamhet. De senare stöder alltmer forskarna i fastställandet av den marina biomassans verkliga status. Polska fiskare har anslutit sig till den ökande kritiken mot den föråldrade databasen som är alltför baserad på uppskattningar. Nu är det kanske dags att ta större hänsyn till fiskarnas åsikter, som är grundade på århundraden av kunskap och medvetenheten om att fiskare bara kan överleva om de respekterar vad som är bäst för den marina miljön.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! En återhämtningsplan för torsk måste först och främst sporra de medlemsstater och fiskare som bidrar till att sänka torsk dödligheten. För det andra måste den reducera bifångsten och eliminera – inte minska utan eliminera – kastandet av fångst överbord. Ingen återhämtningsplan för torsk har någon trovärdighet om den inte tar med hela klimatförändringen i beräkningen och hur den påverkar torskens uppfödning- och lekplatser, som min kollega Struan Stevenson så talande nyss beskrev för protokollet. Det måste spela en stor roll i varje återhämtningsplan för torsk om den ska ha någon trovärdighet i dagens läge.

Jag håller med om att det är av yttersta vikt att minska bifångsterna genom program för att undvika torskfångst. Men vi bör hänvisa till behovet av att minska bifångsten och eliminera kastandet av fångst överbord. Det innebär alltså att det är av avgörande betydelse att minska torsken som fångas i nät (bifångsten) och som inte landas (utan kastas överbord). Om vi inte kommer till bukt med det är fisket inte hållbart, varken ekologiskt eller ekonomiskt. Irland har föreslagit ett pilotprojekt för 2009 för att minska andelen torsk som kastas överbord i vårt fiske av havskräftor i delar av Keltiska havet. Förhoppningsvis sporrar det fiskare och ger dem en stor roll i övervakning och kontroll, som kommer att bli nyckeln till ett lyckat genomförande av projektet. Men jag måste ställa en fråga till kommissionsledamoten i ljuset av vad vår föredragande refererade till som ”nya utvärderingar som visar att Keltiska havet är överexploaterat och därför måste kontrolleras”. För Keltiska havet rekommenderades enligt Internationella havsforskningsrådet (ICES) en total tillåten fångstmängd för 2009 som indikerar att beståndet är starkare där än i andra områden som omfattas av återhämtningsplanen. Är det verkligen Keltiska havet som borde omfattas av återhämtningsplanen? Behöver det vara så eller inte? Vem rådgör vi med från vetenskapligt håll?

Kathy Sinnott (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Jag vill informera kommissionsledamoten om att torsken en gång i tiden var den vanligaste fisken i irländska vatten och på de irländska borden. För mina fiskare är fiske mer än ett jobb. Det är en livsstil, en tradition och till och med ett kall. Många av mina fiskare sysslar med blandat fiske och för dem är kastandet av fångst överbord mer än slöseri och en motsägelse: det är avskyvärt.

Vi måste hjälpa fiskare med utrustning för att kunna fiska mer selektivt och skydda torsken. Förhoppningsvis kan vi samtidigt minska fångsten som kastas överbord, vi måste börja använda den och nyttja den i ett gott ändamål, landa den och ge den till sjukhus. Vi måste inte bara få stopp på att torsk och annan fisk kastas överbord, utan vi måste även få ett slut på hela skandalen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Jag anser att de ändringsförslag som Niels Busk lagt fram om den så kallade återhämtningsplanen för torskbestånd är mycket viktiga för att artens bestånd ska kunna återhämtas till vad det var för flera år sedan. Att skydda torskbestånden är den största utmaningen som vår gemensamma fiskeripolitik måste anta. Man bör komma ihåg att tillsammans med skarpsill och makrill, så

är torsken en av de vanligaste arterna som fiskas av Europeiska unionens fiskeflottor. På global nivå är torsken den näst populäraste arten.

Utöver det att torsken är en nyckelfångst är den även mycket viktig för att ekosystemet ska fungera ordentligt. Torsken kontrollerar naturligt spridningen av alger, särskilt i Östersjön. Med klimatförändringen blir minskningen av bestånden av den viktiga arten därför en betydande faktor i de förändringar som påverkar Nordatlantens marina ekosystem.

Avslutningsvis vill jag redogöra för de polska yrkesfiskarnas ställning, som har blivit de stora offren för den felaktiga och orättvisa politiken för torskfiske. Som ledamöterna kommer att bli varse, var fångstrestriktionerna först belagda fartyg under polsk flagg. De följdes av ett förbud mot torskfiske. Det fick inte bara en negativ inverkan på fiskarnas försörjning, utan det ledde även till att konkurser tornade upp sig över den polska tillverkningsindustrin. Bland de ändringsförslag som lagts fram bör man därför särskilt betona forskning. Forskningen kommer att hjälpa oss att fastställa torskbeståndens nuvarande status, och det i sin tur kommer att göra det möjligt för oss att driva en realistisk fiskeripolitik. Tack så mycket.

Joe Borg, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka de ärade ledamöterna för den intressanta debatten som visar på Europaparlamentets engagemang för återhämtningen av torsk.

Europaparlamentets betänkande stöder och överensstämmer i stort med kommissionens förslag till att göra vår nuvarande plan mer flexibel och effektiv och samtidigt mer omfattande. Som fler av er har påpekat har torsken visat tecken på förbättring och fiskare kommer att säga att torsken har återvänt till våra hav.

Det kan dock hänföras till en särskild årgång – nämligen 2005 – nu när torsken har vuxit i storlek och fångas i våra nät. Vi måste därför förvalta det försiktigt, eftersom vi genom att belöna detta enstaka år i förtid kan hamna i en situation där allt hopp om återhämtningen för beståndet är ute. Det har redan hänt två gånger under de senaste 15 åren – en gång i Irländska sjön och en gång i Nordsjön – då vi agerade för tidigt med att belöna en särskild årgång och hamnade i en situation då vi var tvungna att börja om från noll. Det är därför mycket viktigt att vi agerar på så sätt att en ansvarsfull förvaltning kommer att visa oss hur vi kan göra vårt yttersta för att minska ansträngningen genom olika åtgärder och metoder och samtidigt se till att kastandet av torsk överbord minskar.

Det kan göras med hjälp av resultatbaserad förvaltning, som införs i återhämtningsplanen för torsk. Jag skulle även uppmuntra medlemsstaterna att arbeta med oss så att vi får möjlighet att ha en återhämtningsplan för torsk, som med tiden kommer att ge en fullständig återhämtning av torsken.

Med det sagt, vill jag säga några ord om kastandet av fångst överbord i allmänhet, då det är ett problem som inte bara gäller torsk. Självklart så talar vi om torsk eftersom den har särskild betydelse i Nordsjön, men vi har flera andra fiskbestånd som kastas överbord och det är ett väldigt känsligt ämne i Europeiska unionen, där den allmänna opinionen blir alltmer negativ. Jag är fast besluten att behandla ärendet och jag avser titta på det igen eftersom det hitintills utvecklats väldigt långsamt. Jag anser att vi måste se bilden ur en mer generell synvinkel, så att vi omedelbart kan vidta betydande åtgärder för att stävja kastandet av fångst överbord. I ett senare skede återkommer jag till er med förslag till hur vi effektivt ska kunna hämma kastandet av fångst överbord i Nordsjön. Vi diskuterar även det här med partner som Norge för att se hur vi kan vidta effektiva åtgärder för att minska torskfiskeansträngningen och samtidigt komma med åtgärder som minskar kastandet av såväl torsk som andra fiskbestånd överbord.

När det gäller Keltiska havet som Avril Doyle refererade till, så stämmer det att Internationella havsforskningsrådet (ICES) anser att beståndet är något bättre än i andra hav. Men det sagt vidhåller ICES samtidigt att beståndet är i dåligt skick och måste återhämtas och det är därför som det ingår i den nya återhämtningsplanen för torsk. Det är trots allt fortfarande i dåligt skick. Att den totala tillåtna fångstmängden är fastställd betyder inte att beståndet är i gott skick, då det mesta av vårt fiske anses utföras över hållbara nivåer och man fastställer totala tillåtna fångstmängder som borde sjunka stegvis. När det är riktigt illa bör den totala tillåtna fångstmängden vara noll. I Keltiska havet är situationen något bättre, men beståndet är fortfarande långt ifrån vad det borde vara.

När det gäller vad som sades om torsk i Östersjön, även om området inte är en del av den här återhämtningsplanen för torsk, så lade vi fram en återhämtningsplan för torsk i Östersjön 2007. På grundval av råd från ICES – och troligen mindre av resultaten från själva återhämtningsplanen för torsk än av de betydande ansträngningar som Polen och polska fiskare har gjort – har den dåliga situationen för östlig torsk förbättrats i år, men situationen för västlig torsk i västra Östersjön har försämrats. Vi kommer därför att

behöva vidta tuffare åtgärder för torsk från västra Östersjön, men kanske kunna vidta lite mildare åtgärder för torsk från de östliga delarna.

Niels Busk, föredragande. – (DA) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten och mina kollegor för stora insatser och mycket goda ändringsförslag, som var helt nödvändiga för att återhämtningsplanen skulle bli så fullständig som möjligt.

Jag vill betona att det nu är mycket viktigt att återhämtningsplanen blir framgångsrik. Det är vi skyldiga fiskarna, men det är också riktigt, som det har sagts här i kväll, att vi har talat om återhämtning av torsk och även av andra arter. Vi har diskuterat det under de senaste tio åren, utan att ha uppnått målet. Det är därför viktigt att vi når ända fram nu.

Jag vill säga några ord om olagligt, orapporterat och oreglerat fiske. Vi känner ju inte till omfattningen, men jag tvivlar inte på att det har väldigt negativa konsekvenser för de återhämtningsplaner, som vi har genomfört de senaste åren. Det är skamligt mot fiskbestånden, det är skamligt mot fiskenäringen och det är skamligt mot samhället i stort, och Europaparlamentet har framhållt det gång på gång. Långt bättre och effektivare kontroller måste införas, så att vi kan sätta stopp för det olagliga fisket. Jag vill också nämna att vi även måste ta med i beräkningen och mäta andelen fisk som säljs, skarvar och andra rovfåglar och andra rovfiskar tar. Det är ju ett område, där det i varje fall inte finns någon som tar hänsyn till kvoterna, och det är ju näst intill detsamma som orapporterat fiske.

Frågan om fångst som kastas överbord är ett annat ämne som vi har pratat om i tio år. Kastandet av fångst överbord har naturligtvis oundvikliga konsekvenser för kvotpolitiken, men lika viktigt är att riktigt god och ätbar fisk kastas överbord. Herr kommissionsledamot! Jag är naturligtvis glad över att ni i kväll säger att ni har en plan redo, men det är väldigt otillfredsställande att vi har talat om ämnet i tio år utan att ha uppnått ett enda mål. Det är tråkigt och vi måste göra något åt det, annars kommer även denna återhämtningsplan vara dömd att misslyckas.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bogdan Golik (PSE), skriftlig. – (PL) Det är helt rimligt att Europeiska kommissionen och medlemsstaternas regeringar oroas över torskbeståndens kritiska läge i Europeiska unionens vatten. Men jag oroar mig över att när det kommer till förslag till lagstiftning och beslut, så utgår Europeiska unionens institutioner från forskning som bedrivs vid olika forskningsinstitut som Europeiska kommissionen finansierar. Det hänvisas sällan till forskning som bedrivs av oberoende forskare.

Det finns också motsägelser mellan rådets förordningar (EG) nr 812/2004 och (EG) nr 2187/2005 om förbud mot fiske med drivgarn i Europeiska unionen. Vid ett sammanträde med generaldirektoratet för havsfrågor och fiske som jag organiserade för en månad sedan, blev det uppenbart att Europeiska kommissionen är fast besluten att undvika alla frågor som rör det här ärendet. Kommissionen ger inga specifika svar och lever inte upp till sina skyldigheter enligt bestämmelserna i nämnda förordningar när det gäller forskning som bekräftar att det är lämpligt att införa förbud.

För torsk finns det till exempel ingen detaljerad statistik om fångster från fartyg kortare än 8 meter. Det förekommer heller ingen jämförelse av mängderna fiskeprodukter som bereds i förhållande till fångsternas storlek som anges i EU:s enskilda medlemsstater. Institutionerna har misslyckats med att tillhandahålla särskild information och särskilda planer. Onödig generalisering i forskningen har dessutom bidragit till att öka kontroverserna.

Mot sin sociala och ekonomiska bakgrund, blir fisket alltmer en anledning för fiskare i Polen bland andra länder, att demonstrera och protestera. Genom sänkta fiskekvoter och förbud mot drivgarn, till exempel, berövas många familjer sin försörjning.

19. Förvaltning av fiskeflottor som är registrerade i gemenskapens yttersta randområden (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Pedro Guerreiro, för fiskeriutskottet, om förslaget till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 639/2004 om förvaltning av fiskeflottor som är registrerade

i gemenskapens yttersta randområden (KOM(2008)0444 – C6-0298/2008 – 2008/0138(CNS)) (A6-0388/2008).

Pedro Guerreiro, föredragande. – (PT) Mot bakgrund av de ständiga strukturella hindren och nackdelarna i de yttersta randområdena, måste särskilda åtgärder vidtas för att utveckla de socioekonomiska behoven. Dessa får inte påverkas av kriterier relaterade till kortsiktiga lösningar eller en konjunkturbetingad eller artificiell utveckling av välståndet.

Fiskesektorn är strategisk för dessa regioner, när det gäller att både tillförsäkra befolkningen tillgång till fisk och trygga sysselsättning och ekonomisk hållbarhet i fiskesamhällena. Men trots de förbättringar vi ser, består fiskeflottorna till största delen av föråldrade fartyg som i genomsnitt är mellan 30 och 40 år gamla, särskilt den småskaliga flottan.

Nytt ekonomiskt stöd till renovering och förnyelse av fiskeflottorna i dessa regioner är mycket viktigt och det är obegripligt att Europeiska unionen blockerar stödet. Ett fortsatt stöd till renovering och förnyelse av fiskeflottorna är en nödvändig förutsättning för att förbättra arbetsvillkoren och yrkesfiskarnas arbetssäkerhet samt för att förbättra villkoren för att bevara fiskbestånden.

Europaparlamentets fiskeriutskott föreslår endast att offentligt stöd till renovering av flottor i de yttersta randområdena utökas till 2009 och att fartygen får registreras till 2011. Trots att vi går längre än Europeiska kommissionens förslag, anser vi att förslagen fortfarande är otillräckliga eftersom de inte uppfyller yrkesfiskarnas verkliga behov i dessa regioner, särskilt inte den småskaliga flottans behov. Det är därför vi lade fram ändringsförslag som syftar till att säkerställa offentligt stöd till renovering och förnyelse av fiskeflottor utan tidsbegränsning och i linje med sektorns behov i dessa regioner.

Även om det inte är absolut nödvändigt, kan vi säga att åtgärden inte kommer att medföra några extra kostnader för gemenskapens budget och att den inte kommer att öka flottans kapacitet. Europaparlamentet antog redan tidigare förslagen och tog 2005 en gång upp behovet av att i framtiden stödja renovering och förnyelse av fiskeflottorna för att uppnå lönsamhet och konkurrenskraft i sektorn i dessa regioner. Förslagen antogs också av Europaparlamentets fiskeriutskott som tidigare i år visade på behovet av nytt stöd till renovering och förnyelse av flottorna i de yttersta randområdena. Utskottet ansåg att när gemenskapsstöd inte längre beviljas till renovering av flottor blir det allt svårare för de yttersta randområdena att ta in på det försprång som flottorna på den europeiska kontinenten har. När den viktiga stunden kommer då ett beslut måste antas uppmanar vi därför Europaparlamentet att stå fast vid sina egna ståndpunkter.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle först vilja framföra min tacksamhet till fiskeriutskottet och i synnerhet till föredraganden Pedro Guerreiro för betänkandet.

Kommissionen förstår svårigheterna som uppstår i de yttersta randområdena när besluten som antogs 2006 om förnyelse av flottan ska genomföras. Men den kan inte fortsätta att bevilja offentligt stöd till renovering och förnyelse av flottan, eftersom det medför att flottan får en överkapacitet och låg ekonomisk effektivitet på medellång och lång sikt. Men vi förstår den punkt som föredraganden tog upp, att besluten som redan antagits i vissa fall har medfört att skeppsvarven släpar efter och inte kan klara av det avsedda arbetet före en given tidsfrist. Vi är därför villiga att förlänga tidsfristen för inträde i flottan till 2011, så som föredraganden föreslår. Jag är därför villig att godta ändringsförslag 2 och 7.

Men kommissionen anser också att grundreglerna för förvaltning av flottan måste värnas – det vill säga att man med ett in- och utträdessystem ser till att kapaciteten inte ökar och att offentligt stöd inte längre beviljas till sådan kapacitetsökning. De yttersta randområdena skulle annars riskera att generera – så som det hände med flottorna på kontinenten – ett överskott av fiskekapacitet som i slutändan skulle urholka deras ekonomi.

Låt mig också i det här sammanhanget nämna bränslepaketet som antogs i juli i år i samband med den ekonomiska krisen som höga bränslepriser förorsakade. Jag vill uppmana alla aktuella aktörer i de yttersta randområdena att använda paketet på bästa sätt så att energieffektiviteten hos flottorna förbättras och så att flottorna blir mer ekonomiskt hållbara genom programmen som läggs fram i paketet, som exempelvis omstrukturering och partiell avveckling. Det är därför som kommissionen, på grundval av det som jag sa tidigare, inte är villig att godta ändringsförslag 1, 3, 4, 5, 6, 9, 10 och 11. Avslutningsvis kan ändringsförslag 8 godtas, så länge som det är underförstått att kommissionens betänkande bör senareläggas tills all information finns tillgänglig om hur undantagen i förordningen ska användas.

När det gäller uppmaningen till kommissionen att så småningom föreslå nya åtgärder, skulle jag vilja betona att det ligger inom kommissionens initiativrätt. Kommissionen kommer under alla förhållanden att föreslå nya åtgärder om den anser att det behövs och är lämpligt att göra det.

Emanuel Jardim Fernandes, för PSE-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Med beaktande av betänkandet måste jag först betona vikten av att ta hänsyn till behoven hos fiskesektorn i de yttersta randområdena. Jag måste för det andra betona förlängningen av undantaget från flottans allmänna in- och utträdessystem, som gynnar de yttersta randområdena.

Förlängningen, som man kom överens om i fiskeriutskottet, betyder att fiskefartyg som har beviljats statligt stöd kan, genom respektive undantag, inträda i fiskeflottan i dessa regioner fram till 2011 utan att den nya kapaciteten som inträder måste uppvägas av motsvarande kapacitet som utträder. Ändringsförslaget som fiskeriutskottet lade fram var resultatet av en överenskommelse mellan den socialdemokratiska gruppen och PPE-DE-gruppen. Överenskommelsen involverade ledamöter från dessa två grupper som ursprungligen kommer från de yttersta randområdena och också föredraganden Pedro Guerreiro som ville gå ännu längre, som vi nyss hörde. Som skuggföredragande för PSE-gruppen är jag hängiven den målsättningen och uppmanar därför ledamöterna att rösta för betänkandet i morgon. Jag uppmanar kommissionen, kommissionsledamoten och rådet att beakta Europaparlamentets lagstiftningsresolution som jag hoppas kommer att antas i morgon.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! De kritiska frågor som drabbar fisket i de yttersta randområdena förefaller vara desamma som de som alla yrkesfiskare står inför, men de är ännu allvarligare. Det finns en mycket verklig hotbild för fisket – pirater, fångst som kastas överbord, krympande bestånd, föråldrade fartyg och flottor – men för dem är problemen mer än en belastning, eftersom de redan är mycket sårbara.

Vi måste hjälpa våra mest avlägsna fiskesamhällen att behålla inte bara sin försörjning, utan också den yrkesskicklighet som de har slipat på i generationer och som, om den inte skyddas, riskerar att gå förlorad – inte bara för dem utan också för oss.

Vi måste alla bry oss om de förändrade socioekonomiska behoven i de yttersta randområdena, och ta hänsyn till hur deras sektor påverkas. För att hjälpa dem överleva måste vi låta dem delta mer i sin förvaltning och vidta särskilda åtgärder, som till exempel en förlängning av tidsfristen för renovering av flottan.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Herr talman! Jag anser att fiskeriutskottets arbete som involverade vår föredragande, olika politiska grupper och Europeiska kommissionen, var väldigt fruktbart. Det resulterade i en slutsats som nästan alla instämde i, inklusive Europeiska kommissionen, nämligen att det bästa sättet att hantera problemet var att förlänga tidsfristen till 2011, samtidigt som man utarbetar ett betänkande med en utvärdering om det finns behov av att förlänga åtgärden ytterligare.

Jag vill tacka alla våra kolleger från PPE-DE-gruppen som ställde sig bakom vår ståndpunkt och också Europeiska kommissionen för ansträngningarna som gjordes för att komma fram till slutsatsen. Allt vi nu behöver göra är att hoppas att också rådet kommer att lyssna till det som vi beslutade och att det kommer att förstå behovet av att ge de yttersta randområdena längre tid för att uppfylla kravet.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Bör statligt stöd för renovering och förnyelse av fiskeflottor i de yttersta randområdena beviljas endast till slutet av 2009 eller bör det fortsätta tills vidare? Fiskeindustrins särskilda karaktär i dessa regioner motiverar att stödet beviljas även efter 2009, utan att den marina miljön skadas på något sätt.

Ett tills vidare statligt stöd för renovering och förnyelse av flottorna i de yttersta randområdena betyder inte ett ständigt och oändligt stöd. Det skulle stoppas direkt om det behovet angavs i studier och utvärderingar av Vetenskapliga rådet och av regionala rådgivande nämnder. Den här lösningen är den bäst lämpade för fiskeindustrin i de yttersta randområdena som befinner sig i en mycket specifik situation. Skälen som motiverar varför yrkesfiskare från yttersta randområden gynnas av ett exklusivt fiskereservat på upp till 100 sjömil, motiverar också en annan behandling för stöd till renovering och förnyelse av flottan. Jag är mycket glad över att fiskeriutskottet har funnit de bästa lösningarna för de särskilda behov som fiskesektorn i de yttersta randområdena har.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag skulle bara vilja visa lite solidaritet eftersom jag kommer från ett örike där fiskesamhället i randområdena är mycket viktigt – kulturen, traditionerna och yrkeskunskapen. Det är mycket svårt att locka alternativ industri och alternativa levnadssätt eller yrken till dessa regioner. Om vi kan visa randområdena i Europa den solidariteten, vad måste vi då inte visa de yttersta

randområdena som ligger längst ut i periferin? Jag vill stödja det som här lagts fram om stöd till yrkeskunskaperna, traditionerna och kulturen hos fiskesamhällen i de yttersta randområdena och i mycket isolerade, ofta mycket små ösamhällen i Europeiska unionens randområden.

Jag vill stödja det som mina kollegor har sagt och, om det handlar om att förlänga det statliga stödet i form av tidsfrister för renovering av fiskeflottor, uppmanar jag kommissionsledamot Joe Borg att se till att vi är så generösa som vi bara kan, oavsett vad som behöver göras.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Herr talman! Kommissionsledamoten talade om ett överskott av fiskekapaciteten, eller överkapacitet inom flottan, i de yttersta randområdena.

Jag instämmer. Jag har följande fråga till kommissionsledamoten. Är kommissionen medveten om att de yttersta randområdena – Kanarieöarna, Azorerna och Madeira i Centralatlanten, Guadeloupe, Martinique och Guyana i Karibiska havet samt Réunion i Indiska oceanen – omges av stora havsområden där överfiske har medfört att fiskeresurserna minskar alltmer? Har kommissionen några uppgifter om det? Anser kommissionen att den kan bistå fiskeflottan i dessa regioner genom att hjälpa till att bevara fiskbestånden i dessa områden?

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Tack så mycket för era inlägg. Jag kan försäkra er om mitt engagemang att bistå flottorna i de yttersta randområdena så långt jag kan och så långt det är möjligt.

Men låt mig betona att det inte är någon lösning varken att behålla eller att öka flottornas kapacitet, utan det kan till och med utgöra en del av problemet. Som jag nämnde i min inledning, om det finns behov av att omstrukturera flottorna, skulle jag uppmana er att uppmärksamma bränslepaketet som nyligen antogs och i vilket det anges ett antal möjligheter som kan gynna flottorna i de yttersta randområdena. Återigen, som jag nämnde, så kan jag godta en förlängning av tidsfristen för inträde i flottregistret med tanke på att skeppsvarven släpar efter. Men jag kan inte godta att tidsfristen förlängs ytterligare för att bevilja offentligt stöd till skeppsbyggnad och till in- och utträdessystemet utöver det som Europeiska fiskerifonden redan har beviljat. Det har redan tagits särskild hänsyn till de yttersta randområdena, och det kommer inte att lösa några problem, utan bara att generera fler.

Vi godtar att det finns överfiske och vi tillstår att det beror på överkapacitet. Kommissionen vill inte bidra till överkapacitet i randområden heller, eftersom det enbart orsakar problem i framtiden. Med tanke på möjligt överfiske runt randområdena, har vi tittat på det och rådet har nyligen antagit en förordning om olagligt, orapporterat och oreglerat fiske, med Europaparlamentets godkännande. Från den 1 januari 2010 kommer ingen fisk som inte är certifierad lagligt fiskad att kunna föras in på den europeiska marknaden. Vi tar också ledningen i regionala fiskeorganisationer för att föreslå ett hållbart fiske i haven varhelst vi kan göra våra röster hörda, och det är praktiskt taget i alla regionala fiskeorganisationer. Vi avser fortsätta med ansträngningen så att vi på detta sätt kan trygga ett hållbart fiske, inte bara i våra vatten utan också i internationella vatten, som är så viktiga för våra yttersta randområden.

Pedro Guerreiro, föredragande. – (PT) Samtidigt som jag tackar er för dessa ord, vill jag också betona att enligt bestämmelserna i fördragen är åtgärder för att stödja de yttersta randområdena möjliga och önskvärda. Möjligheten måste därför resultera i en särskild handling. Fiskesektorn är strategisk för dessa regioner. Den behöver stöd till renovering och förnyelse och därför är frågan helt naturlig. Gemenskapsstöd förekommer och debatten visar att det inte finns ett enda giltigt argument för att inte bevilja offentligt stöd till renovering och förnyelse av fiskeflottorna i dessa regioner. I motsats till det som har sagts, kommer inte renovering och förnyelse av dessa flottor nödvändigtvis att medföra överkapacitet eller ökad överkapacitet.

Frågan som måste ställas är därför varför inte åtgärder vidtas för att stödja sektorn? Efter debatten är vi mer övertygade än någonsin om att det inte bara är nödvändigt att förlänga tidsfristen för inträde av fartyg som beviljats offentligt stöd för förnyelse, enligt Europeiska kommissionens och fiskeriutskottets förslag. Det är också nödvändigt att garantera möjligheten till offentligt stöd för renovering och förnyelse av flottorna i dessa regioner, i synnerhet den småskaliga flottan, utan att begränsas av tidsfrister, så som vi än en gång följdriktigt har diskuterat.

Vi vill därför att ändringsförslagen som vi har lagt fram i detta avseende ska antas i morgon. Situationen kräver det och tiden kommer att ge oss rätt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag är mycket nöjd med att Europaparlamentet tillåter byggnad av fiskefartyg fram till den 31 december 2011, för flottor som är registrerade i de yttersta randområdena och får statligt stöd för renovering.

Jag vill tacka mina kolleger som tillsammans med mig vidtog åtgärder under de hårda förhandlingarna med kommissionen, för att få det ursprungliga förslaget förlängt med två år. Eftersom lagen i vilken medlemsstaterna fick tillstånd att bevilja stödet antogs så sent och skeppsvarven har begränsad kapacitet, skulle nya fartyg inte kunnat byggas i tid. Jag är glad över att Europeiska kommissionen lyssnade på yrkesfiskarnas krav, även om jag beklagar att den kommunistiska gruppen beslutade att inte stödja oss.

Överenskommelsen visar att Europeiska unionen fortfarande tar hänsyn till särskilda förhållanden i de yttersta randområdena och gör det egentligen mer än någonsin genom att samtycka till en förlängning av undantagssystemet. Låt oss inte glömma att statligt stöd för byggnad av nya fartyg inte har varit tillåtet i resten av Europeiska unionen sedan 2005.

Jag uppmanar fiskeriministrarna att fatta beslutet mycket snabbt, så att yrkesfiskarna i de yttersta randområdena kan förvärva moderna fartyg med högsta säkerhet.

20. Att skapa en global klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen och de fattiga utvecklingsländer som är mest utsatta för klimatförändringar (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet (A6-0366/2008) av Anders Wijkman, för utskottet för utveckling, om att skapa en global klimatförändringsallians mellan Europeiska unionen och de fattiga utvecklingsländer som är mest utsatta för klimatförändringar (2008/2131(INI)).

Anders Wijkman, föredragande. – (EN) Herr talman! Betänkandet är ett svar till den globala klimatförändringsalliansen, som Europeiska kommissionen inrättade mot slutet av förra året. Den globala klimatförändringsalliansen är i grunden ett mycket bra initiativ. Den utgör först och främst ett erkännande av att klimatförändringarna kommer att utsätta låginkomstländerna för stora risker.

Ironiskt nog är det bara åtta år sedan millennieutvecklingsmålen antogs i New York. Klimatförändringarna nämndes då knappt, trots att det redan då var tydligt att många låginkomstländer skulle drabbas hårt av klimatförändringarnas negativa effekter.

Sättet som vi är organiserade på, i nationella organisationer, regeringar, osv. – med klimatförändringen på ett spår och utvecklingen av samarbete på ett annat spår – utgjorde redan en svårighet och ett allvarligt hinder för ett fullständigt erkännande av klimatförändringarnas hot mot utveckling och fattigdomsbekämpning.

Utmaningen är naturligtvis stor. För att hjälpa låginkomstländerna att anpassa sig och reducera riskerna å ena sidan samt mildra effekterna av klimatförändringarna å andra sidan, och för att utveckla strategier mellan de två, måste man inrikta sig särskilt mot avskogningen. Därefter, avslutningsvis och det är det viktigaste, integrera samtliga problem i planerna för utveckling och fattigdomsbekämpning.

Det är mycket viktigt att vi i slutändan inte står med en rad fristående anpassningsprojekt. Vi måste snarare effektivt integrera anpassningen och riskreduceringen i utvecklingspolitiken.

Den stora frågan som vi diskuterade inom utskottet för utveckling var hur det skulle finansieras. I kommissionens förslag avsätts endast 60 miljoner euro. Det är en droppe i havet. Ingen vet hur mycket anpassningen och riskreduceringen kommer att kosta. Ingen vet hur mycket det tekniska samarbetet för att mildra effekterna kommer att kosta. Världsbanken, Oxfam, FN:s utvecklingsprogram UNDP och andra uppskattar det till mellan 10 miljarder US-dollar och upp till 100 miljarder US-dollar per år. Vissa åtgärder behöver inte kosta mer. Om man beaktar klimatförändringarnas negativa effekter redan från början när man planerar strategier för utveckling och fattigdomsbekämpning, behöver inte kostnaderna i slutändan ha ökat. Men vi vet att det tillkommer ytterligare kostnader inom många områden. Jordbruksmetoder, riskreducering vid extrema väderförhållanden, stigande havsnivåer, hälsoåtgärder, och mycket mer.

Frågan är varifrån dessa ökade eller ytterligare medel ska komma ifrån. Vi lämnar några förslag i betänkandet. Ett av dem är naturligtvis att använda en del av de förväntade intäkterna från systemet för handel med

utsläppsrätter i framtiden. Det är väldigt viktigt att i sammanhanget på något sätt öronmärka finansieringen för utvecklingsländerna.

Ett annat förslag är att medlemsstaterna bör stödja kommissionens initiativ och inte inleda egna initiativ. Det är ett nytt område där det finns all anledning att samordna resurserna.

Avslutningsvis måste allt som vi gör inom området ses i förhållande till nästa års klimatförhandlingar i Köpenhamn. Aktiva åtgärder från länder som anges i bilaga I – i synnerhet EU – inom området är av avgörande betydelse för att kunna nå en global överenskommelse.

I betänkandet om utveckling behandlas nämnda frågor – och många fler – med föresatsen att stödja Europeiska kommissionens initiativ och med det främsta målet att stärka såväl innehåll som finansiering.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar Anders Wijkmans betänkande och tackar honom för hans fortsatta stöd till den globala klimatförändringsalliansen. I stort sett anser vi att de rätta frågorna framhåvs i betänkandet. Dessutom identifieras de viktigaste utmaningarna som världssamfundet för närvarande står inför, nämligen att anpassa sig till och mildra effekterna av klimatförändringarna i utvecklingsländerna. Vi uppskattar i synnerhet förslagen i betänkandet att för det första utveckla den globala klimatförändringsalliansen till en "clearingorganisation" för medlemsstaternas initiativ. Vi instämmer i att nuvarande insatser för att hjälpa utvecklingsländerna inom detta viktiga område är splittrade och dåligt samordnade, och att de står i strid med de principer för effektivt stöd, som anges i Parisförklaringen och som alla EU:s medlemsstater har undertecknat.

För det andra, förslaget att fastställa ett långsiktigt finansieringsmål för den globala klimatförändringsalliansen. Men det är mycket viktigt att EU:s medlemsstater fullt ut anpassar sig till initiativet och åtar sig ökade offentliga utvecklingsbistånd och ger den globala klimatförändringsalliansen nyskapande finansieringsresurser. Enbart finansieringsmålet som Europeiska kommissionen har fastställt vore meningslöst.

Slutligen förslaget att avsätta en del av de förväntade intäkterna från EU:s system för handel med utsläppsrätter till finansieringen av den globala klimatförändringsalliansen och andra klimatförändringsåtgärder i utvecklingsländerna. Vi behöver – i synnerhet i nuvarande sammanhang – Europaparlamentets fortsatta stöd för att genomföra förslagen, särskilt genom åtaganden av beslutsfattare på medlemsstaternas nivå.

Kommissionen uppmanas att bättre förklara ett antal punkter som tas upp i betänkandet, i synnerhet det särskilda mervärdet med en global klimatförändringsallians. Generellt sett är den globala klimatförändringsalliansen avsedd utgöra en nyckelkomponent i Europeiska unionens klimatförändringspolitik. Traditionellt sett så har den politiken fokuserat på att mildra effekterna både inom och utanför unionen. Arbetet med grönboken och vitboken behandlar för närvarande anpassningen inom unionen. Den globala klimatförändringsalliansen utgör den yttre dimensionen av våra insatser för anpassning. Det är också viktigt att betona att världssamfundet måste komma fram till slutsatsen om ett avtal om globala klimatförändringar i Köpenhamn i december 2009, i syfte att undvika ett tomrum mellan Kyotoprotokollet och uppföljningsavtalet. Utvecklingsländerna kommer endast att ingå ett sådant avtal om anpassningen anges specifikt. Europeiska unionen måste också inta en ledarroll i sammanhanget och den globala klimatförändringsalliansen utgör ett verktyg för att visa vårt åtagande.

I sitt betänkande skulle Anders Wijkman ha kunnat betona detta politiska krav kraftfullare. Europeiska unionen tillhandahåller dessutom mest utvecklingsbistånd. Klimatförändringarna är utan tvivel ett hot mot utvecklingen. Den globala klimatförändringsalliansen är fast besluten att föra in anpassningen till klimatförändringarna i EU:s utvecklingspolitik.

Avslutningsvis skulle den globala klimatförändringsalliansen vilja använda olika medel för att utveckla klimatrelaterat bistånd och övergå från projektanslag till programbaserade strategier. Vi anser att kraften att stå emot klimatförändringar endast kan byggas upp effektivt på det här sättet. Kommissionen har redan inlett den globala klimatförändringsalliansens första genomförandestadium. Genom det lägger den stor vikt vid förslagen i betänkandet, i synnerhet det nära samarbetet med partnerländernas företrädare och den nära samordningen med andra relaterade två- eller fleråriga multilaterala initiativ.

Avslutningsvis erkänner kommissionen behovet av att bättre integrera klimatförändringarna i de egna biståndsprogrammen, i nära samarbete med partnerländerna och utvecklingspartners på landsnivå. Vi kommer att ha god hjälp av OECD:s pågående arbete för att utveckla riktlinjer för att integrera anpassningen till utvecklingssamarbetet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Initiativet motiveras av det ansvar som Europeiska unionen har gentemot utvecklingsländerna och av att Europeiska unionen är världens största givare av humanitärt bistånd.

I det avseendet är det viktigt för oss att undvika dubbla initiativ som rör utvecklingsländerna och som vi inleder på gemenskapsnivå eller medlemsstaternas nivå.

Jag anser att det är mycket viktigt att frågor om klimatförändringarna inte blir engångsåtaganden, utan att vi tänker på betydelsen av förebyggande insatser i alla åtgärder som EU vidtar, i synnerhet de som är kopplade till utvecklingsbistånd.

Sist men inte minst, anser jag att förebyggande insatser måste prioriteras, mer än insatser som är kopplade till humanitära kriser, med tanke på att kostnaderna för återuppbyggnad är mycket högre i katastrofernas kölvatten.

Europeiska unionen måste visa inte bara solidaritet utan också ansvar gentemot andra regioner i världen, och den globala klimatförändringsalliansen är ett viktigt steg i den riktningen.

Pierre Schapira (PSE), skriftlig. – (FR) Den globala klimatförändringsalliansen måste bli ett effektivt instrument som ger de fattigaste länderna möjlighet att anpassa sig till effekterna av klimatförändringarna, som de är de största offren av.

Genom den socialdemokratiska gruppens ändringsförslag, som lades fram i Europaparlamentets utskott, var det möjligt att förbättra föredragandens utmärkta arbete.

När det gäller finansieringen av alliansen, instämmer PSE med föredraganden och beklagar det låga årliga belopp som Europeiska kommissionen anslagit.

Vi beklagar också att man nästan systematiskt återkommer till Europeiska utvecklingsfonden (EUF) för att finansiera nya initiativ som exempelvis alliansen. Kontrollen bör vara mycket noggrann för att se till att man verkligen finansierar utvecklingsåtgärder och att man använder fonden endast under alliansens första verksamhetsår. Kommissionen måste därför stå fast vid sina åtaganden att söka ytterligare finansiering för alliansen.

PSE har också uttryckt sitt stöd till att man upprättar en nära koppling mellan klimatförändringar och nuvarande livsmedelskris. Alliansen bör lägga fram konkreta initiativ på den här fronten, som exempelvis att skapa gröna bälten runt städerna i den globala södern för att främja livsmedelsproducerande jordbruk.

Slutligen uppmanar vi till att man utarbetar miljömässiga, sociala och ekonomiska kriterier som är kopplade till produktionen av biobränslen, och till att man garanterar livsmedelssäkerhet innan man främjar jordbruk för export.

21. Styrelseformer och partnerskap på nationell och regional grundval samt på projektbasis inom regionalpolitiken (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är en kort presentation av betänkandet (A6-0356/2008) av Jean Marie Beaupuy, för utskottet för regional utveckling, om styrelseformer och partnerskap på nationell och regional grundval samt på projektbasis inom regionalpolitiken.

Jean Marie Beaupuy, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag måste säga att jag hade mycket stor glädje av att själv tillämpa principerna för styrelseformer när jag utarbetade betänkandet med olika aktörer.

Arbetsmetoden visade dessutom sitt rätta värde när jag utarbetade betänkandet, då den gav mig möjlighet att beakta nästan samtliga förslag från mina kolleger. Det ledde till en enhällig omröstning inom utskottet för regional utveckling den 9 september.

Men samförståndet skulle vara utan värde om det inte hade fått en konkret form i en text som är såväl specifik som överensstämmande, vilket jag strax ska visa er. Jag vill därför varmt tacka alla mina kollegor som

medverkat till betänkandet, och i synnerhet skuggföredragandena som gärna hade varit närvarande här i kväll för att visa sitt engagemang.

Herr kommissionsledamot! Mitt tack riktar sig naturligtvis till kommissionens avdelningar och jag vore tacksam om ni ville vidarebefordra det, eftersom samarbetet har varit både konstruktivt och angenämt.

Jag tackar också Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och dess föredragande Joost van Iersel samt Vladimir Kisyov från Regionkommittén och alla organ som medverkat.

Vad handlar då styrelseformer och partnerskap om? Man måste utarbeta ett initiativbetänkande om frågan om styrelseformer och partnerskap eftersom man varje dag talar om "styrelseformer" och "partnerskap". Titta bara i tidningar och betänkanden, orden förekommer ständigt där!

Det finns en tid för ord och en tid för handling. Det finns en tid för att fastställa mål och det finns en tid för att ge sig själv medlen för att nå dem. Sedan flera år tillbaka hör vi ständigt att man måste förbättra styrelseformerna. Det anges i våra förordningar, det diskuteras i våra debatter, men det händer inte så mycket. Vad sker i verkligheten när vi ser att den integrerade strategin förekommer i kommissionens och Europaparlamentets många betänkanden?

Tar vår europeiska politik om transport, miljö och regional utveckling verkligen hänsyn till varandra? Var finns den integrerade strategin som vi hoppas på? Varje politikområde har sin budget, sin egen minister, sin egen ledamot av kommissionen och sin egen planering. Vi ser också, enbart för strukturfonderna, att Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling genomförs separat ute på fältet.

Herr kommissionsledamot! Genom att ni genomför era uppdrag tillsammans med era kollegor, vet ni att vi alla anser att det är väldigt viktigt att uppnå Lissabonmålen. Men om vi fortsätter på den vägen, med en så splittrad strategi ute på fältet, tror ni att det går? Tror ni att en organisation, oavsett hur stora befogenheter den har och hur bestämd den än är, kan bli framgångsrik genom att tillåta inställningen "var och en för sig" ute på fältet?

I dag är tiden inne för olika privata och offentliga aktörer att samla kompetens, samla budgetar och planering när samma fråga behandlas i samma geografiska område. I mitt betänkande anges 37 specifika åtgärder för att åstadkomma detta, men jag ska inte räkna upp dem, utan enbart ange tre nyckelpunkter.

Den första nyckelpunkten är att ge de olika aktörerna, antingen de är privata, offentliga, enskilda eller organisationer, medlen för att genomföra styrelseformerna. Den första punkten, och jag betonade det här för er kollega Danuta Hübner, är att utarbeta praktiska riktlinjer för styrelseformer. Nu talar vi inte längre om abstrakta budskap – det här måste bli praktiska riktlinjer.

Den andra punkten är att utbilda förtroendevalda inom ramen för ett Erasmusprogram. Våra lokala och regionala förtroendevalda bör bli den verkliga drivkraften för förändring i regionernas nya styrelseformer. Dessutom – och det är den andra nyckelpunkten – måste våra europeiska och nationella institutioner föregå med gott exempel. Det är därför jag i betänkandet uppmanar till att man inom ramen för rådet ser till att ett årligt möte ordnas för ministrar med ansvar för sammanhållningspolitiken. Herr kommissionsledamot! Som ni själv vet förekommer också skillnader mellan kommissionsledamöterna och de olika generaldirektoraten. Arbetet mellan avdelningarna behöver bli mer effektivt. Regionkommittén föregick min begäran eftersom den svarade på våra förslag för två veckor sedan.

Herr kommissionsledamot! För det tredje blir det naturligtvis nödvändigt att ha bindande förfaranden. Eftersom min tid har gått ut, kan jag inte gå in i dem mer i detalj, men jag vill att ni noterar att vi förväntar oss att kommissionen ska gå i spetsen för revolutionen av nuvarande förfaranden. Vi måste gå från ord till handling. Både jag och mina kolleger som har arbetat med texterna förväntar oss både snabba och effektiva beslut från kommissionen.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman, jag ber att få tacka Jean Marie Beaupuy på kommissionens vägnar för hans betänkande om styrelseformer och partnerskap på regional grundval, med tanke på att partnerskap och styrelseformer är synnerligen viktiga principer för sammanhållningspolitiken.

Jean Marie Beaupuys betänkande innehåller många rekommendationer och han förespråkar i synnerhet behovet av att stärka det integrerade angreppssättet, behovet av utökad decentralisering av sammanhållningspolitiken och behovet av fullständiga erkännanden av och förbindelser med de olika parterna i de regionalpolitiska programmen, i synnerhet de lokala myndigheterna.

Betänkandet innehåller också förslag på utveckling av verktyg för att stärka partnerskap och nya styrelseformer. Jag kan försäkra Jean Marie Beaupuy om att huvudbudskapen i hans betänkande är helt i linje med det som kommissionen försvarar och främjar. Erfarenheten visar att förmågan att etablera verkliga partnerskap ofta är en förutsättning för att de program som stöds av strukturfonder och sammanhållningsfonder ska bli framgångsrika och effektiva.

Det är därför som denna princip har upprätthållits och stärkts under varje programperiod genom att man har utvidgat sammansättningen av sådana partnerskap och utökat deras omfattning.

Tack vare kommissionens och parlamentets gemensamma ansträngningar, och påtryckningar från det civila samhället, har bestämmelserna från 2006 för den aktuella perioden förts ett steg längre och inkluderar, explicit och för första gången, nya partner från det civila samhället.

Formerna för detta diskuterades vid förhandlingarna för varje nationell strategisk referensram och operativt program för perioden 2007–2013, och kommissionen har försökt att införa förbättringar för att minska graden av institutionalitet. Det finns fortfarande betydande variationer mellan olika medlemsstater och regioner, men i det stora hela har det skett verkliga förbättringar när det gäller tillämpningen av partnerskapsprincipen. I Polen till exempel har dialogen med det civila samhället, och i synnerhet med icke-statliga organisationer, förts framåt tack vare sammanhållningspolitikens krav.

Över tiden har sammanhållningspolitiken utvecklats till ett kraftfullt, flersidigt styrelsesystem som omfattar ett stort antal partner både på vertikal och horisontell nivå. Eftersom det inte finns någon universallösning är det nödvändigt att de regionala och lokala myndigheterna, liksom alla relevanta intressenter, tar större del i utformningen, genomförandet och utvärderingen av ingripandena enligt ett schema som anpassats efter teamet och, naturligtvis, efter regionen, för att garantera att politiken blir framgångsrik. Trots detta måste man erkänna att det fortfarande finns mycket kvar att göra för att få ett verkligt och aktivt partnerskap och dito styrelseformer, inte bara när det gäller förberedelserna och förhandlingsprocessen, utan under de operativa programmens hela livscykel, det vill säga: genomförande, övervakning och utvärdering. Jag kan upplysa Jean Marie Beaupuy om att kommissionsledamoten Danuta Hübner för närvarande koncentrerar sina insatser på en studie av regionala styrelseformer i en globaliseringskontext, i syfte att skapa en tydligare bild av den aktuella situationen och gällande praxis. Detta borde ge oss matnyttig information om huruvida en guide, som Jean Marie Beaupuy efterlyser i sitt betänkande, skulle vara till hjälp i den här frågan.

Kommissionen är också övertygad om att sammanhållningspolitiken måste förenklas, måste tillföra ett ökat värde för den regionala utvecklingen, och samtidigt ligga närmare de europeiska medborgarna. Kommissionen håller med om att det är nödvändigt att erbjuda ett integrerat tillvägagångssätt gentemot de olika sektoriella politikerna inom ett visst område för att uppnå bättre resultat. Vi bör fördjupa våra reflexioner över hur sammanhållningsfonderna i dagsläget tillämpas och samordnas, och även över hur de kan formuleras för nästa programperiod efter 2013 för att behålla en verklig, sammanhängande strategisk utveckling på regional nivå. Detta är faktiskt något som många uttrycker oro över vid våra offentliga samråd om politikens framtid.

Ett av de medel för att förbättra den nya styrelseformen som föreslås i betänkandet är att upprätta ett Erasmus-program för lokala företrädare. Kommissionen ska göra sitt bästa för att genomföra denna intressanta idé, men det kan bli svårt om den godkänns av budgetmyndigheten som ett pilotprojekt.

Utöver den logiska grunden för sammanhållningspolitiken, som är och bör förbli en hörnsten i vår strävan att uppnå de nya målen för hållbar utveckling, och för att hjälpa olika regioner att möta de globala utmaningar som i allt högre grad kommer att påverka deras utveckling, anser kommissionen att vi alla bör fortsätta att stärka formerna för sammanhållningen utifrån principerna om ett integrerat angreppssätt, partnerskap och flersidiga styrelseformer.

Kommissionen är övertygad om att Jean Marie Beaupuy's betänkande och parlamentets stöd i hög grad kommer att bidra till att förbättra situationen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) Jag välkomnar helhjärtat detta utmärkta betänkande från Jean Marie Beaupuy om styrelseformer och partnerskap.

Det är olyckligt att partnerskapsprincipen inte alltid följs när man distribuerar strukturfondernas medel. Trots det har jag bevittnat mycket goda exempel i Nordirland på hur partnerskap bör fungera, och jag har sett fördelarna med partnerskap när det genomförs på rätt sätt.

Jag välkomnar även betänkandets efterfrågan på närmare samarbete och kontakt mellan lokala och regionala myndigheter och andra styrelsenivåer, särskilt Europeiska kommissionen. Det nordirländska parlamentet måste bygga vidare på de länkar som redan skapats av Europeiska kommissionen. Detta gäller särskilt det arbete som utförs av den arbetsgrupp som tillsattes av Europeiska kommissionens ordförande José Manuel Barroso.

Det nordirländska parlamentet och våra lokala samhällen är beredda att spela en större roll i genomförandet av EU-program på gemenskapsnivå. Det här betänkandet visar hur de kan få befogenhet att göra det.

Rumiana Jeleva (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Först och främst ber jag att få gratulera Jean Marie Beaupuy till hans utmärkta betänkande. Som skuggföredragande för PPE-DE-gruppen röstade jag för detta betänkande eftersom jag stöder goda styrelseformer och partnerskap inom regionalpolitiken.

Jag vill passa på att påminna er om att i juli, efter kommissionens kritiska rapport om Bulgarien, drog man in det ekonomiska stödet inom ramen för de tre programmen för stöd inför anslutningen, Phare, Ispa och Sapard. Samtidigt vidtog åtgärder för att de operativa programmen för användning av medel från struktur- och sammanhållningsfonderna skulle kunna starta. Detta satte mitt hemland i en mycket svår situation. I samband med antagandet av detta betänkande vill jag passa på att framföra mina förhoppningar om att frysen av medel till Bulgarien ska hävas och att de bulgariska medborgarna till fullo ska kunna utnyttja fördelarna av landets EU-medlemskap.

I linje med betänkandets vädjande till medlemsstaterna skulle jag vilja att man stärker decentraliseringsprocessen för genomförande av en regionalpolitik i Bulgarien, i syfte att se till att styrelsesystemet på flera nivåer fungerar på effektivast möjliga sätt med utgångspunkt från principerna om partnerskap och subsidiaritet.

Tack för ordet.

Grażyna Staniszevska (ALDE), skriftlig. – (PL) Det är oerhört viktigt att följa partnerskapsprincipen på alla ledningsnivåer när man genomför regionalpolitik. Detta är särskilt viktigt för effektivitetens skull. Om man vill mobilisera samhället fullt ut måste de nationella och regionala myndigheterna sträva efter att inkludera och engagera lokalbefolkningen, både när det gäller att planera förändringar och övervaka användningen av medel från strukturfonder. Oförmåga att identifiera sig med regionala mål skapar alltid kontroverser och hindrar framskridandet, vilket leder till förseningar.

Att skapa ett genuint och inte ett ytligt partnerskap är också oerhört viktigt inom ramen för Europeiska gemenskapen, eftersom det är det enda sättet att garantera att medborgarna får information om Europeiska unionens aktiviteter. Partnerskap är viktigt men också kostsamt. Därför är det nödvändigt att öronmärka 2–3 procent av strukturfonderna för det syftet. Den aktuella frivillighetsprincipen fungerar inte. Om regionerna inte är tvungna att använda pengar på att organisera möten, seminarier eller genomförandeutvärderingar, så gör de det helt enkelt inte. Alltför ofta reduceras partnerskapsprincipen till att man skickar över planen med post och i vissa fall lämnar så kort tid som en vecka för att komma med kommentarer.

Jag anser att det vore klokt att fästa betydligt större uppmärksamhet vid det här problemet om vi vill se till att EU blir en gemenskap med aktiva, medvetna och samarbetande medborgare.

22. Bättre lagstiftning 2006 i enlighet med artikel 9 i protokollet om tillämpning av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Manuel Medina Ortega, för utskottet för rättsliga frågor, om bättre lagstiftning 2006 i enlighet med artikel 9 i protokollet om tillämpningen av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna (2008/2045(INI)) (A6-0355/2008).

Manuel Medina Ortega, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag ska lägga fram ett initiativbetänkande om bättre lagstiftning 2006 i enlighet med artikel 9 i protokollet om tillämpningen av subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna.

Betänkandet är ganska brett, så jag skulle vilja koncentrera mig på två eller tre olika aspekter. Den första aspekten är vikten av lagstiftningsprocessen inom Europeiska unionen. Vi tycks gradvis glida mot att anta vad som kallas för icke-bindande bestämmelser, varigenom vissa meddelanden, rapporter eller dokument kommer att betraktas som tvingande lagstiftning. Det jag efterlyser i mitt betänkande är att man tydligt ska skilja på enkla riktlinjer, som utfärdats av administrativa institutioner, och lagstiftningsprocessen.

Lagstiftningsprocessen, inklusive bestämmelser och direktiv, tillgodoses i nuläget fullt ut av Europeiska unionens fördrag och kräver ett initiativ från kommissionen som måste godkännas antingen av rådet på egen hand eller av rådet i ett medbeslutandeförfarande tillsammans med parlamentet.

Mot bakgrund av detta anser jag att det är mycket viktigt att framhålla vikten av denna lagstiftande egenskap, eftersom det är den som tar tillvara allmänhetens intressen genom framställningar till de lagstiftande organen.

Det finns en fara, och ännu en risk för avvikelser, med att låta vissa organ eller sektorer reglera sig själva. Det kan vara lämpligt för vissa föreningar, yrkesorgan, företag och så vidare, men enligt min åsikt är det ett mycket stor misstag att låta en viss sektor reglera sig själv. Vi har nyligen bevittnat resultaten av avregleringen i Förenta staterna, där finanssektorn tilläts reglera sig själv, med enormt allvarliga konsekvenser för hela världsekonomin. Reglering kan med andra ord inte överlåtas till dem som ska regleras. Självreglering är i sig en motsägelse, och det är bara lämpligt när interna organ reglerar sig själva. Man bör inte ens överväga att låta en sektor reglera sig själv genom ett självregleringssystem, och samma sak gäller för samreglering.

När det gäller Europaparlamentet så är det främsta kravet att etablera tydliga lagstiftningsförfaranden. Med andra ord måste kommissionens förslag diskuteras i parlamentet och i rådet, och lagstiftningsresolutioner måste antas.

Den andra aspekten är gemenskapsrättens ökande komplexitet och svårigheterna för vanliga medborgare, även experter på gemenskapsrätt, att förstå vad som egentligen pågår. Vi måste göra det lättare att förstå gemenskapsrätten, och det enda sättet att göra detta är genom kodifiering, omarbetning eller någonting liknande. Vi kan inte fortsätta att utveckla lagar efter behov och sedan glömma bort vad vi har antagit.

Det stämmer att förbättringar i det här avseendet har gjorts under senare år i och med att kommittéförfarandena, tack vare ett samarbete mellan parlamentet, kommissionen och rådet, har ändrats. I denna IT-era borde vi dock allra helst ha ett automatiskt kodifieringsförfarande genom vilket alla nya lagar som antas omedelbart erkänns och konsolideras genom kodifieringsförfarandena.

I betänkandet ställs krav på periodisk kodifiering. Enligt min åsikt bör detta ske mer eller mindre automatiskt, så att nya lagar som antas införs i gemenskapsrätten och blir en del av EU:s nya lagsamling. Vad jag förslår är inte en EU-lag i Napoleons anda, men en permanent kodifiering, vilket jag inte tror blir svårt att ordna i, som sagt, denna IT-era.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Bättre lagstiftning är inte ett mål i sig. Det handlar om att gynna medborgare och företag genom att skapa en enklare och bättre lagstiftningsmiljö i Europa.

Därför välkomnar kommissionen Manuel Medina Ortegas betänkande om bättre lagstiftning. Det behåller fokus på agendan för bättre lagstiftning i linje med tidigare liknande initiativ som togs av Europaparlamentet förra året. Jag har också noterat de mycket insiktsfulla observationer som Manuel Medina Ortega just gjorde.

Som svar på den oro och de krav på bättre lagstiftning som Europaparlamentet gett uttryck för, skulle jag nu vilja lyfta fram de viktiga åtgärder som redan tagits och det arbete som pågår just nu.

Bättre lagstiftning har toppprioritet, och vi har gjort betydande framsteg genom åren med hjälp av konsekvensbedömning, förenkling och minskning av administrativa bördor. Den konsekvensbedömningsnämnd som José Manuel Barroso inrättade i slutet av 2006 förbättrar verkligen kvaliteten på vårt arbete. Trots detta är vi medvetna om att vi ständig måste sträva efter att förbättra systemet.

Många av de förbättringar vi vill göra kommer att genomföras med utgångspunkt från våra uppdaterade riktlinjer för konsekvensbedömningar. Uppdateringen har sin grund i konsekvensbedömningsnämndens erfarenheter, en extern utvärdering samt samråd med institutioner, intressenter och berörda parter.

Vi förstärker vägledningen när det gäller ämnen som subsidiaritet, nationella och regionala konsekvenser och specifika konsekvenser för till exempel små och medelstora företag och konsumenter. Tillsammans med rådet och parlamentet ser vi också över den allmänna inställningen till konsekvensbedömning, med syftet att ta reda på var man kan göra framsteg. Arbetet på teknisk nivå har inletts, och vi hoppas kunna uppnå

konkreta resultat åtminstone genom att de tre institutionerna utbyter gemensamma erfarenheter mot slutet av året.

Vad gäller förenklingen, så har kommissionen antagit 119 förslag av 162 sedan programmen för 2005–2009 lanserades. En av de stora utmaningarna är att se till att aktuella förslag om förenklingar i rådet och parlamentet antas snabbt. När det gäller de administrativa bördorna har man nu avslutat den kartläggning av EU:s huvudsakliga informationsåtaganden som genomförts för kommissionen av ett externt konsortium, och kostnadsberäkningarna för dessa åtaganden kommer att vara färdiga i slutet av året.

I den strategiska översynen i januari planerar vi att rapportera framstegen och lägga upp en tydlig handlingsplan för hur vi ska uppnå det ambitiösa målet på 25 procents minskning fram till 2010–2012.

Slutligen, angående det interinstitutionella samarbetet om bättre lagstiftning, måste vi erkänna att det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning som trädde i kraft i december 2003 inte har varit lätt att tillämpa. Vi bör dock inte låta detta avskräcka oss från att fortsätta vår dialog. Tvärtom uttryckte kommissionen nyligen åsikten att det är dags att ge större politisk innebörd åt diskussionerna om bättre lagstiftning i allmänhet. Jag har uppmanat parlamentet att inom den närmaste framtiden inbjuda till ett interinstitutionellt utbyte av åsikter om bättre lagstiftning på högsta politiska nivå, antingen inom ramen för tekniska högnivågruppen för interinstitutionellt samarbete, talmanskonferensen eller utskottsordförandekonferensen.

Avslutningsvis vill jag understryka att bättre lagstiftning är ett gemensamt ansvar för alla EU-institutioner, och inte minst för medlemsstaterna. Vi kan alla åstadkomma mer och göra bättre ifrån oss när det gäller att förbättra kvaliteten hos våra lagstiftningsförslag och våra övergripande ramar för lagstiftning.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Bert Doorn (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Antagandet av Manuel Medina Ortegas betänkande är ett säkert tecken på att lagstiftningen kommer att förbättras. Betänkandet omfattar de viktigaste åsikterna inom gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, däribland:

oberoende övervakning av Europeiska kommissionens tillämpning av konsekvensbedömning,

omfattande samråd med berörda parter i god tid,

målet att minska den administrativa bördan med 25 procent måste vara ett slutligt mål. En minskning av bördan till följd av befintlig lagstiftning inom vissa områden ska inte omintetgöras av ytterligare en administrativ börda från ny lagstiftning.

Tyvärr saknar följande punkter tillräckligt stöd från andra grupper:

stöd för kommissionen att överväga självreglering och samreglering som seriösa, strategiska politiska alternativ,

en vidare tillämpning av konsekvensbedömning på bland annat kommittébestämmelser och viktiga ändringar i lagstiftningsförslag från rådet och parlamentet.

Dessutom bedömer gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater att det är viktigt för kommissionen att se allvarligt på de rekommendationer som utfärdats av högnivågruppen för administrativa bördor (Stoiber-gruppen). Ett lovande tecken är att generaldirektoratet för den inre marknaden och tjänster har sagt sig vara villiga att undanta småföretag från kravet att sammanställa årsredovisningar, och att ändra det fjärde och det sjunde direktivet för detta syfte.

23. Kontroll av gemenskapsrättens tillämpning (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, för utskottet för rättsliga frågor, om kommissionens tjugofjärde årsrapport om kontroll av gemenskapsrättens tillämpning (2008/2046(INI)) (A6-0363/2008).

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, föredragande. – (PL) Herr talman, hur effektiv Europeiska unionens politik är beror till stor del på dess tillämpning på nationell, regional och lokal nivå. Därför måste man noga

övervaka att medlemsstaterna följer gemenskapsrätten. Som föredragande för parlamentets tjugofjärde årsrapport i ämnet kan jag säga att det har förekommit en viss nedgång i antalet överträdelseärenden som inletts av kommissionen. Trots detta är antalet fall fortfarande fler än 2 500.

Dessutom bör nämnas en minskning med 16 procent av antalet processer i anslutning till underlåtelser att följa kravet att informera kommissionen om transponeringsförfaranden i den utökade unionen med 25 medlemsstater. Detta tyder på att medlemsstaterna fått en bättre disciplin när det gäller att lämna information. Liksom tidigare år handlade de allra flesta anklagelserna om otillbörlig tillämpning av den inre marknaden, särskilt uppfyllandet av principen om fri rörlighet för människor, varor och tjänster. Många anklagelser rörde också brott mot de rättigheter som medföljer medborgarskap i Europeiska unionen och som garanterar principen om lika rättigheter och möjligheter för alla medborgare. Den 5 september 2007 föreslog kommissionen en ändring i de arbetsmetoder som hittills använts. Syftet med förslaget var att se till att förfarandena sköts på ett mer effektivt sätt, och det fick stöd av majoriteten av kammarens ledamöter. Man har däremot uttryckt oro över att det nya förfarandet kan leda till att kommissionen förlorar sitt institutionella ansvar som fördragets väktare, eftersom det gör det möjligt att återförvisa anklagelser som kommissionen fått in till medlemsstaten, som i första hand är ansvarig för den otillbörliga tillämpningen av gemenskapsrätten. Därför är det viktigt att kommissionen lämnar in sin första rapport till parlamentet om de resultat som uppnåtts under de första sex månaderna av det pilotprojekt som inleddes den 15 april i år och inkluderade 15 medlemsstater. Kommissionen är ofta den högsta institution till vilken medborgare kan hänföra fall av otillbörlig tillämpning av lagstiftningen. Därför bör kommissionen också registrera all korrespondens som kan bedömas innehålla information om fall av överträdelse av gemenskapsrätten.

Vad gäller det aktuella överträdelseförfarandet är det stora problemet fortfarande att det tar alltför lång tid att beakta klagomål. Medeltalet är 20,5 månader, vilket är orimligt. Kommissionen bör göra allt för att korta de långa förfarandena och hitta praktiska lösningar. Det senare skulle kunna innebära att man tar hjälp av system som Solvit, som fortfarande saknar tillräcklig marknadsföring. Antalet fall av överträdelser till följd av avvikelser från EG-domstolens domar har ökat kraftigt och slog rekord 2006. En bidragande orsak är det faktum att samarbetet mellan nationella domstolar och EG-domstolen ofta är otillräckligt. Den preliminära frågeteknik som bygger på artikel 234 i fördraget används dessutom inte. Detta beror på att man inom vissa medlemsstater fortfarande har bristfälliga kunskaper om gemenskapsrätten.

Om vi övergår till det interinstitutionella samarbetet, så bör överenskommelserna om övervakning av tillämpningen av gemenskapsrätten och nära samarbete mellan rådet, kommissionen och Europeiska ombudsmannen, tillsammans med relevanta utskott i denna kammare, vara tillräckligt för att garantera effektiva ingripanden i samtliga fall där klaganden lämnar in ett godkänt klagomål angående överträdelse av gemenskapsrätten. Antalet klagomål som framförts felaktigt har förblivit stort genom åren. Vissa klagomål framförs felaktigt till utskottet för framställningar, medan andra ligger utanför institutionernas behörighetsområde. Sådana klagomål utgör så mycket som 75 procent av det totala antalet klagomål som ombudsmannen tog emot under 2006. Därför finns det ett akut behov av att öka ansträngningarna för att förbättra den information som finns tillgänglig för medborgarna och att ge de klagande bättre vägledning så att de kan kontakta det organ som är bäst lämpat att hantera deras specifika fall, antingen på nationell nivå eller EU-nivå. Medborgarnas klagomål är en ovärderlig indikator för deras mest akuta behov. Kommissionen bör låta sig vägledas av denna information när den tar lagstiftningsinitiativ.

Apropå analysen av genomförandet av gemenskapsrätten 2006 vill jag särskilt uppmana de medlemsstater som har mest att vinna på strukturfonderna inom 2007–2013 års budgetram att anpassa sin nationella lagstiftning till den europeiska lagstiftningen snabbt och korrekt. Jag tänker då särskilt på området miljöskydd, så att tillgängliga strukturreсурser kan användas på ett effektivt sätt och regionernas sociala och ekonomiska utveckling påskyndas.

Slutligen vill jag uttrycka mitt beklagande över att gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, medlemmar i utskottet för rättsliga frågor, bidrog till att ta bort viktiga villkor från mitt betänkande. Dessa villkor rörde lika behandling av kvinnor och män när det gäller tillgång till arbete, utbildning, befordran och social trygghet. Lika behandling är fortfarande inte regel i många medlemsstater, vilket tydligt strider mot den jämlikhetsprincip som bör prioriteras av oss alla.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar innerligt parlamentets allmänna stöd för det tillvägagångssätt som kommissionen beskrev i sitt meddelande från 2007 med titeln "En europeisk union som bygger på resultat: tillämpningen av gemenskapsrätten" och tackar Lidia Joanna Geringer de Oedenberg för hennes informativa betänkande.

Kommissionen fäster stor vikt vid den korrekta tillämpningen av gemenskapsrätten. Detta framgår av Barroso-kommissionens prioriteringar, och kommissionen är vaksam i utövandet av sin roll som fördragens väktare. Det är därför kommissionen har gjort stora ansträngningar för att förbättra sina arbetsmetoder, till fördel för medborgare och företag, vilket förklaras i meddelandet från 2007.

Som exempel på dessa förbättringar har man i år infört mer frekvent beslutsfattande i överträdelseärenden för att undvika att dessa ärenden drar ut på tiden, och man har även inlett EU-pilotprojektet i april i år. Inom detta pilotprojekt, som omfattar 15 medlemsstater, kommer man att testa en förbättrad metod för att lösa problem och tillhandahålla information i syfte att uppnå snabbare och bättre resultat för medborgare och företag. Föredraganden ska få aktuell, saklig information om EU-pilotprojektets funktion, men en fullständig rapport kommer, som tidigare utlovats, att kunna lämnas först efter ett år, när vi fått tillräcklig erfarenhet för att kunna dra slutsatser. Vi prövar också att placera tjänstemän på vissa representationskontor i medlemsstaterna, med uppgift att följa upp frågor angående tillämpningen av gemenskapsrätten, för att se om detta kan öka effektiviteten. Detta är en följd av det faktum att alla frågor om tillämpningen av gemenskapsrätten innefattar åtgärder från medlemsstaternas sida. Därför krävs ett nära samarbete mellan kommissionen och medlemsstaternas myndigheter för att hitta lämpliga och snabba åtgärder. En allmän interinstitutionell förståelse kan också spela en viktig roll i denna viktiga del av vår strävan efter bättre lagstiftning.

Det är mot bakgrund av detta som jag har erbjudit mig att samordna framtida granskningar av tillämpningen av regelverket inom olika områden med föredraganden, för att garantera aktuell information. Vi arbetar med att införa de initiativ som offentliggjordes i meddelandet från 2007 om ökad insyn. Vi är i färd med att avsluta årets årsrapport i form av en strategisk utvärdering av det aktuella läget, prioritering av olika frågor och ett program med åtgärder för att uppmuntra interinstitutionell diskussion.

Avslutningsvis skulle jag också vilja nämna att Lidia Joanna Geringer de Oedenberg i sitt betänkande även stöder gemensamma kontaktpunkter som vägledning för medborgarna. Jag kan bekräfta att kommissionen redan arbetar med detta. Vi kommer att redogöra för vår utvärdering och våra förslag så snart som möjligt.

Fru Geringer! Ni lägger särskilt stor vikt vid övervakningen av hur direktiven om lika behandling tillämpas. Jag kan försäkra er om att vi har gjort en fullständig utvärdering av medlemsstaternas införlivande. Över 40 överträdelseförfaranden har inletts och drivs just nu med sikte på snabba resultat.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

24. Strategi för den framtida uppgörelsen om de institutionella aspekterna på EU:s tillsynsmyndigheter (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Georgios Papastamkos, för utskottet för konstitutionella frågor, om en strategi för den framtida uppgörelsen om de institutionella aspekterna på EU:s tillsynsmyndigheter (2008/2103(INI)) (A6-0354/2008).

Georgios Papastamkos, föredragande. – (EL) Herr talman, de 29 europeiska tillsynsmyndigheterna ser vid första anblicken ut som mikroinstitutioner, men har huvudsakligen ett uppenbart makroinflytande och har redan har fått en accepterad, institutionsliknande roll inom Europeiska unionen.

Den överdrivna ökningen av antalet tillsynsmyndigheter har utan tvivel resulterat i att det gått inflation i EU:s lagstiftning, att dess politik splittrats och gjorts ogenomsynlig samt, i förlängningen, att operativ samordning blivit svårare.

För samtliga europeiska myndigheter uppstår nu ett akut behov av en provisorisk översyn av deras arbete och prestationer. Vad som krävs är ett minimiantal gemensamma principer och regler angående tillsynsmyndigheternas struktur, verksamhet och kontroll, så att de kan integreras på ett harmoniskt sätt inom ramen för de grundläggande principer som har sitt ursprung i fördragen.

Efter rådets vägran att godta ett rättsligt bindande instrument och avslaget för förslaget att sluta ett interinstitutionellt avtal, beslutade kommissionen att föreslå att man ska upprätta en interinstitutionell arbetsgrupp med uppgift att upprätta gemensamma referensramar för tillsynsinstitutionerna och definiera varje EU-institutions behörighet gentemot dessa myndigheter.

Jag anser inte att detta förslag lever upp till Europaparlamentets förväntningar på att uppnå ett interinstitutionellt avtal. Det gemensamma angreppssättet är i själva verket ett övergångssteg på vägen mot att anta en rättsligt bindande text. Jag uppskattar naturligtvis kommissionens önskan att hitta en utväg ur den långvariga inaktiviteten institutionerna emellan. Jag välkomnar inrättandet av en interinstitutionell arbetsgrupp som ska genomföra en översyn av den gemensamma politiken utifrån den erfarenhet som tillsynsmyndigheternas aktiviteter har givit, och vars uppdrag ska vara att klargöra deras ställning i det mångbottnade europeiska styrelsesystemet.

Det föreslagna angreppssättet, som i möjligaste mån ska vara gemensamt, gentemot de berörda myndigheternas struktur och verksamhet strävar efter att begränsa den byråkratiska stelheten, så att de kan sköta sin tillsynsroll korrekt och effektivt och under övervakning, och så att de aktuella kraven på revision och redovisningsskyldighet åtminstone delvis kan uppfyllas. Skälet till att prioritera strävandet efter en gemensam ram för interinstitutionell förståelse och inställning är att maximera det värde som tillsynsmyndigheterna tillför de europeiska styrelsestrukturerna i allmänhet genom att de skapar ökad insyn, synlig demokratisk kontroll och förbättrad effektivitet.

Slutligen skulle jag vilja påpeka att etableringen av parlamentarisk kontroll över tillsynsmyndigheternas struktur och verksamhet följer den klassiska demokratiska principen som kräver politiskt ansvar för alla organ som har verkställande befogenheter. Möjligheten för Europaparlamentet att tilldela de berörda myndigheterna politiskt ansvar tangerar en av den representativa demokratins kärnprinciper, som består i att undersöka om den verkställande maktens beslut är lagliga och lämpliga.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Kommissionen välkomnar den positiva inställning som föredraganden, Georgios Papastamkos, och de ansvariga och berörda utskotten visar gentemot de huvudelement som presenterades i meddelandet i mars med titeln "EU:s tillsynsmyndigheter – mot en gemensam ansats". Dessa utgörs av moratoriet om förslag på nya myndigheter, den kommande utvärderingen av myndighetssystemet, och inrättandet av en interinstitutionell arbetsgrupp.

Som ni vet fäster vi stor vikt vid nylanseringen av den interinstitutionella dialogen om myndigheternas roll och plats i det europeiska styrelsesystemet, en dialog som syftar till att utveckla en sammanhängande vision och en gemensam inställning till tillsynsmyndigheter.

Kommissionen räknar med att parlamentet nu kommer att befinna sig i en sits där man snabbt kan utse sina företrädare till den interinstitutionella arbetsgruppen.

Vi räknar också med positivt gensvar från rådet för att kunna garantera lämpliga framsteg när det gäller uppföljningen av kommissionens meddelande.

Vi är säkra på att den interinstitutionella arbetsgruppen kommer att vara färdig innan årets slut. Gruppen kommer att ha en nära koppling till den utvärderingsprocess som kommissionen ska inleda.

Innan jag slutar vill jag också säga att kommissionen har lämnat frågan om formen för den interinstitutionella arbetsgruppens slutresultat öppen, eftersom man inte vill förekomma diskussionerna. Det är upp till den interinstitutionella arbetsgruppen att besluta vilken form man ska ge gruppens slutsatser. Slutsatser kan, å andra sidan, tillämpas på många olika sätt: ibland kan det räcka med att sprida bästa metoder, och ibland kan det bli nödvändigt att göra ändringar i myndigheternas grundläggande akter.

Samarbetet mellan parlamentet och kommissionen på det här området är exemplariskt, och jag är säker på att vi kommer att kunna arbeta på det sättet även i fortsättningen.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på tisdag.

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

26. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 11.55.)